CGT

CatalunyA

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Juliol 2016 · núm. 184 · 0,50 euros www.cgtcatalunya.cat

80 ANIVERSARI DE LA REVOLUCIÓ SOCIAL ★

VAM CONSTRUIR UN NOU MÓN I HO TORNAREM A FER

Portada: grup autognomous
Dipòsit legal: B 36.887-1992

Editorial

Hem d'aturar el CETA

El 5 de juliol la Comissió Europea anunciava la decisió d'accelerar l'aprovació i aplicació provisional de l'Acord Integral d'Economia i Comerç entre la UE i Canadà, conegut com a CETA (o el TTIP Canadenc), a causa de que és pràcticament bessó del seu germà gran, el TTIP. Aquesta decisió suposa una amenaça a la democràcia i a la protecció dels drets sanitaris, laborals, socials i ambientals. La Comissió està pressionant als governs europeus perquè aquest tractat s'apliqui provisionalment abans de ser aprovat pels respectius parlaments estatals, ja que requereix l'aprovació dels parlaments dels 28 estats que formen la UE, ja que no es tracta simplement d'un tractat de comerç (intercanvi de béns i baixada d'aranzels...) sinó que afecta directament a competències exclusives dels Estats; però malgrat això la Comissió insisteix en que el tractat comercial entri en vigor abans de ser aprovat pels diversos parlaments.

Estem en el pitjor escenari possible: la Comissària de Comerç de la UE Cecilia Manstrom i el President de la Comissió Europea Junkers, declaraven que el CETA és un tractat de competència exclusiva de la UE, per la qual cosa no ha de ser ratificat pels parlaments dels 28. Davant la resistència d'alguns països que no recolzen aquest plantejament, la Comissió el declara Mixt però de la pitjor forma, amb entrada en vigor immediata previ pas pel Parlament Europeu.

De res ens serveix tombar el TTIP si el CETA entra en vigor, doncs les conseqüències de la seva aplicació són idèntiques a les del TTIP: harmonització a la baixa dels estàndards europeus i desregularització del mercat laboral (el dret de sindicació i de negociació col·lectiva no estan suficientment explicitats en el Tractat). No és casualitat que Canada no ratifiqui tots els convenis de la OIT. D'altra banda, l'anomenada "llista negativa" (standstill) recull que els Estats han de triar una llista limitada de serveis que no volen que siguin privatitzats. Tots els altres, incloent els futurs, estarien oberts a competència estrangera i a una possible privatització, per la qual cosa difícilment es tornarien a gestionar públicament pel seu alt cost.

L'entrada en vigor del CETA portaria amb si l'exportació de transgènics, l'eliminació del REACH (desregulació de substàncies químiques), una major durada de les patents farmacèutiques, entre altres conseqüències, com l'entrada de les multinacionals de l'energia canadenques amb la consegüent aprovació del fraquing, les sorres bituminoses… frenant el desenvolupament de les energies netes de caràcter local i augmentant, d'aquesta forma, les emissions de CO2. Amb l'aprovació del CETA, les multinacionals nord-americanes podrien operar a Europa, a través de les seves filials canadenques perquè el CETA és el cavall de Troia d'un possible TTIP.

En aquest context, després de la decisió que adopti el Consell en la seva reunió de setembre, amb l'aprovació del Parlament Europeu serà possible aplicar provisionalment CETA a partir d'octubre. L'entrada en vigor immediata tindrà conseqüències devastadores si no podem aturar-lo, ja que encara que posteriorment sigui rebutjada per algun dels Parlaments dels 28 Estats, amb la conseqüència de la suspensió de la seva aplicació, en el temps vigència s'hauran canviat normatives i privatitzat serveis públics que difícilment podran tornar a ser revertits a causa de l'alt cost que això suposarà per a l'erari públic. És necessari que al setembre les diferents plataformes anti TTIP-CETA-TISA coordinades a nivell europeu, facin un gran esforç de mobilització perquè no s'aprovi aquesta barbaritat.

IDREN

"Un objectiu que sigui infinitament distant no és un objectiu sinó un engany"
Colin Ward, arquitecte i intel·lectual anarquista anglès

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
cgtanoia@yahoo.es
Tel./fax 938042985

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat
Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - mares,me.cgt@gmail.com
Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat
Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tarraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Rosellò 10, 08207 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrrega
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrrega

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat
Telf. 936590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu la Tramuntana**: Joan Rosich, Joan Anton T, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Moisès Rial, Xabi Araujo. Col·laboradors: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Josep Torres, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya. Tirada: 13.000 exemplars.
Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat
Web revista: www.revistacatalunya.cat
No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a http://cat.creativecommons.org/

Tema del mes

Seguim lluitant contra la privatització de l'ensenyament

CGT Ensenyament
http://cgtense.pangea.org/

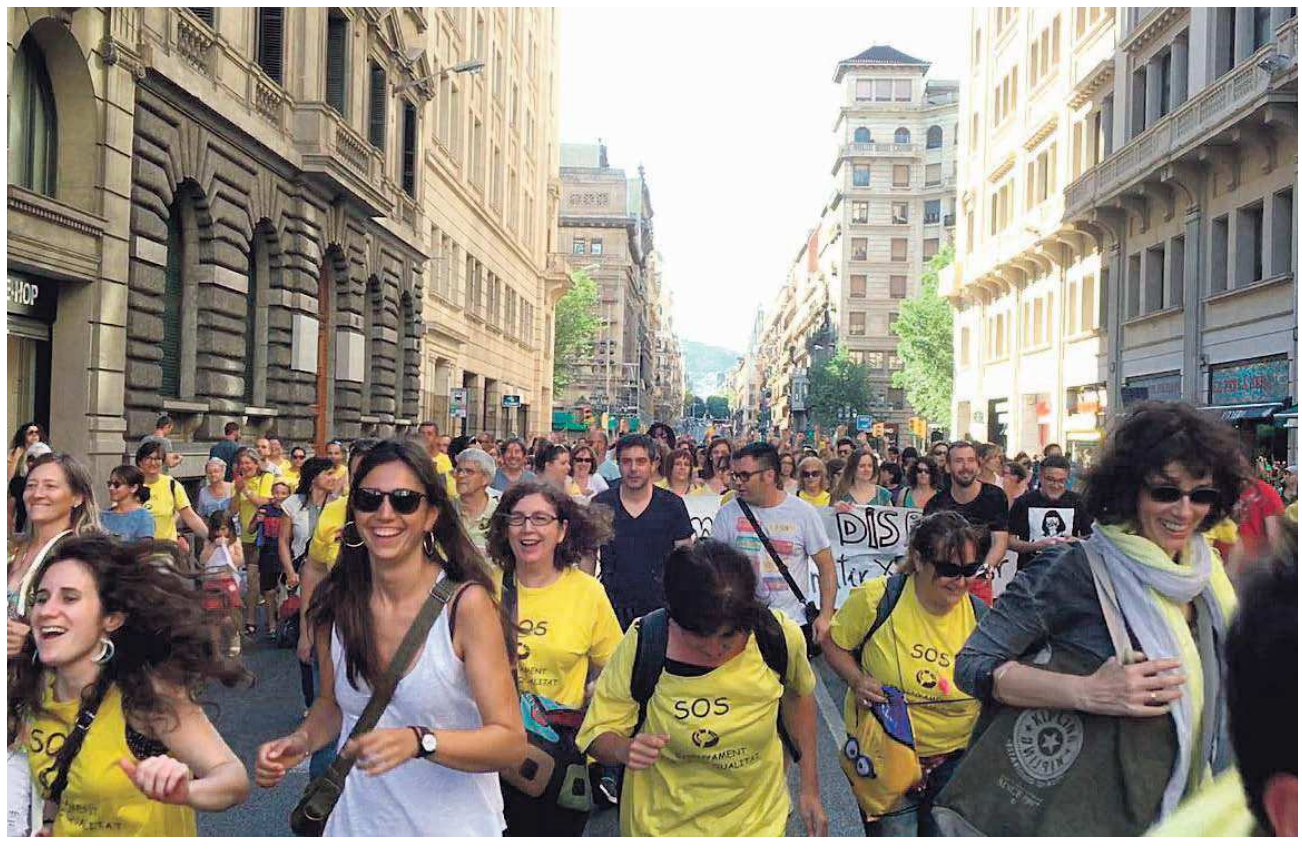

Menys tancaments però més retallades

Si no hi ha canvis al darrer moment, es tancaran 54 aules de P3 en centres públics que s'han de sumar a les ja tancades en cursos anteriors i que continuen generant una progressiva pèrdua de grups públics.

Els grups que es tancaran són molts menys que els previstos a l'inici del procés de matriculació. Igualment suposen una nova i greu retallada que no ve sola, com ho demostra la pèrdua del caràcter lectiu de la reducció de 2 hores setmanals a majors de 55 anys.

La disminució dels tancaments previstos no obeeix en cap cas a la voluntat política del govern sinó a la mobilització de les comunitats educatives contra els tancaments i la massificació i a l'increment de demanda de l'escola pública en relació amb la privada.

Les lluites sí que han servit, i han de continuar

És evident que el govern tenia planificat tancar més línies públiques de les que finalment es tancaran. Les primeres dades de línies a tancar duplicaven les que finalment s'han donat ara. Les comunitats educatives de les localitats afectades han reaccionat abans i millor que en cursos anteriors. A nivell local s'han fet assemblees, concentracions, recollit signatures i presentat mocions als ajuntaments. La pressió de les comunitats educatives ha forçat a votar en contra dels tancaments de línies fins i tot a grups municipals d'ERC (que està al govern que les està tancant) i ha fet que altres partits presentessin diverses mocions i propostes de resolució al Parlament.

La baixada de ràtios per evitar els tancaments a P3 i la massificació a secundària ha estat una reivindicació central i que ha forçat una resposta, encara que parcial, insuficient i mal gestionada per part del Departament: s'ha abaixat la ràtio dels P3 de 1 45 centres d'alta complexitat a 22 alumnes per aula. La baixada de ràtios havia de ser generalitzada i suficient per evitar tots els tancaments i incrementar l'atenció a l'alumnat. A més, en molts casos es va trucar des de la inspecció a la direcció d'alguns centres perquè prenguessin la decisió de manera immediata, fet que ha generat algunes respostes negatives per manca de confiança i per la por a les possibles conseqüències que podria tenir una mesura presa de manera tan opaca.

El govern obeeix la LOMCE però desobeeix el Parlament de Catalunya

El Govern de JxSí, que no s'atreveix a desobeir el Tribunal Constitucional o la LOMCE, ha desobeït el Parlament de Catalunya en diverses mocions i propostes de resolució aprovades en contra de tancar línies abans de la preinscripció, de manera unilateral, i fins i tot una que explicitava que no s'havia de produir cap tancament de línia al Baix Llobregat.

Tot i això, creiem que la constància en la pressió –sobretot per part de les famílies–, les concentracions davant dels Serveis Territorials, les persistents exigències de reunions i d'explicacions i, en definitiva, la lluita que s'ha donat ha influït en la reducció final del nombre de tancaments.

És per això que des de CGT pensem que mocions, resolucions o propostes de llei per si mateixes no generen els canvis, sinó que aquests s'aconsegueixen amb la mobilització i la pressió necessàries perquè les reivindicacions arribin, s'aprovin, es posin en pràctica i no quedin en un calaix després de votar-les a favor.

Més demanda pública tot i els greuges en contra

Hem denunciat reiteradament que en els processos de matriculació s'està afavorint el creixement de l'oferta privada en detriment de la pública, és a dir, s'intenta arribar a una privatització encoberta de l'educació. Els càlculs de demanda per determinar l'oferta inicial de línies es fan a la pública amb ràtios de 25 alumnes mentre que els concerts es mantenen amb 20 (i veurem si no amb menys). A més, aquests càlculs previs han tornat a estar molt per sota de la demanda que han tingut realment els centres públics. En diversos casos s'ha ofert una línia en centres que tindrien prou alumnes per omplir-ne dues i això ha fet que, al disminuir les possibilitats d'obtenir-hi plaça, hi hagi hagut una disminució de la demanda.

També es reiteren els tancaments preventius de línies públiques abans de la preinscripció a centres que, casualment, tenen escoles concertades a prop que ofereixen totes les línies fins al final de tot el procés i, en canvi, en aquests casos no és fins al setembre que es decideix si es modifica el concert. D'aquesta manera gaudeixen de l'avantatge d'aplegar part de l'alumnat que havia demanat en primera opció plaça en algun centre que pateix un tancament.

Des de CGT considerem que totes aquestes diferències en les condicions del procés de matriculació entre centres públics i concertats no són una casualitat i tenen per objectiu un transvasament d'alumnat de la pública cap a la privada i la reducció d'oferta pública en benefici de la privada, és a dir, una privatització de l'educació pública.

A més, d'un temps ençà hi ha un descens en el percentatge de nens i nenes matriculats en l'etapa d'educació infantil. La situació econòmica de moltes famílies, les despeses en material i menjadors (ajuts que també han patit retallades) i, en alguns casos, la manca d'oferta pública suficientment a prop, incrementen el nombre de famílies que decideixen no portar els i les seves filles a l'escola en l'etapa infantil.

Malgrat la davallada demogràfica i que els totals de matriculació generen un descens en la preinscripció a centres públics i privats, la demanda a la pública s'ha mantingut notablement per sobre de la demanda a centres concertats.

Ara més que mai: cal suprimir concerts

Ja fa molts anys que des de CGT Ensenyament defensem la supressió dels concerts educatius mitjançant la progressiva integració dels centres concertats a la xarxa pública o a la xarxa privada no finançada amb diners públics.

Però aquesta mesura és ara més necessària que mai per diverses raons. Les retallades pressupostàries en educació han afectat la pública mentre que als centres privats, que fan de l'educació un negoci, s'han incrementat els concerts. Els escàndols d'abusos a menors en centres religiosos concertats i la complicitat de les seves patronals per amagar-ho han posat en relleu la manca de control públic sobre aquests centres privats però que reben diners de tothom.

Per últim, l'existència de concerts a escoles privades, anomalia educativa de l'estat espanyol però també blindada des del govern de la Generalitat i per la LEC, s'ha justificat històricament per la manca de capacitat d'acollir tota la demanda d'escolarització des dels centres públics. Doncs bé, l'actual descens en la demanda educativa fa que els centres públics a moltes zones puguin acollir perfectament tota la demanda d'escolarització. L'article 11 6 de la Llei orgànica 2/2006, de 3 de maig, d'educació esmenta com a possible causa de supressió dels concerts quan "les previsions de necessitats d'escolarització del districte, àrea d'escolarització, o en el seu cas, del municipi on està ubicat el centre, no justifiquen la concertació de les unitats sol·licitades, atès que és suficient l'oferta de llocs escolars que presenten els centres sostinguts

Seguim lluitant contra la privatització de l'ensenyament

amb fons públics del districte, àrea d'escolarització, o en el seu cas, el municipi."

Pendents de la supressió dels concerts amb menys de 20 alumnes

Encara més greu que una normativa que afavoreix la privatització mitjançant els greuges esmentats és que, a més, també sigui afavorida gràcies a l'incompliment d'aquesta pròpia normativa. Ja al llarg del present curs hem detectat algun centre concertat amb grups inferiors a 19 alumnes per aula i al qual no se'ls ha suprimit el concert. Això i les irregularitats detectades a Badalona, a on sembla que es van manipular dades per no perdre concerts, ens fa estar molt pendents de totes les línies concertades que no han arribat a 20 alumnes en la fase de matriculació i que, a causa de la davallada que comentàvem, en són bastantes.

Des de CGT exigim al Departament el conjunt de les dades referides a la demanda de places concertades i a totes les modificacions i supressions de concerts educatius que d'aquestes se n'han de derivar. No admetrem que el proper curs es mantingui cap concert educatiu amb una ràtio per sota de la que estableix una normativa que ja suposa un tracte de favor cap als centres privats.

Insistim que, més que mai, cal suprimir els concerts a les escoles privades començant, de manera immediata, pels centres religiosos i que segreguen per sexe i seguint per una integració progressiva de la resta cap la xarxa pública o cap la privada sense subvenció pública.

Crida a la mobilització a l'inici del curs 2016-17

Els diferents sindicats de l'educació pública hem elaborat un comunicat unitari i una proposta conjunta de calendari de mobilitzacions per l'inici del proper curs 16-17. Com s'explica al comunicat l'objectiu de la proposta és poder construir des del mes de setembre una lluita amb capacitat per poder revertir el desmantellament de l'escola pública.

Des de CGT creiem que per poder aconseguir les reivindicacions que es plantegen al comunicat, haurem de decidir la continuïtat d'aquestes mobilitzacions entre totes i tots, i hauran de ser progressives i prou contundents. En aquest sentit, creiem que per poder veritablement revertir les retallades, aquestes mobilitzacions hauran de derivar cap a la construcció, de la forma més àmplia possible, de la vaga que entre totes i tots decidim.

Construïm la lluita per revertir les retallades. I si cal, construïm la vaga!

Els sindicats de l'ensenyament públic volem cridar a la mobilització a tot el personal dels centres educatius públics de Catalunya per manifestar el nostre rebuig unitari a l'acció de govern de l'actual conselleria d'educació perquè:

- Implica una política educativa clarament continuista que no serveix per afrontar els problemes reals de l'educació.

- Ha empitjorat les condicions de treball dels professionals del Departament d'Ensenyament: l'horari lectiu, l'horari fix als centres de secundària, les hores de coordinació i desdoblaments, el cobrament del juliol del personal substitut, l'estabilitat del personal substitut i les pagues extres en són exemples clars.

- Impulsa el tancament de línies públiques de P3, rebutjat pel propi Parlament de Catalunya. La solució no pot ser cap altra que reduir les ràtios, cosa que a més milloraria la qualitat de l'educació de l'alumnat. També cal donar solució a la masificació dels centres de Secundària.

- Imposa l'extensió del pla pilot dels nomenaments de substitucions o la definició de perfils de llocs de treball específics, que suposen la pitjor fórmula de concreció del desplegament de la LEC als centres educatius.

- Promou una avaluació externa opaca i injusta de l'alumnat, centres i professionals que hi treballen que va en detriment de la qualitat educativa.

Front l'aparent oposició a les polítiques educatives impulsades pel Govern central, existeix una clara manca de voluntat política real per evitar l'aplicació de la LOMCE a Catalunya, així com per revertir les retallades imposades tant pel govern de l'Estat com pel govern de Catalunya.

- Exigim el compromís explícit per part de la conselleria de fer tots els esforços suficients per garantir la qualitat educativa als nostres centres i cridarem als i les professionals d'Ensenyament a les mobilitzacions i aturades necessàries per aconseguir-ho.

- Anul·lació dels punts de l'acord de govern on s'elimina la reducció de dues hores lectives al professorat major de 55 anys i el cobrament del juliol dels substituts amb sis o més mesos treballats.

- El retorn a l'horari lectiu: 18h a secundària i 23h a primària.

- Substitucions de tot el personal des del primer dia i des de l'1 de setembre.

- Retirada l'extensió del pla pilot dels nomenaments i de la definició de perfils de llocs de treball específics.

- Cap tancament d'aules a l'ensenyament públic i reducció de ràtios.

Per tot això proposem iniciar un procés de mobilitzacions contundents des d'ara mateix. Us adjuntem un calendari d'accions, mobilitzacions, assemblees i claustres a partir del dia 1 de setembre i us demanem que el pengeu a un lloc visible dels vostres centres i que en feu difusió. L'objectiu de la proposta és que el curs no comenci amb normalitat i poder treballar per mobilitzacions majoritàries, inclosa la vaga, amb capacitat per poder revertir el desmantellament de l'escola pública.

- Del 1 al 7 de setembre accions per exigir substitucions des del primer dia.

- Del 1 al 15 de setembre assemblees de treballadores (per centres i zones)

- El 12 de setembre comencem el curs lluitant: pancartes, concentracions, cassolades, samarretes grogues,...

- El 20 de setembre concentracions. A Barcelona 18h plaça Sant Jaume.

USTEC·STEs (IAC), CCOO, CGT, UGT, ASPEPC-SPS

Seguim lluitant contra la privatització de l'ensenyament

Davant les noves retallades a Ensenyament

Qui vol fer les coses troba els mitjans, qui no les vol fer troba excuses

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

La Consellera anuncia als mitjans de comunicació i a les direccions que el proper curs es destinaran menys docents dels previstos, menys personal de suport per a la inclusió i que s'aturarà l'increment de personal que s'havia d'assignar als centres de màxima complexitat. Des del Departament es dóna el missatge que aquestes noves retallades a l'ensenyament públic són culpa del fet que el Parlament de Catalunya hagi retornat els pressupostos al Govern amb una esmena a la totalitat.

Davant d'aquesta greu agressió del Govern a l'educació pública, des de la CGT volem manifestar:

1.- Que és mentida que sense nous pressupostos s'hagi de retallar. El 2013 Junqueras i ERC es van negar a votar els pressupostos de CIU, malgrat el pacte de governabilitat que havien signat. Això no va impedir que, amb pressupostos prorrogats per al 2013, l'executat tingués un increment amb ingressos i despeses de 3000 milions d'euros. Com és possible que si ho va fer Mas-Collell ara no ho faci Junqueras, amb els 1100 milions de més dels que disposa? I si el problema són les condicions pactades amb el FLA (Fons de Liquiditat Autonòmica), val a dir que aquesta afectació és tant amb els nous pressupostos com amb els prorrogats.

2.- Que portem 5 anys de greus estralls a l'ensenyament públic, amb els successius governs de CiU i els darrers amb el suport d'ERC, ara junts en el Govern. Prop de mil milions d'euros menys en el Departament d'Ensenyament que han recaigut íntegrament en la xarxa pública. La realitat és que al darrer pressupost del 2015 els diners cap a l'escola concertada van créixer un escandalós 17% i van tornar als mil milions de fons públics que van regularment a aquestes escoles, majoritàriament del Secretariat d'Escola Cristiana.

3.- Que amb aquest nou Govern s'havien aplicat noves retallades abans del debat pressupostari:
Amb el tancament de línies de P3 contra la resolució de la Comissió d'Ensenyament del Parlament que demanava, a més, abaixar les ràtios. Un cop més en el procés de matriculació tots els avantatges són per a la concertada en detriment de la pública.

Amb la supressió de la reducció de les dues hores lectives a majors de 55 anys, amb la qual cosa el govern retallava més de 300 mestres i professors/es.

Amb la negativa de la Conselleria de pagar el mes de juliol al professorat substitut amb sis mesos treballats durant el curs.

Tant és així que sembla ridícul dir que la gran aposta del Departament eren les 142 dotacions als centres de màxima complexitat i els 32 milions del pla de xoc per a ensenyament. També cal recordar que dies abans la Consellera es negava a aplicar també la resolució que demana deixar sense efecte el concert de les escoles de l'OPUS que segreguen per sexe, uns altres 30 milions d'euros, amb el vot en contra de Convergència, Junqueras i el PP.

Per tot això la presentació de retallades generalitzades a tots els centres és una provocació del Govern a tot l'ensenyament públic. Compartim la preocupació de les direccions per aturar aquesta nova retallada. Però cal que sigui tota la comunitat educativa la que es posi en peu de guerra per aturar aquesta nova tisorada d'aquest final de curs. I ja anticipem que si les retallades s'acaben aplicant, la CGT proposarà a tot el professorat un pla de mobilitzacions amb vagues a l'inici del proper curs.

Manifestació el 22J a Barcelona contra les retallades de la Consellera d'Ensenyament

Assemblea Groga
http://assembleagroga.info/

Més d'un miler de manifestants es concentraven el 22 de juny a la Plaça Urquinaona de Barcelona convocades per l'Assemblea Groga, en protesta contra les retallades de la Consellera d'Ensenyament Meritxell Ruiz i les polítiques d'ensenyament de Junts pel Sí.

La convocatòria havia sorgit la setmana anterior quan la Consellera Ruiz va emetre un missatge manipulat respecte els pressupostos de la Generalitat de Catalunya i la seva relació directa amb noves retallades als directors i directores de l'escola pública. La indignació a la comunitat educativa per aquesta informació tergiversada ha engegat de nou l'espurna del moviment educatiu que, avui, ha acordat en assemblea teixir una vaga que comenci el 12 de setembre amb l'inici de les classes.

L'èxit de la convocatòria ha acabat tallant el carrer i caminar en manifestació per Via Laietana fins a Plaça Sant Jaume per llegir el manifest davant el Palau de la Generalitat.

La manifestació ha estat una denuncia de la utilització partidista que des de el Govern de la Generalitat s'ha fet del Departament d'ensenyament i en concret, per part de la Consellera Meritxell Ruiz. S'ha intentat fer creure, igual que el Director General de Pro-

talunya, reduint l'atenció a la diversitat, suport lingüístic, etc. I els drets laborals dels docents, eliminant la reducció de 2h lectives per majors de 55 anys i del personal laboral on més de 300 treballadors del programa d'educació inclusiva, seran acomiadats el 31 de juliol. Sabem que tot això no té res a veure amb els pressupostos. És una voluntat política expressa i, per aquest motiu, volem acabar el curs demanant la dimissió de la Consellera Ruiz.

Denunciem que la Consellera menteix premeditadament perquè coneix, per la seva formació, com funciona la pròrroga dels pressupostos. El capítol 1 permet fer ampliacions de crèdit quan s'ha de cobrir serveis bàsics, això inclou personal per a cobrir-les. Si això no fos suficient per veure que tot plegat és una trampa per a retallar sense patir un cost electoral, hem de recordar que estem creixent al 3,4% i que només per les vies del sistema de finançament enguany hi ha uns ingressos de 1072 milions d'euros, a més, el refinançament del deute a través del FLA ha suposat un estalvi de 850 milions d'euros que el govern, seguint la seva ideologia neoliberal, vol fer servir per eixugar el deute en comptes d'invertir en educació. Aquests 1922 milions d'euros són més que suficients per a cobrir els 40 milions que costen les substitucions des del primer dia i des de l'1 de setembre i els 230 milions que costa tornar a l'horari lectiu de 18 hores a secundària i 23 a primària. Evidentment també són suficients per a no dur a terme les actuals retallades per al curs vinent.

Per tots aquests motius, en arribar a la Plaça Sant Jaume hem consensuat crear una comissió de treballar per començar el curs 2016-2017 lluitant i volem deixar ben clar que les retallades i les manipulacions han de tenir un preu i unes conseqüències que ha d'assumir la Consellera Meritxell Ruiz.

Treball - Economia

Cas 27i+ UAB: El fiscal no és (l'únic) problema

Ermengol Gassiot, Secretari General de CGT Catalunya

Fa uns dies les 27 persones encausades arran d'una denúncia de la UAB i d'alguns membres del seu antic Equip de Govern van rebre una notícia. Poc a poc, els darrers mesos ja n'hem anat rebent de notícies: que si es cridava a algú a declarar, que si es traslladava la instrucció del jutge a les parts, etc. Poc a poc el cas dels "27 i més" anava avançant. Inexorablement. Fins que, com deia, fa pocs dies hem rebut una altra notícia. La petició de presó que el fiscal formula per a totes i tots nosaltres. Jo diria que els 27, en llegir el seu escrit d'acusació, ens hem quedat perplexes, glaçats o profundament indignats, segons el cas. En tot cas, però, ho hem fet en menor mesura que els nostres advocats i advocades.

En resum, el fiscal sol·licita fins a 11 anys i 5 mesos de presó per a la majoria de nosaltres, petició que en algun cas fa pujar fins prop de 14 anys. A banda ens demana una responsabilitat civil subsidiària de quasi 385.000 € i la prohibició de trepitjar la UAB durant 5 anys (ja ens direu com el company del PAS i jo mateix anirem a treballar!). En el seu escrit el fiscal argumenta, de manera quasi delirant, que els acusats/des vam "desenvolupar una seqüència de comportament criminal executat en diverses fases". De fet, les peticions de presó són tant altes perquè contempla l'agreujant de conspiració: militàvem (o militem) a diverses organitzacions que formaven un entramat per a desestabilitzar la UAB. De seguida l'actual equip de rectorat de la UAB s'ha desmarcat d'aquestes acusacions i, de fet, l'escrit de la fiscalia ha precipitat que retiressin la denúncia penal. La civil, no obstant, encara la mantenen. Suposo que ara li cauran els qualificatius al fiscal, una persona que, com us podeu imaginar, no em genera cap mena de simpatia. No obstant, en el seu escrit el fiscal no ha sigut massa original, per no dir gens. En certa manera, com a bon buròcrata, s'ha limitat a seguir el que ja li havien dictat. De fet, si les 27 persones ens trobem encausades és perquè l'antic rector de la UAB, l'antiga secretària general de la UAB i l'antiga vice-rectora d'estudiants de la UAB van anar a la policia i al jutjat, els van vendre un relat i van dir noms. La narració que van construir era la mateixa que, després, ha reproduït el fiscal adaptant-la a les seves funcions, que són les d'exercir l'acusació en un procediment judicial. Aquests professors universitaris li van dir al jutge que a la UAB hi havia un entramat. Un entramat que el formaven la Coordinadora d'Assemblees de Facultat (CAF), el Sindicat d'Estudiants dels Països catalans (SEPC), la CGT i la CUP. Van reiterar que la finalitat d'aquest entramat era desestabilitzar la institució, òbviament sense causa (ja se sap, els "violents" som violents de manera patològica, sense cap motivació racional que ho pugui explicar). I que desestabilitzar la institució ho fèiem pertorbant l'ordre públic i creant greus desperfectes a la UAB, a la seva imatge i al seu funcionament. L'ocupació del rectorat n'era l'exemple més punyent tot i que, com us podeu imaginar, no van dir que era per demanar que el Rectorat acatés les resolucions Claustre general de la universitat. Per tancar el relat, van anar distribuint tots els nostres noms i números de DNI entre els "executors", "dirigents", etc. I així fins arribar a 27.

Segurament l'escrit del fiscal és digne del Tribunal de Orden Público del franquisme. Amb calma ja ho veurem millor. Però no hem d'oblidar que el seu escrit compra, fil per randa, els arguments i la pel·lícula que li van preparar 3 professors universitaris, un rector, una secretària general i una vicerectora. Arguments pensats, construïts i desgranats per gent que, des de fora, els veiem com a intel·lectuals i, per això, com amb una espècia d'aura de saviesa i credibilitat. Alhora, aquests rector, vicerectora i secretària general havien repetit un relat que ja fa anys alguns tertulians repeteixen a ràdios i columnes periòdiques a alguns diaris: les reivindicacions estudiantils són puerils, les lluites contra la privatització (Pla Bolonya, retallades, 3+2 …) són només problemes d'ordre públic. En definitiva, diuen, tot plegat és culpa d'estudiants vàndals emparats o instigats per un grup molt reduït de professors/es. Amb aquest argument, el debat polític desapareix i la única solució és la repressió.

Un nou autoritarisme s'escampa per les aules i passadissos universitaris. Tal i com passa a la resta de la societat o, fins i tot, potser amplificat. Qui el promou, si més no justificant-lo argumentalment, són sovint "acadèmics" a qui concedim l'autoritat d'explicar la realitat i de modelar l'opinió col·lectiva. El fiscal que ens vol empresonar durant més d'onze anys, com a bon soldat, segueix directrius. Potser del govern. Però, molt possiblement, també la justificació intel·lectual de la repressió que fa anys, a la universitat, alguns estan cuinant.

Mentre això passi, seguirem considerant les universitats també com un espai de lluita, amb l'exemple del "27 i més" acompanyant-nos.

Carta d'Ermengol Gassiot a les companyes i companys de la CGT de Catalunya: 11 anys i pico de presó

Ermengol Gassiot, Secretari General CGT Catalunya

Carta que he enviat a les meves companyes i companys de sindicat un cop hem conegut la petició fiscal pel cas 27 i més. Per si no ho recordeu, fa més d'un any la universitat on treballo, la Universitat Autònoma de Barcelona, va denunciar junt a una vice-rectora i altres persones a 25 estudiants i 2 treballadors (un company del PAS i jo mateix) per un seguit de lluites sindicals i socials. Tot plegat ho podeu seguir també al blog de la CGT-UAB.

Companyes/ companys

Des que sóc secretari general de la CGT de Catalunya mai he volgut adreçar-me a vosaltres de manera personal, ja que entenia que l'SP de la CGT de Catalunya som un equip i volem expressar-nos com a tal. No obstant, avui he optat per fer-ho. I us explico el motiu. Com ja sabeu, fa un any i pocs mesos la secció sindical de CGT a la UAB va denunciar que la UAB havia iniciat un procés repressiu, amb denúncia penal inclosa, contra 25 estudiants, un treballador del PAS i jo mateix.

Ara hem rebut l'escrit d'acusació de la fiscalia. En ell, en el que a mi m'afecta, formula les següents peticions per haver participat en una roda de premsa on donàvem, la CGT i altres col·lectius sindicals, recolzament a una ocupació de protesta al rectorat de la UAB:

- Delicte continuat desordres públics: 2 anys i 10 mesos de presó
- Delicte de violació de domicili jurídic: 2 anys i 9 mesos de presó
- Delicte de danys: 2 anys i 10 mesos de presó
- Delicte continuat coaccions : 3 anys
- Prohibició d'accés a la UAB (i, per tant, al meu lloc de treball) durant 5 anys

Quan la notícia es faci pública hi haurà un comunicat de la CGT al respecte. Mentre, simplement, us volia en confiança posar en coneixement de la situació que encara no és pública. No cal que us digui que el ministeri fiscal segueix ordres del govern i que l'acusació és un autèntic despropòsit jurídic, segons asseguren els i les nostres advocades. Tenim molt clar que respon a una voluntat política d'atacar la lluita sindical i social contra la privatització de les universitats i els negocis que empreses i alguns professors/es fan amb aquest procés. Tenim molt clar que, a més, és un atac directe també a la CGT que tant a la UAB, a altres universitats i en molts altres espais protagonitzem una lluita en contra els interessos del capital i del poder.

Tot plegat, ens dóna encara més energia per seguir el camí que hem emprés.

Salut, lluita i llibertat

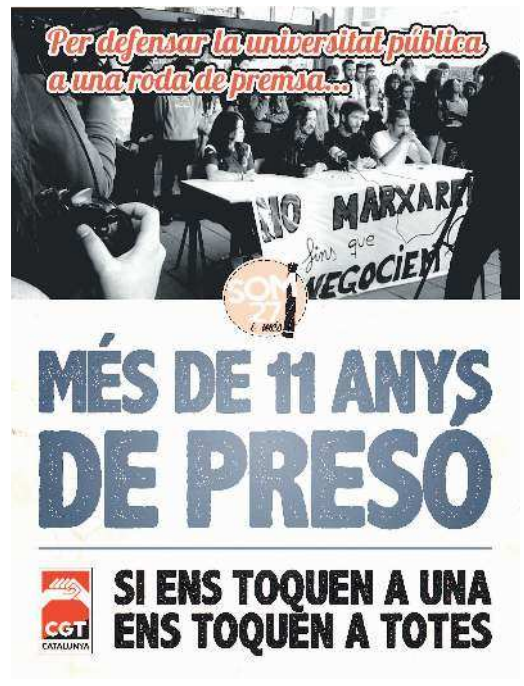

Greu i delirant imputació a 27 persones de la UAB

Entre elles es troba el Secretari General de CGT Catalunya

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

Volem informar que ens ha arribat l'escrit d'acusació de la fiscalia per les protestes estudiantils i sindicals a la UAB durant la primavera del 2013, durant les quals es va ocupar l'edifici del rectorat de la UAB l'any 2013. En una successió d'imputacions que qualifiquem de delirants i aberrants, s'acumulen peticions de presó que arriben fins els 11 anys i 5 mesos pel nostre secretari general, el professor Ermengol Gassiot, i peticions semblants per a 25 estudiants i un treballador del PAS (personal d'administració i serveis), delegat al comitè d'empresa del PAS pel sindicat CAU-IAC.

L'Ermengol, com a delegat de la Confederació General del Treball a la Universitat Autònoma de Barcelona i membre del Comitè d'Empresa, va donar suport als estudiants que van ocupar el rectorat l'any 2013, que posteriorment es va convertir en una ocupació de tots els col·lectius en lluita de la UAB, així com també a les mobilitzacions universitàries que es van realitzar durant el curs 2012-2013. En totes les ocasions, va mantenir una ferma lluita sindical contra l'anterior equip de rectorat. En la mencionada ocupació, alguns professors i personal d'administració i serveis (PAS) van mostrar la seva solidaritat amb la seva presència a l'edifici, i fent les seves classes al rectorat.

La Universitat Autònoma de Barcelona s'ha personat com a acusació particular del present procediment. Es tracta de la primera vegada des del franquisme que una universitat pública denuncia penalment un professor i un membre del PAS per la seva pràctica polític-sindical. I també és una situació quasi inèdita el fet que una universitat pública hagi denunciat penalment els seus propis estudiants.

La UAB no només s'ha personat com a acusació particular, sinó que també ha redactat informes per a la policia i ha perseguit clarament a aquelles persones que van ser contràries a la candidatura de l'anterior rector, Ferran Sancho. Tot plegat ha fet que el present procediment conformi una persecució indiscriminada de la lluita sindical i, per tant, en una clara vulneració de l'exercici de drets fonamentals.

Aquesta brutal repressió i peticions fiscals basades en la revenja ideològica tenen com a objectiu acoquinar l'estudiantat, la comunitat universitària i la població en general.

Denunciem la persecució ideològica a la UAB contra tota oposició a la política de retallades i agressions a la universitat pública. Denunciem la responsabilitat i instigació de l'equip de Ferran Sancho en aquesta denúncia. Denunciem les mentides i revenges de l'ex-vicerectora Sílvia Carrasco, personada com acusació particular a la causa.

I recordem que a la CGT de Catalunya quan ens toquen a una ens toquen a totes, per tant, no ens quedarem de braços creuats mirant com actituds feixistes pretenen engarjolar al nostre secretari general i a 26 persones que simplement feien una ocupació en defensa dels drets de totes i tots a una universitat pública, social i de qualitat.

Roger i Mercader absolts. Policia i Generalitat, culpables

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

El 4 de juliol hem conegut l'excel·lent notícia de l'absolució d'en Saturnino Mercader, actualment secretari d'acció sindical de la CGT de Catalunya, i del militant d'Endavant Roger Sànchez. Ambdós han patit l'assetjament del sistema polític-policial des de fa més de 4 anys, sempre amb l'amenaça del seu ingrés a presó per fets derivats de la vaga del 29-M de 2012. Fiscalia demanava 2 anys per a en Mercader i 6 a en Roger. Al primer, per haver protestat per una agressió policial i, al segon, per atemptar contra els drets de les treballadores, precisament quan sortíem al carrer per defensar-los.

El seu cas és un paradigma de la repressió i escarni de persones conegudes per la defensa dels drets socials i sindicals. El sistema escull bocs expiatoris on descarregar la seva revenja i així enviar missatges a la resta de la població: "Si fem això amb aquests, què serem capaços de fer amb tu?". L'objectiu cercat, treure militants del carrer i estendre el terror a l'aparell policial "La gent ha de tenir més por a la policia", ens recordava en paral·lel Felip Puig.

La pressió de les mobilitzacions junt al context de suports polítics institucionals actual va portar a la retirada de la Generalitat i Ajuntament de les acusacions particulars. Al seu temps, la fiscalia va rebaixar el nivell de les acusacions a 'fer pintades' i 'resistència a l'autoritat'. Finalment han estat absolts d'aquests càrrecs davant les contradiccions dels guàrdies urbans, la falta d'identificació i els fets inventats sense cap prova real al darrera.

No creiem en aquesta justícia ni en aquestes lleis. Unes lleis que, després de cada cicle de mobilitzacions populars, són reformulades pel poder legislatiu per fer legals accions policials o patronals que un dia abans no ho eren. Només el canvi del moment social i el suport solidari han fet que fiscalia retrocedís davant aquest grotesc muntatge i així no erosionar encara més la seva escassa credibilitat entre la població.

No som ni innocents ni culpables. Aquell dia vam sortir milions al carrer a lluitar pels nostres drets i la nostra dignitat i ho seguirem fent, als barris, als centres de treball i a qualsevol espai de lluita contra el poder. Cap llei mordassa, cap policia, cap reforma laboral ni ens aturarà ni ens domesticarà. I seguim tenint molt clar que el canvi social que tant anhelem l'aconseguirem per la via de la lluita als carrers i als centres de treball.

Seguim als carrers.

CGT davant la situació de l'ocupació i la Seguretat Social

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

Els resultats que han ofert els Serveis Públics d'Ocupació el passat mes de Juny sobre l'evolució del mercat de treball a nivell d'estat espanyol en el referent exclusivament a l'ocupació generada, al major o menor creixement de la desocupació, a la taxa de cobertura de les persones parades, a l'afiliació a la Seguretat Social, no ofereixen (i molt menys apunten) cap novetat sobre un mercat de treball cada vegada més precaritzat que, de no intervenir l'acció social de les classes assalariades, es convertirà de manera estructural en un mercat de treball empobrit, precaritzat i sense els drets bàsics de l'estat assistencial que fins ara havíem tingut.

Augmenta l'ocupació en 123.000 persones i s'incrementen en gairebé 100.000 les afiliacions a la Seguretat Social (solament un 7% d'aquesta ocupació és amb contracte indefinit), alhora que la cobertura de prestacions socials -bé vies contributives, bé vies assistencials- per a la població protegida decreix un mes darrere l'altre i se situa en taxes de menys del 50%.

On ha crescut l'ocupació i quin tipus de salaris? En el sector Serveis i substancialment en tot allò lligat al turisme (hosteleria, hotels…). És a dir, arriba l'estiu i les vacances i l'ocupació augmenta amb la característica que li ve identificant des de 2012: precari i temporal, amb salaris de sobreexplotació, limitant la legalitat del SMI (quan no treball en negre) i exempció de cotitzar per part empresarial fins als 500€; resultant que a l'empresariat la mà d'obra contractada (ocupació) li surt GRATIS i és l'erari públic qui subvenciona i finança els beneficis empresarials.

La Taxa de cobertura de prestacions a les persones aturades ha sofert una reducció del 30% i ja ens trobem que 7 de cada 10 aturats/des no reben prestacions. Més del 80% d'aquestes persones sense cobertura viuen de les famílies.

L'altre gran desfalc correspon al buidatge de recursos del nostre Sistema Públic de Seguretat Social, que a desembre 2015 ha col·locat a aquesta en un dèficit nominal de 16.707 Milions de €, la qual cosa equival al -1,5% de tot el dèficit de l'estat espanyol.

Els quatre factors -absolutament depenents de la voluntat política dels qui governen- que expliquen la desposesión, el robatori i el camí al desmantellament del nostre Sistema Públic de Pensions són els següents:

1. El mercat de treball: l'ocupació nova que es genera (amb els seus preus salarials per sota dels 750 € i les cotitzacions d'aquests) ha entrat en un camp ple de mines, que fa créixer l'ingrés respecte a les despeses, en taxes negatives. És a dir, s'ingressa gairebé 2 punts menys del que es gasta en prestacions mensualment. Les Tarifes Planas i les exempcions de cotització empresarial (exempció de cotitzar fins als 500€), a més de les bonificacions a l'ocupació, permet deixar d'ingressar 1.500 Milions de €.

2. L'ocupació que acaba, especialment via jubilacions, a l'ésser de persones amb carreres laborals llargues i cotitzacions mitjanes altes, les seves pensions són més elevades. El govern buida la "guardiola de les pensions" (Fons de Reserva) a un ritme descapitalitzador impressionant, a una mitjana de 9.000 milions cada sis mesos des del 2012 que arriba el PP a l'executiu. Què passarà quan no hi hagi diners per pagar als pensionistes les pagues extraordinàries?

3. L'altra gran sagnia procedeix del manteniment dels topalls màxims de cotització i de les rendes salarials que s'exoneren de cotitzar, que ascendeix a la xifra de 26.775 milions de €.

4. I en el mateix sentit no reformador de tots els governs es troba la no equiparació de les bases mitjanes de cotització entre el REPTA (Règim Especial de Treballadors Autònoms) i el Règim General, que sostreu altres 7.000 milions de €.

Atur, precarietat, eliminació de drets socials fonamentals, mercat de treball d'usar i llençar, exclusió social, descohesión social i desigualtat, s'ha convertit en una forma de viure de la immensa majoria de la societat, on el consentiment amb la situació ens col·loca en un cicle temporal d'Injustícia Social, que ha arribat per romandre i instal·lar-se en les nostres vides durant molt temps de no intervenir el CONFLICTE SOCIAL.

L'atac frontal al món del treball

Vicenç Navarro

Amb aquest article vull mostrar l'enorme descens salarial que està passant a tot Europa i molt en particular en els països perifèrics de l'Eurozona, incloent Espanya. L'article mostra també l'enorme extensió de la precarietat en els mercats de treball i la falsedat dels arguments adduïts per la Troica, pel Banc d'Espanya, la banca i la gran patronal, a favor d'aquest descens salarial, que està empitjorant enormement la situació econòmica d'aquests països.

Una de les constants cantarelles del pensament neoliberal promogut per la Troica i pels seus aliats-els governs conservadors, neoliberals i socioliberals de la Unió Europea-és que cal baixar els salaris per tal d'augmentar les exportacions i així sortir de la crisi. Com és d'esperar, els majors mitjans de difusió reprodueixen aquest missatge milers de vegades, en la seva campanya orientada a crear una opinió popular favorable a aquestes polítiques.

La Comissió Europea ha anat publicant una sèrie de propostes, assenyalant la importància que baixin els salaris. Una cosa semblant ha passat amb el Fons Monetari Internacional i les seves recomanacions per sortir de la crisi. Constantment s'accentua que els salaris, i molt en particular els salaris dels països perifèrics de l'Eurozona (GIPS, Grècia, Irlanda, Portugal i Espanya) han estat pujant massa, la qual cosa ha causat o contribuït a que aquests països tinguin les grans dificultats que presenten.

Per descomptat, tant el Banc Central Europeu com el Banc d'Espanya, així com la patronal bancària, han emfatitzat també que els salaris són massa alts, dificultant la recuperació econòmica. Per complementar aquesta llista, les grans empreses de l'IBEX-35 també han afegit la seva veu a aquest cor, instruint als successius governs espanyols perquè facin alguna cosa per forçar aquest descens salarial. I els governs Zapatero i Rajoy (aquest últim amb més intensitat que el primer) han estat seguint aquestes instruccions (que no estaven

en els seus programes electorals, com tampoc estaven les retallades de despesa pública), aprovant tres reformes laborals el principal objectiu (mai explicitat) era precisament reduir els salaris. I ho han aconseguit.

Han estat els salaris pujant massa?

Perquè pugui sostenir aquesta postura que els salaris han crescut massa, cal analitzar com aquests evolucionen en relació a la productivitat. Si aquesta última creix menys lentament del que creixen els salaris, llavors l'economia d'un país pot tenir un problema.

Però si observem les dades (el que rarament es fa) es pot veure que en tots els països de la Unió Europea la productivitat, durant el període de la crisi iniciada el 2008, ha crescut més (ia Espanya molt més) que els salaris . Els únics països en què els salaris han crescut més que la productivitat han estat Alemanya (sí, Alemanya), França i Bulgària, tal com documenta Ronald Janssen en el seu article "European Wage Depression Since 1999", Social Europe Journal, (30.05. 14). Com a mitjana, a la Unió Europea, la productivitat ha crescut un 4,3% durant aquest període, mentre que els salaris han pujat només un 2,4%. En realitat, a Espanya els salaris han baixat, sent dels pocs països en què això ha passat. La gran majoria han vist incrementar els salaris, encara que menys que la productivitat.

Però el que és interessant subratllar és que el mateix ha anat passant a la majoria de països de la Unió Europea durant el període anterior a l'inici de la crisi, és a dir, durant el període 1999-2008. Com a mitjana, la productivitat va créixer a la UE un 13% durant aquest període, mentre que els salaris van créixer només un 8%. A Alemanya, els salaris el 2008 eren un 2% més baixos que els existents el 1999. En aquest país, la diferència entre el creixement de la productivitat i el creixement salarial durant el període 1999-2008 va ser de 9 punts percentuals. A Espanya, va ser de 15 punts percentuals, a Grècia de 27 ia Polònia de 40.

Mentrestant, la Comissió Europea continua insistint que els salaris són massa alts. A Bèlgica, Luxemburg i Itàlia s'està intentant que en els convenis col · lectius no es tingui en compte l'evolució de la inflació per ajustar els salaris. A França i Eslovènia, la Comissió està insistint que el salari mínim és massa alt. A Espanya, la Comissió Europea, mentre aplaudeix les mesures preses pel govern Rajoy (un dels governs més hostils als sindicats, amb les reformes laborals, fiscals i econòmiques que més han afavorit al món empresarial a costa del món del treball), continua insistint que baixin més els salaris, sent Espanya un dels països on han baixat més de la UE. Si a aquesta baixada de salaris se li afegeix el desmantellament de l'Estat del Benestar (que consisteix en el salari social) podem veure que estem vivint un atac en tota regla en contra del món del treball.

La fal·làcia dels arguments a favor de descens salarial: la suposada necessitat d'augmentar la competitivitat

L'argument utilitzat per justificar que es baixin els salaris és que aquesta baixada és necessària per tal que augmentin les exportacions i, ja que els països no poden baixar el valor de la moneda (en tenir l'euro), cal baixar els salaris (el que s'anomena devaluació domèstica).
Però la fal·làcia d'aquest argument es fa patent

amb tota claredat quan es mira el percentatge que les exportacions suposen sobre tota l'activitat econòmica dels països. Doncs bé, aquest percentatge és baix. Com a mitjana, el percentatge del PIB que representen les exportacions a la UE és només d'un 17%, la qual cosa vol dir que el 83% de l'activitat econòmica no està lligat a les exportacions. No té sentit, doncs, que insisteixi que hagin de baixar els salaris d'aquest 83% de l'activitat econòmica que no té res a veure amb les exportacions.

L'argument que s'utilitza per a justificar la baixada de salaris per tal que augmentin les exportacions és aplicable únicament i exclusivament al 17% de l'activitat econòmica, és a dir, al sector exportador, però no al 83%. (Per cert, fins i tot en aquest 17%, la competitivitat podria augmentar reduint els exuberants beneficis de les empreses exportadores i el valor de l'euro, sens dubte, excessiu).

Conseqüència de la baixada de salaris: la crisi de la demanda, del creixement del deute públic i l'establiment de la deflació

L'enorme reducció dels salaris ha estat la causa de la crisi econòmica actual, ja que ha creat un problema de demanda molt notable, causa de l'alentiment del creixement econòmic. Aquest descens de la demanda ha estat també la causa de l'actual deflació (és a dir, d'una inflació negativa) que presenta un enorme problema per a tota la població que està endeutada (que va haver de endeutar precisament com a resultat de la baixada de salaris). I el mateix passa amb el deute públic. La deflació dificulta el pagament del deute, tant públic com privat.

La deflació (que és la baixada de la inflació a nivells negatius) elimina els efectes positius que la inflació suposa per als que deuen diners, ja que el que la inflació fa és que el deute que un ciutadà, una empresa o un Estat té amb els bancs sigui cada vegada menor. Si la inflació desapareix, vol dir que no es beneficia d'aquest efecte positiu de la inflació. Així, si un Estat té un deute del 200% del PIB i la inflació cau un 1% per any, aquest Estat haurà de pagar un 2% més cada any. Però una altra conseqüència d'aquesta desviació és l'estancament econòmic, resultat d'aquella manca de demanda causada pel descens salarial, creant-se un cercle viciós.

L'aparició del precari com a fenomen general

Però el problema no es limita només al descens dels salaris. Afecta també al deteriorament dels llocs de treball. Un fenomen nou i massiu de les economies als dos costats de l'Atlàntic Nord és el creixement d'una proporció de la població ocupada que mai té una feina fixa: sempre està treballant en situació molt temporal, passant d'un empresari a un altre, sense ni tan sols treballar per a una mateixa empresa que cobreixi, per exemple, la Seguretat Social. Aquest sector de la força laboral als EUA representa ja el 30% de tota la població ocupada (segons el GAO, Government Accountability Office of the US).

És el tipus de contracte preferit per amplis sectors de la patronal, ja que paguen molt menys en salaris i beneficis, inclosa la Seguretat Social. Els salaris per a aquest tipus de treball són molt més baixos que els dels treballadors amb contracte fix i les seves prestacions són molt més limitades. Una situació semblant està passant a la UE i molt especialment en els països perifèrics de l'Eurozona (els països GIPS).

Una altra dada important i summament preocupant és que aquest tipus de contracte precari afecta als EUA (segons GAO) a la gran majoria de tipus de treball existent i no es limita als treballs de baixa qualificació. Per exemple, un terç de tot el cos docent a les Universitats nord-americanes està en situació de precarietat, pagant-los moltíssim menys que als professors amb contracte fix. Aquest tipus de contractes ha anat substituint els fixos, constituint ia la majoria de nous contractes des de l'any 2001, tant als EUA com a la UE.
Aquesta substitució ha estat fins i tot més accentuada durant aquests anys de crisi. La preferència per aquests treballadors per part dels empresaris és la seva flexibilitat, ja que poden ser acomiadats molt fàcilment, pagant-los menys. Les conseqüències de la predominança d'aquest tipus de treballadors són enormement negatives per a tota l'economia i són la causa de l'enorme deteriorament de la demanda, així com del col · lapse de la Seguretat Social, ja que les seves cotitzacions socials són molt menors que les dels treballadors fixos .

És interessant notar que els mateixos economistes neoliberals que alertaven de l'impacte negatiu que la Transició demogràfica tenia en la viabilitat de la Seguretat Social estan donant suport a les polítiques que estan destruint les fonts de finançament de la Seguretat Social. Així de clar.

** Article de Vicenç Navarro, politòleg i sociòleg, Catedràtic de Ciències Polítiques i Socials a la Universitat Pompeu Fabra*

Víctimes passives de l'amiant, les grans oblidades d'un "genocidi laboral"

Marc Font

L'exposició a l'amiant ha estat letal per a milers de persones a l'Estat espanyol i encara ho serà durant els propers 25 anys. Anualment hi ha uns 2.300 morts per haver estat en contacte amb l'amiant i la taxa de víctimes no decreixerà fins el 2025. Segons estudis científics, almenys fins el 2040 cada any s'afegiran centenars de morts a un registre macabre. I moltes de les persones afectades ni tan sols han treballat en una empresa vinculada a l'amiant. Són les víctimes passives. Malgrat que feia dècades que se'n coneixien els efectes extremadament nocius per a la salut, fins el 2002 el govern espanyol no va prohibir la producció i la comercialització d'amiant i de productes que en continguin. Ara bé, el llarg temps de latència de les afectacions que provoca el material -que poden trigar 30 o 40 anys a aparèixer- explica perquè el recompte de víctimes s'incrementarà inexorablement.

L'advocada del Col·lectiu Ronda Marta Barrera no dubta a parlar de "genocidi laboral" per descriure el que ha passat amb l'amiant a l'Estat espanyol, amb milers de persones exposades a un material clarament perjudicial sense que les empreses productores adoptessin mesures de seguretat per pal·liarne els efectes ni alertessin els treballadors dels riscos. A Catalunya, els principals focus d'afectats per l'amiant se situen a Cerdanyola (Vallès Occidentals), on hi havia la fàbrica d'Uralita, i Castelldefels (Baix Llobregat), on s'ubicava l'antiga Rocalla, posteriorment absorbida per Uralita. També s'han localitzat molts casos al port de Barcelona o a l'antiga Macosa, avui Alstom, primer establerta al Poblenou de Barcelona i posteriorment a Santa Perpètua de Mogoda, entre d'altres.

Després de més tres dècades de batalla judicial -les primeres reclamacions daten dels anys setanta del segle passat-, des del 2009 les sentències són aclaparadorament favorables als treballadors, a qui se'ls reconeix la malaltia professional -el que suposa una millora de la pensió-, i s'obliga l'empresa, que en la majoria de casos és Uralita, a indemnitzarlos pels danys causats. Això sí, el procés judicial s'allarga durant diversos anys, ja que la companyia presenta recursos per evitar el pagament, amb l'argument que desconeixia les conseqüències de l'exposició amiant i que durant anys no hi havia cap normativa que obligués a prendre mesures de protecció.

"Hem pogut demostrar que ja als anys 40 hi havia coneixement científic sobre l'afectació de l'amiant i existia una normativa que en regulava l'ús, que s'incomplia", subratlla Marta Barrera. CRÍTIC s'ha posat en contacte amb Uralita, des de fa uns mesos rebatejada com a Coemac, per conèixer la seva versió dels fets, però la companyia no ha atès les nostres peticions. L'empresa va estar durant dècades controlada per la família mallorquina March i avui està en mans dels valencians Serratosa, que en tenen gairebé el 80% del capital a través del seu hòlding Nefinsa. Uralita és actualment una multinacional que factura centenars de milions d'euros i que presideix Javier González. El fons de capital risc estatunidenc KKR també hi participa.

Conseqüències letals

Els treballadors de les empreses productores no són les úniques víctimes de l'amiant. Cal afegir-hi les persones que vivien amb algun empleat de fàbriques com Uralita o Rocalla i aquelles que vivien o treballaven a curta distància de les factories i que van veure's exposades a la pols de l'amiant. Són les víctimes passives, que han d'afrontar processos judicials molt més complicats perquè se'ls reconegui l'origen de la seva malaltia, en la majoria de casos càncers, i puguin rebre algun tipus de compensació econòmica.

L'amiant és un producte mineral de gran durabilitat i de cost reduït, molt resistent a la calor, l'abrasió i la tracció. Les seves característiques el van convertir en un material molt utilitzat en la construcció i en la indústria i avui l'ús encara és habitual en països del sud. Alguns dels seus derivats, com el fibrociment, van fer-se omnipresents durant dècades a casa nostra i actualment encara se'n poden trobar arreu, malgrat que ja no puguin produir-se ni comercialitzar-se. Els riscos per a la salut apareixen amb la inhalació de les fibres d'amiant, un fet que es dóna quan aquestes es desgasten o quan es trenca un producte fet amb amiant i s'escampa la pols d'aquestes fibres. Les afectacions que provoca són fonamentalment respiratòries i poden agrupar-se en tres tipus: l'asbestosi o fibrosi pulmonar, que és una malaltia dels pulmons d'evolució lenta i que ocasiona insuficiència respiratòria; el mesotelioma o tumor de pleura, que és un càncer exclusivament derivat de l'amiant i que té una esperança de vida molt curta; i el càncer de pulmó.

Les víctimes passives poden ser domèstiques o ambientals. Les primeres són les persones que conviuen, o ho han fet durant anys, amb treballadors d'antigues factories d'amiant, com Uralita, Rocalla o Macosa. En aquests casos, la majoria de persones afectades són dones, que s'encarregaven de rentar la roba de feina, que arribava adherida de partícules d'amiant que inhalaven quan l'espolsaven. L'advocada del Col·lectiu Ronda Esther Costa recorda que "la normativa especificava clarament que la roba no podia sortir de la fàbrica" i havia de ser l'empresa qui s'havia de fer càrrec de la neteja. Això no passava i es rentava a les cases dels treballadors "posant en risc la vida de les persones que convivien al domicili familiar". L'exposició ambiental a l'amiant, en canvi, afecta persones que han residit, o treballat durant anys, a menys de dos quilòmetres d'un focus d'emissió d'amiant i, sense saberho, han inhalat la pols dispersa a l'aire.

Les víctimes passives han estat les grans oblidades del drama causat per l'amiant. Mentre que les reclamacions dels treballadors d'empreses com Uralita o Rocalla van començar fa dècades, tot just fa pocs anys que van arribar les demandes dels afectats per l'exposició domèstica o ambiental. I el seu és un procés més difícil i sense les mateixes garanties d'èxit. En el cas del Col·lectiu Ronda, la primera macrodemanda col·lectiva contra Uralita per aquest tipus de víctimes data de 2012 i va representar 43 persones. La sentència en primera instància va arribar el febrer de 2015 i va donar la raó als demandants que són víctimes domèstiques, fitxant una indemnització global de 700.000 euros, però no als ambientals. El procés judicial, però, no ha acabat, ja que Uralita ha recorregut la sentència en contra seva i les víctimes ambientals també ho han fet. Tenint en compte que l'empresa esgota els recursos, la sentència ferma encara trigarà anys a arribar.

Un termini breu per reclamar

Esther Costa i Esther Pérez, les dues advocades del Col·lectiu Ronda responsables de la macrodemanda i d'una altra que s'ha presentat recentment en nom d'una vintena de persones, subratllen que en el cas de les víctimes passives "només tenim un any per reclamar" des del diagnòstic o la mort de la persona afectada. "El termini és molt breu i el que han de fer les víctimes és informar-se i reclamar un cop han estat diagnosticades. En aquests casos la demanda ha de ser contra l'empresa, però si aquesta ha desaparegut no es pot reclamar", expliquen les lletrades. L'any passat el Tribunal Suprem va dictaminar que les companyies que en van absorbir d'altres han

d'assumir les negligències prèvies a la fusió. La sentència crea jurisprudència i beneficia, per exemple, els afectats de Rocalla, tancada el 1994 i absorbida el 1982 per Uralita, o els de Macosa, que va acabar en mans d'Alstom.

Les víctimes passives poden reclamar una indemnització per danys i perjudicis que, si guanyen el cas, ha de pagar l'empresa. Si, com ha passat en molts casos, la persona afectada mor, la reclamació la poden presentar els seus descendents, també dins el termini límit d'un any. En tots els casos, Uralita intenta evitar el pagament de les indemnitzacions i, entre d'altres qüestions, això obliga les víctimes domèstiques a demostrar que no van treballar en cap empresa que tingués contacte amb l'amiant i, per tant, l'única font de contaminació era la seva factoria.

Amb els ambientals, "l'acreditació causa-efecte" entre el contacte amb l'amiant i la malaltia és més difícil de demostrar, excepte si la persona ha desenvolupat un mesotieloma, un afectació bàsicament conseqüència del contacte amb l'amiant. Com a cas paradigmàtic, citen el d'un treballador d'una oficina d'una entitat financera propera a la fàbrica d'Uralita a Cerdanyola que va morir de mesotieloma. Era l'oficina on els treballadors d'Uralita anaven a cobrar la paga. Malgrat les dificultats del procés judicial, per a Esther Pérez la clau és "que la gent sàpiga que té dret a reclamar una indemnització".

L'emissió fa algunes setmanes d'un 'Salvados' dedicat als estralls que ha provocat l'amiant a l'Estat espanyol ha tornat a posar d'actualitat un tema oblidat pels mitjans fins no fa pas tants anys. Tot i que milers de persones hauran mort com a conseqüència de la seva exposició al material sense ni tan sols poder reclamar, la situació ha canviat els darrers temps i ara les reclamacions dels treballadors afectats es guanyen i, en primer cas, se'ls reconeix que la seva afectació és una malaltia professional, el que els permet passar a rebre una pensió més elevada.

L'advocada Marta Barrera afegeix que un cop reconeguda la malaltia professional, s'obren dues vies més: "Primer poden reclamar un recàrrec perquè no només van estar exposats a l'amiant, sinó que ho estaven en condicions que no eren les legals i va ser culpa de l'empresa". Això implica anar a judici i si es guanya el recàrrec l'ha d'assumir la companyia. Finalment, es pot reclamar una indemnització per danys i perjudicis.

Malgrat els recursos presentats per l'empresa, que la fàbrica d'Uralita a Cerdanyola, tancada el 1997, va ser un focus de víctimes de l'amiant ha quedat demostrat en nombrosos estudis científics. El Centre Nacional d'Epidemiologia de l'Institut de Salut Carlos III va donar a conèixer el 2007 el primer 'Atlas municipal de mortalidad por cáncer en España' que situa la ciutat vallesana com la de més risc per contreure un càncer de pleura o mesotelioma. A més a més, un estudi del pneumòleg Josep Tarrés indicava el 2010 que només a Cerdanyola i Ripollet hi havia hagut més de 900 persones diagnosticades de diferents malalties relacionades amb l'exposició a l'amiant, una xifra que avui encara és més alta.

** Article del periodista Marc Font publicat a Crític, periodisme d'investigació.*

La precarietat i els sous baixos fa molt que van irrompre en el sector TIC

Coordinadora d'Informàtica de la CGT

Davant la notícia publicada a "El Diario.es" procedent de CCOO titulada "La precarietat i els sous baixos irrompen en el sector de les TIC" ens veiem en la necessitat de fer unes quantes puntualitzacions.

La primera, la més clara, és que no "irrompen" ara. No és una cosa nova. Els sous baixos i els llocs de treball precaris porten imperant en el sector de les Tecnologies de la Informació i la Comunicació (TIC) des de fa molts anys, abans fins i tot d'aquesta "crisi global". No és una cosa nova que hagi caigut ara al sector, com si fins a ahir lliguéssim als gossos amb llonganisses. Els sous de "ni-mileurista" i els contractes per obra o d'autònom són la pràctica habitual des de fa anys en el sector de la consultoria, especialment a les "Programari factory" que totes les consultores "capdavanteres en el sector" van obrir a la calor de les subvencions autonòmiques a Valladolid, Salamanca, Badajoz, León...

El problema dels salaris a la baixa procedeix en part de la competició entre empreses de consultoria per aconseguir contractes cada vegada pitjor pagats per les grans empreses i administracions. Això té diversos motius. D'una banda les administracions públiques van dur a terme una llei de "contractar al més barat" que va suposar una batalla de preus entre les consultores. Òbviament l'única forma que tenia una consultora de reduir costos sense que afectés als seus marges de benefici era repercutint aquest minvament en els salaris que pagava als treballadors. Per a això no solament van retallar salaris a la baixa, sinó que "venien" com a treballador sènior a un junior que en realitat era un becari.

Un altre aspecte és el de les grans empreses com Telefónica, Banc Santander i altres que han pressionat a les empreses de consultoria per retallar costos de projectes. Tot això provocant una successió d'acomiadaments col·lectius coordinat entre les principals consultores com el que vivim el 2014. Clar que hi ha molta gent per als llocs vacants. Aquest és el riu regirat en el qual pesquen AtoS, Everis, Axpe, CapGemini, Indra i les altres "líders del sector". Amb tants treballadors acomiadats, més precarietat, uns salaris de conveni estancats el 2009, més els nous que van acabant les carreres, sempre hi haurà algú disposat a treballar per un salari una mica menor. O un molt menor. Però insistim; això no és nou. I en aquesta part, en la dels acomiadaments col·lectius, té molt a dir Comissionis Obreres i com han estat una eina en mans de la patronal per domesticar plantilles de treballadors mentre s'aplicaven ERO, un darrere l'altre.

Un altre dels grans problemes del sector és la subcontractació, una

eina de les grans empreses per flexibilitzar les seves plantilles, o dit sense eufemismes, la manera que han trobat de poder acomiadar més barat i vulnerar els drets adquirits en aquestes empreses sense ser apuntats com els culpables. A més aquesta cessió il·legal de treballadors s'acumula en diferents nivells i en cada baula de la cadena trobem menys drets i més precarietat. Aquest model de gestió és cada vegada menys comú al món, doncs s'ha demostrat que a la llarga és més car i aporta menys qualitat, però a Espanya ens hem aferrat a ell, probablement perquè és una bona forma que el gestor de torn pugui portar-se un bon tall del pastís i perquè és consubstancial a l'amiguisme i l'endollisme que són motors de la subcontractació.

No cal obviar, per tenir una imatge global, que ara mateix el conveni de consultoria està congelat gràcies a la ultraactivitat del mateix. Que fins a l'any 2009, última signatura, el conveni no va ser més que una reedició de l'anterior amb petitíssimes modificacions de les taules salarials; Comissions Obreres, majoritària en el sector, porta dos anys embussada en la taula de negociació per una crisi interna atès que les persones que estaven negociant es negaven a signar el que la central sindical i la patronal volien signar: fa un any Comissions va reemplaçar a les persones que estaven en la taula, totes del sector TIC, per unes altres del sector bancari, més dòcils amb les decisions de la cúpula sindical. Sobre la taula estava no solament la congelació, per desè any consecutiu, de les taules salarials, sinó la pèrdua de drets adquirits com l'antiguitat, la jornada intensiva o la limitació legal de les hores extra.

La informàtica fa molt temps que no és un sector atractiu. Les carreres universitàries perden alumnes any rere any perquè es coneix bé com és la realitat del sector TIC a Espanya. Escassa innovació, molta subcontractació, molt treball de "peó" sense possibilitats de créixer en el professional i el tecnològic i condicions a la baixa. El sector TIC no és, en la seva major part, un sector innovador. La major part és pur i dur servei a empreses matriu dels sectors bancari/assegurances i de telecomunicacions.

La solució a aquesta situació passa, a la nostra manera de veure, per la conscienciació i mobilització de les persones que treballem en el sector TIC. Els percentatges d'afiliació en el sector són molt baixos i s'ha demostrat, per mobilitzacions passades, que si els treballadors i treballadores volen, l'empresa s'ha d'asseure a negociar. És l'única forma en què s'han parat agressions com recentment a HP o Atos.

La militarització dels pressupostos del 2016

Col·lectiu Utopia Contagiosa
http://www.utopiacontagiosa.org/

Com en anys anteriors, aquest any hem analitzat els Pressupostos Generals de l'Estat aprovats pel Parlament poc abans de la dissolució del mateix i el final de la X legislatura, per detectar la despesa militar que amaga.

Les xifres són escandaloses i parlen per si soles, a pesar que el tema no forma part de la "agenda" política ni "mediática" gràcies al consens des de dalt imposat per les elits més promilitars del país, que en això han aconseguit una evident "pau social": dels 5.787,89 milions d'euros que el Govern reconeix com a despesa de defensa, passem, segons els nostres càlculs, a una despesa militar previsible durant 2016 d'almenys (sempre fem estimacions a la baixa i seguim el criteri comptable de l'OTAN) de 30.928,86 la milions d'euros, la qual cosa equival al fet que el 81'29% de la despesa militar es troba oculta i disfressada en altres partides presupotàries o es pensa aconseguir mitjançant crèdits extrapresspostaris.

Tenim per això més de 25.372,72 milions de € de despesa militar oculta. Quin un altre ministeri compta amb tan desmesurat privilegi? Cap que sapiguem.

Dotze ministeris comprometen despesa militar

Però les curiositats no acabe aquí: són 12 dels 13 el ministeris del govern de Rajoy els que, en major o menor mesura participen de la despesa militar espanyola. Alguns amb un gran protagonisme, com és el cas del propi Ministeri de Defensa que dirigeix Pedro Morenés; o el Ministeri deEconomía, responsable de l'ocultació directa de 102,56 milions, més l'emissió del deute (12.236,81 milions de €) i dels crèdits extraordinaris (1.427,22 milions de €) que serveixen per finançar la despesa militar anual, així com les partides destinades al pagament de les classes passives militars, despesa militar indubtable segons l'OTAN; o el d'Indústria que finança crèdits extraordinaris a interès zero per a la indústria militar amb una partida que el 2016 arribarà als 1.606,50 milions d'euros, més els altres 500,4 milions de € que oculta directament com a ajuda a la indústria militar. Igual passa amb el Ministeri de l'Interior, que finança més de 2.658 el milions de €.

Uns altres tenen una participació intermèdia i creixent, com és el cas dels Ministeri d'Exteriors, que oculta directament 201,17 milions de € en suport a la política militar, la qual cosa va des de pagaments a l'OTAN a altres quantioses partides de suport al militarisme; o el del Ministeri d'Hisenda, que amaga 39,49 milions de € però controla a més les empreses militars estatals de venda d'armes per mitjà del SEPI.

I uns altres amb partides molt més baixes però igualment de difícil justificació, com és el cas de pagar obres en el patrimoni militar per programes de cultura, vaixells medicamentalitzats per a les operacions d'ingerència militar per part de l'Institut Social de la Marina o vaixells militars de recolzament en l'operació Atalanta des del Ministeri d'Agricultura.

No volem deixar de mencionar altres petites mossegades a la despesa pública que són la despesa militar pròpia de la Casa Reial, així com del Congrés i Senat (viatges principalment a reunions de l'OTAN i altres organismes de defensa).

L'estructura política de la despesamilitar espanyola

Ens hem obstinat en caracterizar la presa de decisions i el "pes polític" dels ministeris en la despesa militar espanyola i, per tant, també en la política militar i militarista espanyola. Per a això hem revisat no solament la "despesa" que controlen o autoritzen, sinó també les competències que sobre polítiques militars assumeixen. D'això hem trobat que l'estructura de la despesa militar espanyola té tres grans capes superposades: una primera, el que anomenm cercle militar, en el qual trobem als Ministeris de Defensa, Interior i Presidència (pel CNI) i que controlen la gens menyspreable xifra de 13.535 milions de €, incloses les classes passives militars i els organismes autònoms militars, el finançament de les forces armades i del Ministeri de Defensa, la Guàrdia Civil (cos militar tant pels seus estatuts com en la criteriología de l'OTAN) i l'espionatge espanyol.

Un segon cercle, aquest en realitat un gran i opac financiador de la despesa militar, el composa el que hem anomenat cercle financermilitar, composat pel Ministeri d'Economia, el d'Indústria i el d'Hisenda, que a més controlen l'emissió i assumpció de deute militar, els crèdits extrapressupostaris. Aquest cercle assumeix una despesa militar de 15.783 milions de €.

Finalment, i aconseguint la "quadratura" del cercle, apareix un cercle internacional, encarregat de les dos grans línies d'acció de la política militar espanyola (vendre armes i enviar forces armades a l'exterior), en el qual participen d'una banda el Ministeri d'Afers Exteriors, la Casa Reial (que són els principals comercials de la nostra indústria de l'armament, sisena mundial) i el destinat a "operacions militars en l'exterior", la qual cosa suposa altres 1.236 milions de € de despesa militar.

Desmesurada despesa militar

La despesa militar espanyola suposa, si els comptes no ens fallen, un 2,71% del PIB, mentre que el Ministeri de Defensa, amb la gens dissimulada intenció d'aconseguir majors ingressos, afirma que és de menys del 0,9%, al nivell de Luxemburg.

Sumada, la despesa militar equival al pressupost conjunt dels ministeris de Presidència, Exteriors i Cooperació, Justicia, Agricultura, Alimentació i Medi Ambient, Sanitat, Serveis Socials i Igualtat, Hisenda i la immensa majoria del Ministeri d'Economia i Competitivitat. Una dimensió aclaparant que equival a més del 7,14% de la despesa total dels PGE.

Tal despesa suposa gens menys que uns 84,5 milions de € diaris, emprats per a:

- Mantenir una força militar aclaparadorament desproporcionada d'uns 206.000 efectius, entre els 121.848 militars i els 84.000 guàrdies civils, així com prop de 400.00 beneficiaris de prestacions socials militars i 2.201.000 persones de classes passives militars.

- Participar dels mecanismes de defensa de l'OTAN i en diversitat d'operacions militars en l'exterior (més de 80 des de Felipe González a l'actualitat).

- Adquirir material bèl·lic sofisticat i d'agressió (no només armes defensives).

- Privilegiar un pol militar-industrial altament subvencionat i que només beneficia als seus amos i l'exportació d'armes i conflictes (Espanya és la sisena exportadora d'armes del món).

- Militaritzar la societat i justificar la volta de rosca autoritària i militarista que mai ha deixat de considerar-nos un "enemic intern" i que en cas d'una significativa alteració social o política està preparada per defensar a l'elit.

Una despesa que, per poder mantenir els seus objectius necessita que seguim sent menors d'edat en matèria de defensa, que no estiguem assabentats del que es cou, que no ens resistim. Per això el pressupost militar s'encarrega de disfressar l'enorme despesa militar espanyola i el seu significat. Per això la despesa militar necessita ser opaca i el més incomprensible possible.

Per això el nostre deure ha de seguir sent desentranyar i denunciar l'engany i proposar la resistència al mateix.

Telefónica: Una història de poder

La multinacional de telecomunicacions no ha tingut escrúpols per situar-se en el lloc idoni per assegurar el predomini dels seus interessos econòmics

Albert Recio

Telefónica sempre ha estat a prop del poder. Va ser fundada el 1924, en plena dictadura de Primo de Rivera, com a concessionària del monopoli telefònic a Espanya. De fet era una filial de la nord-americana ITT (International Telephone and Telegraph), una empresa creada pels germans Behn a partir de l'obtenció del control de les empreses telefòniques de Cuba i Puerto Rico. La ITT aglutinava un conglomerat d'empreses que sumaven serveis telefònics i fabricació de components i equips. La seva història ha estat sempre controvertida per la implicació en diversos afers polítics antidemocràtics. Estan documentats fets com el seu suport a Hitler, al cop d'estat brasiler de 1964 i al xilè de 1973, sempre per garantir el predomini dels seus interessos econòmics. No és estrany que s'entengués tant bé amb les dictadures de primo de Rivera i Franco. De mica en mica, el grup es va anar diluint per vendes i fusions i actualment la ITT Corporation és fonamentalment una empresa proveïdora de productes d'electrònica militar.

El 1944, any que tocava renovar la concessió, es va produir l'entrada de l'Estat espanyol al capital de l'empresa, i es va generar una típica aliança entre el poder polític i la multinacional ITT. El grup no tan sols tenia el monopoli del servei telefònic sinó que a través d'Standard Eléctrica controlava la major part de la indústria d'equipament telefònic. Eren temps on aconseguir un telèfon domèstic suposava una llarga espera i on l'empresa actuava amb tot el poder monopolista que li concedia l'Estat.

A partir de meitat de la dècada dels 80 les coses van canviar. ITT va anar perdent pes en la companyia i es va trencar l'aliança amb Standard Eléctrica. De fet, Telefónica va anar externalitzant de forma sistemàtica proveïdors i serveis fins arribar a la situació actual, on una bona part de la seva operativa és realitzada per subcontractes, sovint en condicions laborals inacceptables, com va posar de manifest la vaga dels treballadors d'instal·lacions i manteniment.

L'expansió fora d'Europa

El 1990 comença la conversió de la companyia en multinacional, en adjudicar-se la privatització de la telefonia argentina. La història posterior de Telefónica ha estat lligada als processos privatitzadors impulsats per les polítiques neoliberals (sempre sota decisions polítiques) i que l'han convertit en un dels grans grups telefònics de Llatinoamèrica. En canvi, les aventures europees no han estat tan eixerides: ha acabat venent la seva partcipació a Telecom Italia, està en un conflictiu procés de sortida del Regne Unit i, de fet, l'única gran participació europea actual es troba a Alemanya. Potser les normes més rígides de competència europees no li van bé al seu model de negoci.

El 1995 s'inicia el procés de privatització total de Telefónica. Els dos principals socis de l'empresa són encara actualment dos grups bancaris espanyols: el BBVA i La Caixa, amb presència al seu consell d'administració. Encara que el seu capital està molt repartit, una bona part està en mans dels grans fons d'inversió (Black Rock, JP Morgan Chase, Société Générale, Norges Bank, etc).

Però mai no ha deixat de tenir bons contactes polítics. El seu president en la fase de privatització va ser Juan Vilallonga, amic d'escola d'Aznar i per tant un home ben relacionat amb la Moncloa del PP. Vilallonga va dimitir per diversos escàndols i negocis fracassats (especialment Terra, que va enxampar molts petits inversors). El seu successor ha estat César Alierta, fill d'un alcalde franquista de Saragossa i també estretament relacionat amb el PP. Alierta és expresident d'Altadis (Tabacalera) on va ser processat per una operació de borsa amb accions de la pròpia empresa i absolt simplement perquè en el moment del judici el delicte havia prescrit.

Malgrat que a finals de la dècada dels 90 la telefonia es va liberalitzar i el monopoli es va eliminar, l'empresa ha aconseguit mantenir una elevada quota de poder i un fort volum de negoci, lligat tant al seu imperi exterior com al control que té sobre les xarxes bàsiques de telefonia després de 70 anys de monopoli.

Més enllà del negoci

Les seves actituds obstruccionistes de la competència han estat objecte de nombroses multes per part de les autoritats pertinents, però no sembla que aquestes siguin suficients ni controlin prou una empresa que és líder d'un oligopoli compartit amb altres dues empreses (Orange i Vodafone). Segurament per això Espanya segueix sent un dels països amb els preus més cars d'Europa en serveis telefònics. Només cal veure què ha passat amb la factura d'internet quan l'empresa ha substituït el vell distema d'ADSL pel cable.

Ara que el negoci de la telefonia mòbil sembla haver exhaurit el periode de màxim creixement, l'empresa ha concentrat totes les seves forces en el control de les plataformes digitals, per convertir-se en líder en l'oferta de continguts d'oci a través de la plataforma Imagenio. I ja prepara noves àrees de negoci basades en totes les possibilitats que ofereix la tecnologia digital.

El poder de Telefónica no es pot mesurar només en termes de mercat telefònic. La seva influència als mitjans de comunicació, el seu paper d'empresa motora en les tecnologies de la informació i els seus contactes polítics (a part dels esmentats, en el seu consell d'administració, hi figuren exministres i alts càrrecs de Brasil, Xina, i recentment s'ha apuntat el fixatge de l'exministra socialista Trinidad Jiménez amb un càrrec "tècnic"), li donen una capacitat d'influència més enllà del seu negoci bàsic. Els "afers immobiliaris" de l'empresa a Barcelona en són una bona mostra.

** Albert Recio és Professor d'economia aplicada de la UAB. Article publicat a Carrer, revista de la FAVB.*

Notícies sindicals

Protecció de Dades exigeix a TMB que reveli els noms i els sous dels seus directius

L'Autoritat Catalana de Protecció de Dades ha desmuntat l'última excusa de l'empresa pública per no revelar les dades i sous del seu personal fora de conveni en resposta a una petició de Catalunya Plural.

Considera que TMB té "el deure de donar publicitat activa" als noms i sous del seu personal fora de conveni, cosa a la qual l'empresa s'ha negat reiteradament incomplint la llei de Transparència.

A TMB se li acaben les excuses per no revelar la llista dels seus directius i les seves retribucions. L'últim cop a l'actitud d'ocultació de l'empresa de transports de Barcelona, la empresa pública catalana més gran, ha arribat de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, que ha emès un informe en què desmunta la raó donada fins ara per TMB per no atendre la petició realitzada per Catalunya Plural, a l'assegurar que els noms dels treballadors fora de conveni no poden considerar-se dades especialment protegides.

Per aquest motiu, en el dictamen l'Autoritat reclama a TMB no només que es doni accés a la informació, tal com Catalunya Plural va reclamar el passat febrer, sinó que recorda que l'empresa té obligació de publicar aquestes dades per iniciativa pròpia. Segons l'informe, emès a petició de l'Agència de Garantia d'Accés a la Informació Pública, TMB ha de donar a conèixer tant la seva plantilla completa com els noms de les persones fora de conveni, a més de les seves retribucions íntegres. I, tot això, des de 2007, amb els respectius canvis que s'hagin dut a terme des de llavors.

TMB s'ha negat a revelar els noms i sous dels seus directius des del febrer passat, quan Catalunya Plural va realitzar una petició formal mitjançant la Llei de Transparència. L'empresa, que depèn de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i està presidida per Mercedes Vidal, regidora de Transports de Barcelona, va respondre de forma incompleta, pel que el GAIP (Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública) va obrir un expedient que ha de resoldre en les pròximes setmanes.

En el transcurs del procés de resolució d'aquest expedient, TMB va al·legar que no podia donar accés a la informació reclamada ja que, segons interpretaven, la llei de protecció de dades els impediria desvetllar les identitats dels seus treballadors. No obstant això, l'informe remès per l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades contradiu aquesta explicació, i dóna la raó a aquest diari a l'entendre que cap de les tres peticions realitzades afecta dades especialment protegides per la llei, i sí a informació que segons la llei de Transparència ha de ser pública. De fet, l'informe va més enllà a l'assegurar que en el cas dels llocs directius i d'especial responsabilitat l'empresa té el deure de donar-ne publicitat activa, cosa que en aquest moment no passa a la seva web de transparència.

Protecció de Dades considera que TMB ha de fer públics tres grups de dades. D'una banda, la plantilla completa i la relació de llocs de treball. Per una altra, la "identificació de les persones que ocupen o han ocupat qualsevol lloc de treball fora de conveni de les tres empreses des de l'any 2007". En tercer lloc, "les retribucions íntegres individualitzades associades a cada lloc de personal directiu o que ocupa llocs de confiança o d'especial responsabilitat". En el cas del personal fora de conveni, 579 persones que cobren en total 35 milions d'euros, l'agència considera que "tenint en compte el caràcter excepcional d'aquests llocs de treball", el seu coneixement "té molta més rellevància" per poder dur a terme una "avaluació de l'actuació administrativa".

El procediment obert per aquest diari continua en procés de tràmit en el si de la Comissió de Garantia d'Accés a la Informació Pública, entitat que un cop conegut l'informe de Protecció de Dades va notificar que resoldria abans del 28 de juny.

Diari del Treball

CGT exigeix a Saint Gobain que retiri de manera segura tot el material amb amiant de la fàbrica

Cristalería Española S.A., l'anterior nom que tenia l'actual empresa Saint Gobain, va ser importadora d'amiant des de l'any 1970 fins a l'any 1985, tal i com va documentar un informe del 2001.

En el cas d'aquest centre, l'amiant es va estar utilitzant en diversos formats, des d'equips de protecció individual per entra a forns, vestits, guants, etc., fins a l'aïllament dels forns, ja que aquest producte té una gran capacitat ignífuga. A més, l'amiant també e´s present a les façanes de les naus en la seva forma més popular, la Uralita. I els baixants dels desaigües de les naus són de fibrociment, un dels altres productes que contenen aquest material.

Recordem que des dels anys 40 del segle passat, els empresaris i institucions públiques tenen constància que l'amiant és perillós i que respirar-lo quan està en pols pot causar malalties greus, moltes d'elles amb resultat de mort. Tot i això, a l'Estat espanyol es va permetre que es continués fent servir per la indústria fins el 2002.

Davant de tot plegat, la secció sindical de la CGT a Saint Gobain actuarà per garantir que es desenvolupin els reconeixements mèdics de la plantilla d'acord amb el que la llei estipula per a empreses que hagin utilitzat amiant a les seves instal·lacions. I exigeix a l'empresa que assenyali els punts on hi ha aquest material i acordi una retirada ordenada i segura de tots els materials que encara hi ha a Saint Gobain que contenen amiant, operació que s'ha de fer seguint unes normes de seguretat molt estrictes per protegir els treballadors que manipulin els materials.

Secció Sindical CGT Saint Gobain

El Grup de Treball de Sanitat veu com una victòria la retirada dels Plans Funcionals de la sanitat tarragonina, però ho celebra amb prudència

El Grup de Treball en Defensa de la Sanitat Pública de Tarragona (format pels sindicats CGT, Co.Bas i CATAC, la CUP i Podem-Torreforta) celebra com una victòria que el conseller Comín hagi derogat definitivament el conveni marc signat entre ICS, GIPSS i Xarxa Sanitària i Social Santa Tecla, que donà peu als Plans Funcionals i a la posterior Aliança TGN Salut. Tanmateix, mostra la seva preocupació davant del fet que aquesta derogació sigui una estratègia per impulsar-los de nou amb un altre nom, tal i com la conselleria està fent amb d'altres projectes que han generat rebuig social.

L'anunci de la derogació del conveni de 2013 demostra que la tasca de conscienciació i denúncia dels Plans Funcionals ha tingut el seu efecte. El Grup de Treball va engegar la campanya contra els Plans Funcionals la tardor del 2014, de la mà de companyes sanitat de Reus, Valls i el Baix Penedès. La tancada a l'Hospital Joan XXIII a l'estiu del 2015 va ser part central d'aquesta campanya que, a més, va comptar amb cartelleria que denunciava els Plans Funcionals i els consorcis encoberts, protestes diverses a les portes de la Xarxa Santa Tecla i als Serveis Territorials de Salut, i la mobilització del passat mes de maig, en la que hi van col·laborar entitats veïnals i col·lectius diversos. I una campanya molt activa de recollida de prop de 10.000 signatures.

El Grup recorda el compromís de Toni Comín i David Elvira, actual director del CATSalut, perquè qualsevol reforma dels Plans Funcionals comptés amb la participació dels treballadors de la sanitat i dels seus usuaris, més enllà dels representants dels diferents prestadors de serveis. Per aquest motiu, el Grup mantindrà la seva campanya en contra de les aliances entre el sector públic i privat, i en defensa d'un sistema sanitari 100% públic, ja que considera que darrera d'aquest anunci de derogació dels Plans Funcionals, pot haver-hi l'intent d'establir un nou pacte que persegueixi la mateixa finalitat però amb un nom diferent.

El 30 de juny el Grup de Treball va presentar la nova campanya que es desplegarà al Camp de Tarragona de la mà dels diversos grups de defensa de la sanitat, centrada en la necessitat d'evitar que es faci activitat privada als centres públics, i que ja s'ha engegat a diverses poblacions de Catalunya.

Grup de Treball en Defensa de la Sanitat Pública

CGT no signem el conveni 2015-2019 d'Autobusos TMB

Els delegats de CGT, en la Comissió Negociadora del Conveni Col·lectiu de Transports de Barcelona SA, manifestem el nostre desacord amb la proposta de conveni que es va presentar al Ple de la Comissió i raonem la nostra posició per tres motius:
A) Pel seu contingut il·legal i per no recollir les peticions principals de la plantilla.
B) Per la manera que arriba aquest acord.
C) Per qui avala aquest acord

A) CONTINGUT
Art. 1. Incompleix amb la doctrina fixada per sentència del TSJC sobre la inclusió del personal "fora de conveni" dins de conveni.
Art. 2. Conveni excessivament llarg de 5 anys (2015-2019)
Art. 9,10 i 11. Els increments salarials que es pacten no permeten recuperar el poder adquisitiu dels nostres sous. Els Plusos de penosidad segueixen sent mínims.
Art.13. La prima d'objectius no regula la to-

talitat de la plantilla, els nivells superiors segueixen estant regulats per normatives no negociades amb el comitè d'empresa i per tant alegals.
Es pacten quantitats inferiors a les proposades per la Direcció (per error?) En les actes de conveni 11 i 13 es recull la proposta de 420 i 210 €. Es pacten primes inferiors de 400 i 200 €
Vacances: No recull la integritat de la sentència, guanyada per CGT, sobre el cobrament dels plusos en vacances, ni l'efecte retroactiu de la mateixa.
Art.29B. Introdueix de forma precària la Formació Professional Dual a TB.
Art.25 modifica el Reglament del Pla de pensions de TB.
Entre altres motius el conveni que es proposa:
- No recull la possibilitat legal d'ajuntar, voluntàriament, en un sol període els dies de treball durant la jubilació parcial.
- Manté la contractació precària.
- No garanteix els llocs de treball en cas que finalment el Tramvia per la Diagonal sigui una realitat.
- No resol el calendari de descansos de Material Mòbil al que se li obliga a realitzar hores extres.
- No resol l'aplicació de la reducció de jornada.
- No garanteix el lloc de treball en cas d'incapacitat sobrevinguda, no prohibeix l'acomiadament objectiu.

B) MANERA QUE S'ARRIBA A l'ACORD
No s'ha consultat a la plantilla sobre l'acceptació o no del conveni que es proposa. Alguns sindicats solament ho han consultat amb una part mínima de la seva afiliació. Aquesta manera de procedir ha provocat que la gran majoria de la plantilla de TB no s'hagi pogut pronunciar sobre una cosa tan important com un conveni col·lectiu per 5 anys.
La representació dels sindicats de TB s'obté, no pel nombre dels seus afiliats sinó pels vots que es van obtenir en les últimes eleccions sindicals.

C) QUI AVALA AQUEST ACORD
Part de la representació dels treballadors que signa aquest acord ho fa de manera il·legal. Per aquests motius CGT NO SIGNA aquest Conveni Col·lectiu 2015-2019 i sol·licitem que abans que sigui ferm definitivament es consulti a tota la plantilla de TB.

Secció Sindical CGT Autobusos TMB

Campanya d'estiu de la CGT al Baix Penedès contra la precarietat i l'explotació laboral al sector turístic i l'hosteleria: No et mengis la precarietat!

Un any més ha començat a la nostra població la temporada d'estiu, època en la qual es produeix més activitat econòmica per l'arribada del turisme, únic o principal motor econòmic.

I un any més comencen els debats de per quin tipus de model turístic s'aposta, les terrasses al passeig o a la platja, horaris comercials o la gran campanya mediàtica contra el "Top Manta"…

Que aquests temes siguin els que centren el debat a la comarca ve donat per les administracions o ajuntaments a través de les parts més interessades. Des de CGT creiem que en realitat s'hauria de posar l'accent en la problemàtica que patim la immensa majoria dels veïns i veïnes treballadors i treballadores, a l'atur o no, del nostre poble.

Des d'aquí denunciem el tipus de feina o treball que es crea en el nostre poble i al que s'han d'enfrontar els seus treballadors i treballadores en la seva immensa majoria en el sector d'Hostaleria i Comerç.

Precarietat, Explotació Laboral, Frau Contractual, Abús i Economia Submergida, són les condicions de treball que, per desgràcia, molts ja suposen que són normals si vols treballar al Baix Penedès. Una comarca on l'atur està en el 24'08%, el més alt de tota Catalunya, afectant a molts/es joves i no tant joves que arriben a la desesperació.

No podem seguir permetent que els empresaris d'aquest sector s'aprofitin d'aquesta desesperació i situació, tenint a treballadors/es contractats de 15 a 20 hores a la setmana però que, en realitat estiguin treballant de 40 a 60 hores per sous no superiors a 800 o 900 euros al mes, essent aquest exemple el millor dels casos ja que existeix un contracte, doncs no seria pas una excepció trobar-nos a treballadores sense cap tipus de contractació. Tampoc podem permetre que es paguin 2€ la hora per netejar la habitació d'un hotel sense tenir en compte els Convenis Col·lectius del sector.

I ja sigui amb contracte o sense, el treballador/a té pràcticament "esborrat" de la seva ment o prohibit posar-se malalt o insinuar algun tipus de dret que contingui el seu conveni, això en la majoria dels casos suposa que li assenyalin la porta de l'acomiadament o no renovació…

Volem denunciar aquesta situació laboral precària en la nostra població i comarca ja que , en realitat, és aquesta la que afecta directament a les nostres condicions materials de vida, la dels treballadors i treballadores, que som la immensa majoria de la comarca del Baix Penedès. Mentrestant sembla que el problema estigui en la competència deslleial que segons l'ajuntament, la majoria de partits i els empresaris, crea un migrant que ven samarretes i bosses al passeig marítim.

Creiem i sabem que la major competència deslleial és la de l'empresari que no fa contractes, que no paga Seguretat Social o que ho fa en forma de contracte en Frau de Llei, front al que sí acompleix o hauria d'acomplir amb els salaris, horaris i drets que marca el conveni del treballador/a. I destacar que el que no acompleix amb la Seguretat Social d'una manera o altra està posant en risc les pensions i prestacions de la resta de treballadors i treballadores.

Cal qüestionar-se i pensar quin tipus de treball o feina volem al nostre poble, per a les nostres joves i les futures generacions. No podem acceptar aquesta lògica ni pensar que és normal. No poden fer que el seu negoci sigui rentable i que aquesta rendibilitat es fonamenti en l'explotació i en l'acceptació d'aquestes condicions de treball. I sobretot cal organitzar-se per a front a tota aquesta precarietat.

Si creus que les teves condicions de treball no son dignes, o vols consultar-nos, ja saps on trobar-nos. Us assessorarem sobre la vostra situació laboral. També podeu utilitzar diferents eines davant l'assetjament i el maltractament que de vegades es dona per part d'encarregats/es, patrons/es. Podeu gravar amb el mòbil las converses i després veurem si són constitutives d'algun tipus d'infracció o delicte.També podreu presentar les denuncies corresponents davant la Inspecció de Treball o a la Bústia anònim de la Inspecció de Treball, que està a disposició de tots i totes les treballadores, aquí podreu explicar què passa al vostre lloc de treball sense haver de donar cap dada vostra, a la següent adreça: http://www.empleo.gob.es/buzonfraude/

No et deixis explotar, defensa't, organitzat i lluita!

Federació Comarcal Baix Penedès de la CGT

CGT denuncia la precarietat existent a hospitals de la demarcació de Tarragona

La CGT alertem de la precarietat laboral en l'àmbit sanitari, remarcant que molts treballadors dels hospitals tarragonins acumulen contractes temporals de manera indefinida. La situació s'agreuja especialment a l'estiu.

La situació de precarietat laboral a la totalitat dels hospitals públics i concertats de les comarques de Tarragona s'agreuja a causa de la seva expansió en el temps, constatant que la gran majoria de centres hospitalaris de les comarques de Tarragona continuen mantenint un alt percentatge de treballadors en unes condicions que no els permeten assolir contractes estables ni permanents, cosa que repercuteix en la qualitat oferta en aquests centres. Per exemple, centres com l'hospital Joan XXIII acumulen més d'un 30% del planter de professionals que allarguen contractes de curt termini, d'uns 3 mesos, des de fa més de set anys.

Representants de CGT dels hospitals Joan XXIII i Sant Pau i Santa Tecla de Tarragona, Verge de la Cinta de Tortosa, Sant Joan de Reus i Pius de Valls, detallen que molts dels planters de treballadors d'aquests centres de salut treballen encadenant un contracte temporal darrere un altre, sense possibilitat d'assolir cap plaça fixa. Aquesta realitat representa entre un 30% i un 40% del total de l'elenc de professionals en molts dels centres hospitalaris de la província, llevat de l'hospital Sant Pau i Sant Tecla, que recentment ha ampliat el nombre de contractes indefinits. Des de la CGT denunciem enèrgicament que aquesta situació d'incertesa afecta el funcionament dels centres sanitaris, que lluiten per mantenir la qualitat assistencial amb l'esforç de personal en situació precària.

També destaquem que molts dels treballadors que treballen en aquestes condicions també pateixen aquesta situació a nivell personal, ja que l'acumulació de contractes temporals impedeix planificar vacances, organitzar torns de treball a llarg termini.

CGT Sanitat Tarragona

CGT convoca vaga a HP l'1 de juliol

Les seccions sindicals de CGT a HP Outsourcing, HP Processos i HP Consultoria i Aplicacions van convocar Vaga estatal el dia 1 de Juliol.

El motiu és la política d'acomiadaments continuada de l'empresa, que porta acumulats 1200 en 4 anys, entre ells 200 que van ser part d'un ERO a Saragossa el 2014 i 84 acomiadaments en l'últim quadrimestre de 2016.

Això ha suposat progressivament la substitució d'un 44% de la plantilla indefinida en aquests últims anys per personal subcontractat i ETT en precàries condicions laborals.

Des de CGT s'ha pressionat a l'empresa en els últims 4 anys amb més d'un centenar d'accions i vagues fins a asseure-la a negociar i estar molt prop d'un possible preacord. No obstant això, l'empresa ha portat la negociació a una situació de bloqueig, impossibilitant qualsevol via de diàleg.

Cal recordar que en els 30 anys que HP porta implantada a Espanya, mai s'ha donat un resultat negatiu i dins d'Europa, HPE Espanya va donar la millor xifra de resultats el passat quadrimestre.

Des de CGT s'ha convidat a la resta de forces sindicals de HP a recolzar aquesta vaga per obligar a l'empresa a assumir compromisos en matèria d'ocupació de cara a la fusió amb CSC i paralitzar aquesta política actual d'acomiadaments indiscriminats. Es va rebre el suport per part de CSI i CCOO Indústria a HP Consultoria Madrid, però els sindicats CCOO Serveis i UGT van guardar silenci. Cal tenir en compte que en una vaga semblant el 2012 ja van anunciar a la plantilla que no anaven a secundar-la.

La vaga, que va tenir un seguiment d'entre el 30 i el 40%, va generar incidències en els principals sistemes informàtics de grans empreses de banca, transport, alimentació, energia i administracions públiques. Les seccions sindicals de CGT van organitzar concentracions davant de seus corporatives dels principals clients.

Secció Sindical CGT HP

Conversem amb...

Fulvio Abbate, autor de “Il Mi

“Joan Garcia Oliver formava part d veritable universitat obrera de mil

Manel de Sucre i Cortiella

Com moltes altres històries de l'anarquisme, hi va haver un temps a Barcelona que tot començava al carrer Verdi núm. 109, a la coneguda entre els col·legues com “Pensió Verdi”, en realitat el domicili d'Abel Paz, durant bona part dels últims anys de la seva vida a Barcelona, al barri de Gràcia, quan una àmplia parròquia dels seus amics graciencs, proclamaven contínuament “ la República independent i anàrquica de Gràcia”. Seu dels contertulians d'Abel Paz, ja fos al Bar Galpón sud, al Tastavins, a les Bodeguetes del carrer Verdi, o al gallec del Sporting de la plaça del Sol, o l'última copa al Bar Joali i altres de l'entorn del barri que respirava llibertat, una llibertat continguda, i pactada moltes vegades en llargues sobretaules, on es repassava contínuament la revolució espanyola, Buenaventura Durruti, Joan García Oliver, Ricardo Sanz i tants d'altres Solidaris d'aquell moment màgic.

Abel Paz era per descomptat l'epicentre; per aquell indret de Gràcia aquells anys passava el més “granat” de l'anarquisme europeu i el debat era continu. Abel i els seus col·legues estaven allà per generar i provocar el debat amb controversia. En aquest ambient vaig conèixer a Fulvio Abbate, un romà que en aquell moment li rondava pel cap un treball de recerca que uns anys més tard va tenir la seva versió de paper a “Il Ministro anarchico”, Joan García Oliver, la figura emblemàtica i potencial d'un dels anarquistes més controvertits de la nostra història recent, sense pèls a la llengua, va tenir l'oportunitat d'anar “a per tot” i sens dubte fou protagonista destacat de bona part de l'anarcosindicalisme espanyol.

Fulvio Abbate, amb l'edició de “Il Ministro anarchico”, editat el 2004 (Fulvio Abbate. Il Ministro Anarchico. Ed. Baldino Castoldi, Milano 2004) amb un text al final del llibre del personatge no menys provocador Fernando Arrabal, ens presenta un García Oliver emparentat per moments amb el holywodiense Oliver Hardy; però res més lluny de la realitat quan Fulvio Abbate se centra en el personatge revolucionari de Joan García Oliver, en la tragèdia de la Revolució Espanyola i de l'anarquisme i els seus detractors, ja siguin comunistes, falangistes, feixistes, en definitiva una oportunitat per al lector en llengua italiana de comprendre l'última de les revolucions romàntiques de l'anarquisme, i per descomptat una figura carismàtica com aquella que en l'any 1938 davant de la tomba de Durruti, Ascaso i Ferrer i Guàrdia i en homenatge a aquestes tres figures de l'anarquisme llança un al·legat “de victòria popular” als pistolers del grup “Los Solidarios” que es va convertir en “Nosotros”, que ha arribat amb la força característica d'aquell jove intrèpid i revolucionari fins a nosaltres gràcies al documental “Vivir la Utopia”.

- Tenim ocasió de llegir en el llibre que al maig de 1999 vas estar amb Abel Paz a Barcelona, que és realment on es va obrir la curiositat per personatges com Joan García Oliver i vas començar a recollir informació sobre “Il ministro anarchico” i pensar en la possibilitat de donar a conèixer la seva figura al públic italià.

També i amb curiositat i una mica de sorpresa llegeixo en el teu llibre algunes dades que reculls i que jo després de llegir unes quantes vegades la seva biografia “El Eco de los pasos” se m'havien passat per alt, com el tema de la mítica bandera vermella i negra de maig de 1931 on ens comenta en el seu llibre Fulvio que la muller d'un destacat anarquista i una de les seves companyes van cosir una gran Bandera de 30 metres de llarg en un petit pis del carrer Sant Jeroni avui Rambla del Raval. Cal recordar que aquest carrer del barri xinès (Districte V) i voltants era una seu dels anarquistes molt important de l'època on vivia per exemple Domingo Ascaso, Àngel Pestaña i on havia nascut anys abans Felip Cortiella.

Tot i que en part ho té en el seu llibre, avui tinc l'ocasió de preguntar a Fulvio Abbate com va ser la teva decisió d'investigar la vida de Joan Garcia Oliver i el seu ‘El Eco de los Pasos’?

Quan vaig descobrir la figura de Joan García Oliver i la seva aventura humana, un jove cambrer d'aquells que et serveixen el cafè en una terrassa de Barcelona, convertit en un anarquista, en un militant anarcosindicalista, que va plantar cara al capitalisme i en nombroses ocasions acaba a la presó. Una Barcelona veritable universitat obrera de militants anarquistes en els anys 30 del segle XX. Després vindrien els anys de la revolució i el seu compromís amb els obrers i la seva revolució, que el va portar a haver d'ocupar càrrecs de representació importants com el de ministre de Justícia. I finalment l'exili a Mèxic.

A Guadalajara on va morir el 1980, vaig intentar aconseguir alguna informació d'on està enterrat, però sempre vaig rebre negatives que m'argumentaven que tot el concernent a Garcia Oliver estava en el seu llibre “El Eco de los pasos”.

El que em va sorprendre és la indiferència que un personatge com Joan García Oliver va despertar en la militància anarquista milanesa quan es va presentar el llibre fa ja uns anys, on es va posar palesa la manca de sensibilitat per entendre els trets humans d'un personatge que arrossegat pels esdeveniments del moment va actuar com la seva consciència i l'organització li va demanar que ho fes, però els meus col·legues milanesos i d'altres espais geogràfics sempre van estar en desacord amb la seva participació política en el Govern de la República Espanyola i mai ho van perdonar.

Això, amb els anys, m'ha portat a un cert distanciament del moviment llibertari italià, però sempre recordo i m'encoratgen les converses amb Diego Camacho “Abel Paz” coneixedor en gran mesura del personatge que va ser Joan García Oliver i de la seva gran capacitat organitzativa i sobretot sempre solidària amb el desvalgut, encara que no ho entenguessin alguns dels seus companys d'armes.

- Un altre dels relats sorprenents que ens relaten en el teu llibre, és quan ens parla de la metralladora Thompson que serà regalada a García Oliver pels dos màxims dirigents de la GPU de Stalin a Barcelona i Espanya Orlov i Petroc, i que fa referència a la pel·lícula de 1932 “Scarface” del director de cinema Paul Muni.

En el llibre “Il ministro anarchico” de Fulvio Abbate, a part de clares referències a la revolució del 36 i per descomptat a la figura de García Oliver, també Fulvio deixa molt patent l'anarquisme i els anarquismes que es troba a la Barcelona de final del segle XX, quan visita la ciutat, on encara prevalen figures de l'anarquisme d'un nivell considerable, que s'han fet patents en un camí carregat de vicissituds que Fulvio pot arribar a recollir experiències dels seus propis protagonistes: Edo, Nunes, Diego Camacho, Gurruchari, etc

Per acabar amb el llibre de “Il ministro anarchico” com no, m'agradaria comentar i recollir algunes de les frases que Fernando Arrabal aporta a aquest magnífic llibre que diu referint-se a Joan Garcia Oliver, poc més o menys entre altres arguments:

“Oh etern constructor de sedició anarquista! Amb l'instrument del seu plomatge carregat de malsons,

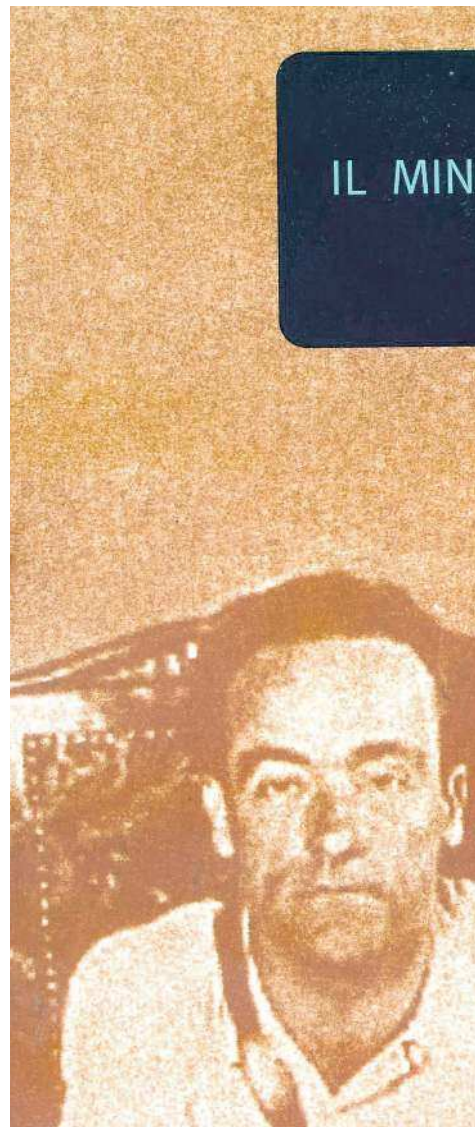

nistro Anarchico" i TeleDurruti

d'una Barcelona que era una itants anarquistes"

quan la solidaritat es va barrejar amb la poesia. Només en la xusma vas trobar la noblesa i les seves espardenyes de rodamóns. ... p.172

En la seva lluita per transformar el món que era el reflex brutal d'un castell en la foscor; mai li van interessar els diners dels rics que fluïa bavejant a la boca adornada amb excrements com coartades dels rics. p.173

Mai va ser el titella decadent i cetaci del quadrat de la hipotenusa del parlamentarisme, que es va agafar a les branques de la vida en un Palau de Justícia podrida. p.174

Sense dubtar, Arrabal troba tota la força de la seva poesia per un món millor en un personatge com Joan García Oliver i tracta en aquestes últimes pàgines del llibre de donar constància, amb el seu llenguatge habitual que en nombroses ocasions ens sorprèn per les seves genialitats i altres per la seva misticisme. Ja acabat el llibre i fins i tot el text d'Arrabal signat al Tibidabo barcelonès el 2004, ara ens interessa com va ser l'edició del Llibre?

El llibre va ser rebut amb interès, però a Itàlia hem de tenir en compte que aquest tipus de llibres sobre un anarquista espanyol o català tenen un interès relatiu i molt limitat, tot i que el llibre pràcticament avui en dia el podem considerar esgotat.

- Però si sorprenent és que en Fulvio ens obsequia amb la lectura de "Il Ministro anarchico" més sorprenent per a mi ha resultat, el tenir coneixement de l'existència de TELEDURRUTI. Explica per als lectors i lectores del diari Catalunya el perquè de TeleDurruti en una ciutat com Roma?

TeleDurruti va néixer a Roma simplement perquè jo visc a Roma

- Com va sorgir la idea, des de quan i quin projecte té TeleDurruti per al futur, si és que hi ha futur o perspectiva de futur, o el dia a dia és suficient?

La idea va sorgir de la voluntat de crear un mitjà obert i àgil d'expressió, la intenció era que es convertís en una obra d'"art vivent" i "Situacionista" d'acord amb la idea que prèviament discutim amb altres companys que van ajudar en aquest projecte i fa ja temps que vam aconseguir l'objectiu.

TeleDurruti és un petit "diamant en brut" en el panorama dels mitjans de comunicació i artístics italians, en aquests últims anys s'ha aconseguit que sigui realment referencial per a moviments artístics.

TeleDurruti va estar un temps tancat i van aparèixer nombroses pintades a la ciutat de Roma demanant que la televisió TeleDurruti tornés a emetre.

- Explica'ns si és possible, per què va estar tancada TeleDurruti, què va passar i com va tornar a emetre. Quin temps era?

TeleDurruti es va tancar diversos mesos per raons d'intolerància del seu autor amb relació al públic, una molèstia antropològica fins i tot va ser més profunda que les desavinences polítiques o ideològiques que en general són discrepants i conflictives.

Entenc per la teva resposta que la teva relació amb el públic que freqüenta les ones de TelleDurruti són molt sinceres i alhora sense embuts.

Bò és saber i ser conscients de les nostres limitacions, d'aquest dia a dia, que no sabem que ens depara, i que anem substituint aquests moments banals a la recerca de les passions que ens lliguen a una vida que esperem sigui "apassionant" i en això estem, gràcies Fulvio Abbate per haver compartit una estona amb nosaltres aquest "diamant en brut" de TeleDurruti i per descomptat "Il Ministro anarchico" al qual tant sempre hem respectat pel seu caràcter i contundència en la seva lluita per una vida millor per a tothom, amb anarquia, i per descomptat llarga vida a aquesta aventura de TeleDurruti, Ciao Fulvio.

"TeleDurruti és un petit "diamant en brut" en el panorama dels mitjans de comunicació i artístics italians, en aquests últims anys s'ha aconseguit que sigui realment referencial per a moviments artístics."

Sense fronteres

Caravana a Grècia, obrint fronteres

Caravana a Grècia
http://caravanaagrecia.info/

Diferents plataformes ciutadanes, organitzacions i moviments socials, ens hem unit per impulsar la "Caravana a Grècia: Obrint Fronteres", una iniciativa que sorgeix de la necessitat de respondre a les polítiques migratòries de la Unió Europea, que cada vegada s'apropen més a la barbàrie, totalment alienes al dolor i al sofriment que estan ocasionant.

Dia a dia s'expulsa a les persones migrants i sol·licitants de protecció internacional a causa d'aquestes polítiques; es trepitgen els drets de joves subsaharians a la tanca de Melilla, es permet que morin en el mar i a les fronteres persones que fugen de guerres i conflictes, fam, tracta de persones, violència en les seves múltiples formes, persones en situació vulnerable, i es consent l'agressió i violació de dones i nenes. Les institucions i governs europeus han optat per protegir els drets del mercat i vulnerar els drets de les persones.

Vies legals i segures, per a totes les persones refugiades i migrants

D'altra banda, les polítiques migratòries i d'asil de l'Estat espanyol són una mostra de l'exclusió, el dolor i la mort que generen l'incompliment dels Drets Humans i dels convenis internacionals. Les tanques de Ceuta i Melilla, les expulsions il·legals, la impossibilitat de sol·licitar asil en les nostres ambaixades, les ajudes econòmiques a tercers països a canvi de convenis de repatriació, o l'externalització de les nostres fronteres a països com el Marroc, que no garanteixen els drets humans, provoquen una situació que en res difereix del que avui es viu en els Balcans o a la frontera greco turca.

És el moment de tendir ponts on s'aixequen tanques

Nosaltres, en canvi, no podem evitar mirar als rostres de les víctimes de les nostres fronteres, no podem deixar de sentir el seu sofriment, ni deixar que el mar Mediterrani, bressol de la nostra cultura, estigui convertint-se en una gran fossa comuna. La indignació i la solidaritat ens impulsen a actuar, la ciutadania no pot seguir esperant.

És el moment de tendir ponts on s'aixequen tanques. Optem per la convivència, la solidaritat, la trobada de les persones i els pobles. Ens preocupa el sofriment d'aquests éssers humans. Per això serem nosaltres i nosaltres els qui travessem les fronteres perquè deixin de travessar els nostres drets i els nostres cors. Volem exigir que es compleixin els seus drets i denunciar als responsables d'aquesta barbàrie.

Què és la Caravana a Grècia, Obrint Fronteres?

Moviments socials i plataformes ciutadanes organitzades a nivell local impulsem la Caravana a Grècia. La Caravana, surt de Barcelona el 16 de juliol amb persones provinents de diverses ciutats de l'estat espanyol per anar rumb a Grècia amb la intenció de reivindicar les obligacions que els nostres Estats incompleixen. Un total de 260 persones en cinc autobusos i diversos vehicles. Un viatge d'anada de tres dies, durant els quals realitzar accions de protesta contra les fronteres. Arribats a Tessalònica, on té lloc el No Border camp 2016 entre els dies 15 i 24 de juliol, romandrem a Grècia quatre dies estenent la nostra denúncia.

És la força de la gent, de les veïnes i veïns que marxem a dir prou i a posar en pràctica la solidaritat i el suport mutu.

És el moment d'anar a traslladar la nostra desobediència a les directives i lleis migratòries que estan enfangant els drets humans, a denunciar l'acord UE Turquia i l'incompliment dels compromisos del nostre Govern. Hem d'acabar amb això.

Exigim l'anul·lació de l'acord UE-Turquia

Durant la nostra estada oferirem els nostres autobusos al Govern Central i a les diferents institucions, perquè les persones que busquen empara i dignitat en el nostre continent puguin venir amb garanties del compliment els seus drets: garanties jurídiques i un dispositiu digne d'acolliment establert. Sabem que hi ha una lluita i un debat de fons: acabar amb aquestes polítiques migratòries i modificar les vergonyoses condicions del sistema espanyol d'asil. Volem traspassar les fronteres d'Europa i els murs de la frustració i de silenci en una clara mostra de denúncia i solidaritat.

Prèviament hem realitzat una labor d'incidència institucional reclamant ciutats de refugi efectiu, sol·licitant als nostres Ajuntaments i Comunitats Autònomes que recolzin aquesta iniciativa ciutadana de defensa dels Drets Humans, que informin sobre les places d'acolliment disponibles municipi a municipi. També els hem demanat que es comprometin a acabar amb aquesta tragèdia, que siguin actius i ferms a reclamar al Govern el compliment dels seus compromisos internacionals amb els refugiats de Grècia i Itàlia i a la nostra frontera sud, així com l'establiment de vies legals i segures d'arribada a l'Estat espanyol.

Què anem a exigir als Governs Europeus i al Govern espanyol a Grècia?

Denunciarem les polítiques econòmiques i comercials basades en l'explotació, que condemnen a milions de persones a la pobresa i la misèria.

Exigirem l'anul·lació de l'acord UE-Turquia i la derogació del reglament de Dublín, que vulneren la legislació prèvia europea de Drets Humans.

Direm NO a la GUERRA i a la INTERVENCIÓ MILITAR. Exigirem la fi del comerç armamentístic i la reforma de les polítiques exteriors i de veïnatge de la UE, per contribuir al desenvolupament polític i econòmic sostenible als països d'origen.

Exigirem un pla urgent de rescat i salvament en tot el mar Mediterrani per atendre a la dramàtica situació que estem veient i que ja ha ocasionat la mort de milers de persones per la inacció dels governants europeus.

Exigirem vies legals i segures, per a totes les persones refugiades i migrants, a Grècia, a la nostra frontera i en tot el continent europeu, mitjançant: visats humanitaris, reasentament i accés diplomàtic a l'asil als països d'origen i trànsit.

Exigirem vies segures per a dones i nenes, que les protegeixin de la violència sexual a la qual es veuen sotmeses en el trànsit dels seus trajectes migratoris.

Direm NO A FRONTEX i la feina de casa de vigilància i repressió a les fronteres i més recentment l'OTAN. Ens oposem a tota intervenció militar enfront dels fluxos migratoris.

Exigirem compromís dels governs europeus en la resolució de conflictes de forma pacífica, així com la suspensió de la venda d'armes a països en els quals es violen els Drets Humans, i que són la causa d'aquesta crisi humanitària.

Exigirem la suspensió de la signatura i aplicació d'acords de tornada i readmissió amb països que no respecten els Drets Humans, així com d'acords que suposin l'externalització de fronteres.

Exigirem la suspensió immediata de l'exigència de visat de trànsit aeroportuari a les persones d'origen sirià o de qualsevol altre país en conflicte, així com el compliment sense fissures per part de tots els estats membres de la Unió Europea del seu deure de protecció internacional.

Demanarem a les nostres societats europees que posin fi als discursos, mesures i actituds denigrants, racistes i xenòfobes contra les persones refugiades, sol·licitants d'asil i migrants, garantint-los un tracte digne i just.

Demanarem solidaritat entre els estats europeus per a l'acolliment de les persones refugiades que es troben a Grècia i a Itàlia. Per a això és necessari que s'agiliti amb caràcter urgent la reubicació complint amb els compromisos adoptats.

Exigirem la fi immediata de les expulsions i les devolucions en calent a la frontera sud, la retirada de les concertines en les tanques de Ceuta i Melilla i el tancament dels CIEs, començant amb el tancament del Centre d'Estada Temporal d'Estrangers de Melilla (CETI). També la tramitació de les sol·licituds de protecció i asil en un Centre de Recepció per traslladar ràpidament a les persones sol·licitants a la península. I continuant amb l'obertura d'Oficines de Protecció Internacional a les fronteres de Ceuta i Melilla, amb garanties que les persones que arriben per la frontera sud puguin accedir a elles.

Exigirem l'aprovació urgent del reglament de la Llei d'Asil fins as modifiqui aquesta llei i que s'agilitin les tramitacions de sol·licituds de protecció de totes les persones sol·licitants, així com el compromís de no fer una discriminació entre peticionaris d'un o un altre país, ni al moment d'acceptar sol·licituds ni en el de la seva tramitació.

Exigirem el compliment immediat dels compromisos de reubicació i reasentament que l'Estat espanyol ha adquirit i que està incomplint manifesta i reiteradament de forma vergonyosa.

Volem que vinguin amb drets.

Acte a l'estació de tren de Milà

Protestes al CIE de Xanthi
'Shame on Europe!'

No Border Camp 2016 a Tessalònica del 15 al 24 de juliol

No Border 2016
http://noborder2016.espivblogs.net/

Avui dia, amb el neoliberalisme establert en tot el planeta, està molt clar que les relacions capitalistes s'intensifiquen, juntament amb el nacionalisme i el patriarcat. Tanques i fronteres s'estan construint no solament al món físic, sinó entre les relacions socials. No obstant això, els moviments i les lluites transnacionals dels immigrants estan constantment produint noves esquerdes en el sistema, nous llindars i camins cap a un món inexplorat.

Més especificament, acords transnacionals i globals recolzen mercats ¨lliures¨ i l'aixecament de restriccions aranzelàries i asseguren drets de propietat per als rics. Al mateix temps el contracte social anterior de l'estat del benestar s'està trencant i l'estat neoliberal està reivindicant el rol de soci-director de les empreses, mantenint per a si mateix solament l'exèrcit i la policia per retenir una mica de la seva força administrativa i legislativa. Opressió de gènere, racisme i feixisme estan sent remobilitzats per al control de les poblacions.

No obstant això, les lluites socials en forma de disturbis, rebel·lions, campanyes i moviments, abans i durant del procés d'aquesta crisi ¨recent¨ qüestionen seriosament tot això… Exemples excel·lents són els disturbis en les 'banlieues' franceses en el novembre i desembre de 2005, la comuna d'Oaxaca en 2006, els disturbis al desembre de 2008 a Grècia, el 15M a l'estat espanyol, l'àmpliament estesa Primavera Àrab el 2011, el moviment 'Occupy' als Estats Units el 2011 i 2012, les revoltes al parc Gezi a Istanbul al juny de 2013, les protestes a Brasil el 2013, les revoltes a Bòsnia i altres estats dels Balcans durant els anys 2013-2014.

La resposta del neoliberalisme a la recent crisi cultural, la qual és interpretada per alguns com una crisi d'acumulació excessiva, i per uns altres com un resultat de la desobediència civil, o com una explosió esperada de ¨treball-abstracte¨ en una economia totalment monetaritzada, per expandir i intensificar la seva estratègia d'acaparament de la terra i saqueig de recursos, dels mitjans de producció i reproducció de societats senceres.

Programes d'austeritat als països del Sud d'Europa, guerra, intolerància religiosa i la intensificació de l'opressió de gènere als països de la Primavera Àrab formen part de la seva estratègia. Així, poblacions senceres han estat forçades a abandonar les seves cases. Aquesta gent, privada del seu entorn natural i social, emigra, creua fronteres, tanques, filferro de punxes, rius, mars, mines i patrulles de la policia. A més, afronten explotació pels traficants, els detenen en camps de concentració i després se'ls força buscar un treball (la majoria de les vegades al mercat negre, moltes vegades sense cobrar) fins i tot sota condicions extremadament dures. La majoria de la gent acaba aturada i forma una classe de mà d'obra reservada o es veuen forçats a exercir la prositució, o són víctimes de xarxes de tràfic de persones i d'òrgans.

Quanta més gent necessita moure's, més tanques s'estan construint. La fortalesa Europa reneix de les cendres de la seva pròpia crisi utilitzant processos policials i polítiques de control, empresonament, retallades de drets, il·legalització i penalització de les poblacions en moviment. Operacions

policials i militars estan intensificant-se, l'OTAN entra en escena , s'estan formant discriminacions entre refugiats i immigrants i finalment camps de concentració i centres d'internament determinen el destí dels immigrants.

Fluxos migratoris des d'Àfrica i l'Orient Mitjà cap a Europa han afrontat i lluitat contra les fronteres i les polítiques nacionals i supranacionals practicades. Durant els últims mesos, centenars de milers de persones han creuat fronteres, i els moviments de solidaritat i emancipació estan florint. El moviment dels refugiats amb tota la seva inventiva i enginy, prova que els desitjos, les relacions socials i els somnis no puguin ser empresonats. La seva força va mes allà de les fronteres i els murs. Demostra a més que els motius de la immigració es troben en les interseccions complexes de gènere, disciminació i opressió ètnica, cultural, religiosa o de classe. Poblacions en mobilitat forçada desenvolupen estratègies de supervivència, activen capacitats subjectives, coordinen relacions socials amb altres persones en moviment i al mateix temps creen xarxes socials amb els que deixen enrere.

Per tant, creiem que hauríem d'entendre i després anar més alllá de la idea que perceben l'estat, el capital, el patriarcat i el racisme com a dominants sobre subjectes humans, i d'aquí també els immigrants com víctimes submisses amb necessitat de caritat, compassió i salvació. Els últims mesos, immigrants i persones en solidaritat amb ells, s'han trobat dins i sota els camps caleidoscòpics oberts per la crisi. Creiem que les trobades i les lluites haurien de ser encoratjades, adquirir estructures estables i perdurables i reinventar l'alegria de la companyonia i del compartir. Per totes aquestes raons, pensem que és crucial que organitzem un No Border Camp internacional a Tessalònica (Grècia).

Quant a l'elecció de la ciutat, Tessalònica, es troba al centre dels conflictes sobre el control i la direcció de la immigració i de la llibertat del moviment a causa de la seva posició geogràfica en el nord de Grècia, fronterera d'Albània, FYROM i Bulgària, amb molts campaments de detenció i centres d'internament en el seu perímetre. En el nord de Grècia així com a la zona més àmplia dels Balcans, durant els últims mesos han sorgit iniciatives i xarxes de solidaritat que es poden enfortir i desenvolupar per l'organització d'un No Border Camp. Finalment, pensem que la necessitat de la coordinació de diversos col·lectius locals i les infraestructures disponibles del moviment fan de Tessalònica una elecció adequada i fiable per l'rganització d'un global i transnacional No Border Camp.

Objectius

Basats en el marc anterior els nostres objectius són els següents, pretenem: Enfortir els ja existents grups d'immigrants, donant-los un paper central com un exemple organitzador per als immigrants que es queden atrapats dins de les fronteres de Grècia o altres estats fronterers.

Fer escoltar les demandes dels immigrants per a fronteres obertes, papers, asil, drets i l'abolició immediata de la detenció i dels centres d'expulsió.

Connectar les lluites dels immigrants des de Calais fins a Idomeni.

Crear estructures noves, estables, autoorganitzades per al suport i la solidaritat amb els immigrants i vincular les ja existents.

Durant els últims mesos moltes xarxes de solidaritat horitzontal s'han trobat a diversos països, ciutats i barris contra la negativa deliberada de protecció per part de l'estat. Considerem que la solidaritat espontània hauria d'assumir característiques polítiques concretes perquè no es converteixi en caritat o voluntariat així com per evitar més explotació per part de les ONGs i pel fenomen de la solidaritat per part de l'estat.

Fortificar les xarxes de solidaritat en els Balcans i Europa, que s'han format durant els últims mesos, especialment sota l'esquema de l'augment desenvolupat del control militaritzat de la immigració.

Respondre a l'emergent retòrica feixista i racista.

Connectar les lluites dels treballadors locals i immigrants.

En l'esperit de lluitar contra el capitalisme vol dir també lluitar contra el feixisme, algú que lluita contra l'Europa Fortalesa ha d'oposar-se no solament al racisme, sinó al sistema que ho consent, ho reprodueix i ho utilitza, hauria de lluitar contra el capitalisme mitjançant estructures autoorganitzades i xarxes horitzontals. L'anomenat assumpte de la "immigració" ha de ser connectat amb altres aspectes del sistema de dominació del món. La guerra mundial dins de la crisi, la discriminació de gènere, classe i discapacitat etc.

Per aquesta raó creiem que el No Border Camp hauria d'incloure, a part de les mobilitzacions, les trobades i la creació d'estructures, l'organització d'una trobada autorganitzada, anticapitalista, antipatriarcal i antiracista enfocada a la situació dels i les immigrants i refugiades.

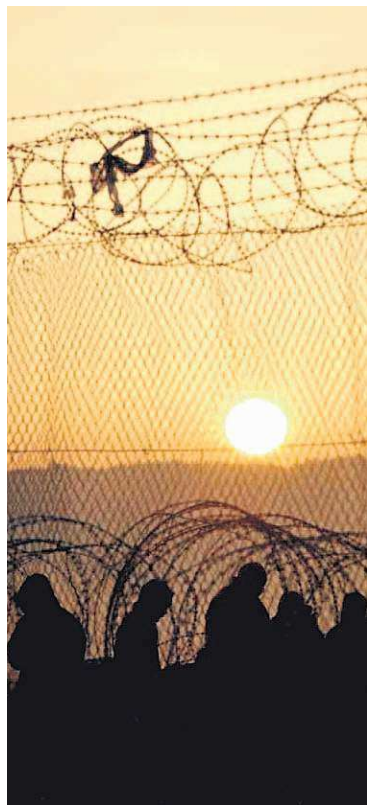

NO BORDER | JULY 15-24 2016
thessaloniki

Social

Plataforma "Bombes d'Impunitat"

Grup promotor de la Campanya "Bombes d'Impunitat"
http://www.resistencies.cat/
facebook: bombesdimpunitat

El passat 25 de maig es presentava al Pati Llimona de Barcelona la nova plataforma "Bombes d'Impunitat", creada per exigir responsabilitats i reparacions pels crims de guerra que van dur a terme les tropes i aviacions feixistes del "bàndol nacional" i dels estats italià i alemany contra la població catalana i espanyola durant la guerra civil, i pels crims contra la humanitat del subseqüent règim franquista.

En l'acte van intervenir Eva Fernández, Membre del Grup Promotor Campanya #Bombesdimpunitat, Rosana Alija, Professora de Dret Internacional Públic a la UB i coordinadora de la Clínica de Lluita contra la Impunitat, i Ermengol Gassiot, Professor de la UAB i Secretari General de CGT Catalunya.

Perquè "Bombes d'Impunitat"

És notori que la transacció que va seguir la mort del dictador es va caracteritzar entre d'altres per la impunitat – política i judicial - garantida als autors dels crims de guerra perpetrats per les tropes franquistes i els seus aliats nazi-feixistes i dels crims de lesa humanitat que van acompanyar els 40 anys de dictadura (i que no van acabar amb ella, com demostrà la creació dels GAL).

Les dues úniques causes penals obertes per alguns d'aquells fets: la "querella argentina" i la querella pels bombardeigs de Barcelona de 1938, topen contra el mur d'*omertà* de les institucions estatals (en aquest cas espanyoles i italianes) i i d'instrumentalització/silenciament partidista.

En canvi són nombroses les iniciatives que, al llarg de tot l'estat, demostren l'existència d'una necessitat imperiosa i creixent de justícia i reparació en sectors cada cop més amplis de la societat. Un futur esperançador no podrà mai créixer a partir de l'amnèsia col·lectiva i de la banalització d'injusticies atroces.

Què és "Bombes d'Impunitat"

És una campanya que per primera vegada reclama, fent també referència al dret internacional, un rescabalament pels danys infligits a les poblacions atacades per militars sediciosos i el nazifeixisme europeu. Atac en el que l'aviació militar va tenir pe primera vegada un paper destacat, sumant nous horrors a la bestialitat de les guerres convencionals.

És una campanya que va més enllà de la reivindicació memorialista i que pretén enllaçar directament amb l'avui, ja que

considerem que la impunitat actual dels diversos poders està arrelada en aquella victòria del feixisme i que la memòria és i ha de ser una irrenunciable eina de les lluites actuals.

És una campanya on el protagonisme correspon al poble, amb sindicats, entitats, col·lectius, associacions i també individus que s'organitzaran de forma assembleària.

Objectius

Obtenir, mitjançant una sèrie d'actuacions polítiques, de mobilització social i també judicials el reconeixement dels danys i perjudicis causats a la població catalana pels antecessors dels actuals estats espanyol, italià i alemany.

Entenem que el rescabalament no haurà de ser simbòlic si no respondre als principis de "reconeixement, reparació i garantia de no repetició" i per tant plasmar-se en accions concretes en camps com la política armamentista, el tractament dels refugiats, l'exigència del pagament de deute sobirà.

La primera fase de la campanya es centrarà en reforçar els lligams amb altres iniciatives semblants al llarg de l'estat espanyol (Andalusia, País Basc, Astúries, Aragó) i amb els diversos moviments socials catalans, amb els quals es definiran les demandes concretes a adreçar respectivament als estats espanyol, alemany i italià.

"El futur es construeix a partir del coneixement del passat, però el passat l'escriu qui controla el present" Orwell.

Manifest "Bombes d'Impunitat"

El restabliment de la veritat és una etapa ineludible en la lluita contra totes les formes de domini i opressió.

40 anys de dictadura i 30 d'amnèsia induïda han intentat esborrar la memòria de tot un poble, de tota una generació. Esborrar la memòria d'un procés de canvi social esclafat per un cop d'estat militar, amb el suport decisiu de les potències nazi-feixistes.

En violació del dret internacional i del dret de guerra el bàndol agressor va cometre nombrosos actes de lesa humanitat . Entre d'altres l'Aviazione Legionaria i la Legió Condor, amb més d'un miler d'avions, van realitzar de manera sistemàtica els primers bombardejos de saturació dirigits explícitament a assassinar i terroritzar la població civil (Guernika, Málaga, Barcelona, València, Baix Aragó).

A Catalunya només l'aviació nazi-feixista va causar 5000 morts en els 181 pobles i centres urbans atacats, amb milers d'edificis derruïts i danys ingents a les infraestructures civils.
Des de llavors i fins avui ni la República Italiana, ni Alemanya, successors dels estats agressors, ni l'estat espanyol, successor del regim instaurat pels colpistes de Franco, no han assumit la seva obligació de rescabalament simbòlic i material pel dolor i el terror escampats per les seves tropes.

Ans al contrari la impunitat de que han gaudit els partidaris del franquisme dins de les fronteres espanyoles s'ha estès amb el pas del temps als països perdedors de la II Guerra Mundial, obligats a compensar tots els països víctimes del seu bel·licisme, però no als pobles d'aquest estat.

Davant la passivitat i el capteniment poruc de les institucions catalanes, i la complicitat continuista de les espanyoles, ha de ser la societat, la mateixa que va patir els horrors dels bombardeigs, dels assassinats en massa i de dècades de repressió, la que exigeixi reparació pels crims de lesa humanitat, comesos entre 1936 i 1939 per les tropes enviades per Mussolini i Hitler al costat dels sublevats franquistes.

Per aquestes raons:

En aplicació dels principis de Reconeixement, Reparació i Garantia de No Repetició EXIGIM que els estats Alemany i Italià:

1.- Admetin la seva responsabilitat institucional per la intervenció de les seves tropes en la guerra espanyola

2.- Acceptin rescabalar simbòlicament i materialment les poblacions agredides.

3.- Sotmetin les seves polítiques de defensa i comercials a l'esmentada garantia de no repetició.
Adrecem la mateixa exigència a les institucions de l'estat espanyol, continuadores del règim colpista del general Franco.

80è aniversari de la Revolució Social

Renovem i enfortim la lluita per un futur més enllà del capitalisme amb motiu del 19 de Juliol

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

Les militants de la Confederació General del Treball no vivim del passat. Vivim en el present i ens nodrim de les lluites del present. Però tampoc no ens resignem a oblidar d'on venim. I, sobretot, a recordar allò que hem estat capaces de realitzar al llarg de la història els treballadors i les treballadores organitzades en les files de l'anarcosindicalisme. Avui fa 80 anys que a Barcelona i a moltes altres poblacions de Catalunya el poble va aturar el feixisme. I ho va fer sense demanar permís a ningú: fent sonar les sirenes de les fàbriques, proclamant la vaga general, alçant barricades als carrers i a les places per combatre i derrotar l'alçament militar amb les armes a la mà.

Els nostres pares i mares, avis i àvies, besavis i besàvies (reals o simbòliques), no només van aturar el feixisme aquell 19 de juliol de 1936. Van decidir també, i sobretot, deixar de ser esclaus i esclaves del capital, començar a construir una societat lliure d'explotació i d'opressió. Havien passat la seva vida resistint cada dia a la misèria, al tracte inhumà a les fàbriques i als centres de treball, a les imposicions del capellà, del cacic, del patró, de tots els poders... I mentre ho feien havien creat ateneus, escoles, cooperatives, tota una xarxa d'espais de sociabilitat propis per construir una cultura diferent a la cultura burgesa dominant, havien estructurat sindicats com espais d'organització i de lluita per resistir i arrabassar-li drets al capital, havien organitzat grups de defensa i havien prefigurat el món nou que duien tots i totes als seus cors.

Tot plegat ho havien fet per poder fer realitat la revolució social que desitjaven. Perquè tenien clar que durant la seva vida la farien. I aquell 19 de juliol va ser el dia. Aquell dia i les setmanes i mesos posteriors una multitud fins aleshores desposseïda de tot, es va posar en marxa per col·lectivitzar l'economia, posant-la per ella mateixa al servei del poble; per construir una nova educació; per definir una nova societat que intentava superar la submissió de les dones i totes les altres relacions de poder que sempre havien sotmès la gent de les classes populars. I alhora que es construïa aquest nou món, que s'avançava --amb totes les contradiccions que vulgueu-- en la realització del comunisme llibertari, es feia la guerra contra el feixisme, aquesta eina de la burgesia per aturar el canvi social. Una guerra que es volia guanyar, ja que la victòria de la revolució portava implícita la derrota dels feixistes.

80 anys més tard sabem com va acabar aquell intent. Sabem com ja abans de perdre la guerra es va aturar i revertir la revolució, en aquelles barricades del mes de maig del 1937. Coneixem també les conseqüències de la victòria del feixisme i del règim barbàric i repressor que aquest va generar, i recordem molt bé com, globalment, la burgesia catalana la va aplaudir. Però ara no és moment només de rememorar la història, de caure en la nostàlgia del passat i de quedar-nos quiets examinant les velles glòries de l'anarcosindicalisme. Avui, com ahir, i també com demà, del que es tracta és de reprendre amb noves energies les lluites de qui ens va precedir a inicis del segle XX, de continuar el seu projecte revolucionari. De recuperar la consciència de la força que tenim la classe treballadora organitzada, ja que som nosaltres, i únicament nosaltres, els i les qui fem funcionar el món. Es tracta de seguir teixint i enfortint els espais organitzatius que ens han de permetre canalitzar aquesta força en el combat contra els nostres enemics de classe.

Som conscients que la realitat ha canviat radicalment des d'aquella jornada del 19 de juliol de 1936. Que potser el sindicat ja no és l'espai organitzatiu de referència que era aleshores, ni ostenta el grau de centralitat en la vida col·lectiva dels i les treballadores que tenia la CNT a Catalunya als anys 20 i 30. Que les noves formes d'organització del treball, junt a l'acció sindical hegemònica dels darrers 30 anys, han afeblit l'àmbit laboral com a camp de batalla i han fet que aflorin molts altres espais de lluita més enllà del mateix. Espais de lluita que no considerem, però, contradictoris amb el laboral, ja que responen a dinàmiques de resistència a formes de dominació que, si bé van més enllà de la pròpia explotació econòmica, tenen, la majoria d'elles, una estreta relació amb aquesta.

Tenim molt clar que és la lògica d'aquesta explotació la que continua configurant gran part de les formes concretes d'opressió a les quals ens veiem sotmesos els treballadors i les treballadores, dins i fora dels centres de treball, durant la jornada laboral i també en la nostra vida quotidiana. No només l'opressió del treball assalariat, de la precarietat i de les feines no remunerades, sinó també la de l'especulació als barris, la del predomini de la propietat i del valor de canvi per sobre els valors d'ús de les coses, la de la mercantilització absoluta de les nostres vides i de tot allò que ens envolta. És per això que considerem que el nostre futur com a organització anarcosindicalista passa per renovar i enfortir novament aquesta il·lusió per canviar el món, per realitzar les nostres vides més enllà del capitalisme, del patriarcat, més enllà de tota relació social de dominació.

La lluita de la CGT, arrelada en una constel·lació de lluites diverses, concretes i quotidianes, no és només una lluita de resistència. No és ni ha de ser purament una lluita defensiva. Poc a poc, inexorablement i cada vegada amb més força, hem d'anar construint les eines i promovent iniciatives per avançar, novament, cap a la revolució, cap a la societat autònoma i autogestionària que desitgem. Avançar en aquesta via serà el nostre millor homenatge a aquells i aquelles que ens van precedir en la lluita fa 80 anys.

Avui, 19 de juliol de 2016, proclamem públicament de forma clara i ferma que no ens acontentem només contemplant el passat amb nostàlgia, que la nostra comesa és guanyar el futur. Amb força, amb convicció i amb alegria. Seguirem obrint nous fronts de lluita contra el poder, contra el patriarcat i contra el capital. Fins a la victòria definitiva de la classe treballadora.

19 de juliol de 2016

26J Un nou fracàs?

Pepe Berlanga

El resultat de les eleccions del 20 de desembre del passat any, amb la perduda de l'hegemonia parlamentària dels dos partits que fins a aquell moment venien monopolitzant-la i alternant-se, la impossibilitat de nomenar un nou President del Govern, les "línies vermelles" que anteposaven les noves formacions,… van portar a un atzucac.

A pesar que el Partit Popular va obtenir majoria simple de 123 escons (63 menys que el 2011) seguit del Partit Socialista Obrer Español amb 90 diputats (20 menys que en els anteriors comicis), Podem, que es presentava per primera vegada a unes generals va aconseguir 42 diputats, que sumat a les coalicions electorals autonòmiques, els van proporcionar un total de 69 diputats. L'altre partit emergent, Ciutadans-Partit de la Ciutadania, va aconseguir 40 diputats. La resta de l'arc parlamentari va quedar conformat per Esquerra Republicana de Catalunya-Catalunya Sí, Democràcia i Llibertat, Partit Nacionalista Basc, Unitat Popular:Esquerra Unida, Unitat Popular en Comú, Euskal Herria Bildu i Coalició Canària-Partit Nacionalista Canari. D'altra banda, Unión Progreso y Democracia, Unió Democràtica de Catalunya, Bloque Nacionalista Galego i la coalició Geroa Bai, no van aconseguir cap escó.

No obstant això, al marge d'aquests resultats i les manifestacions interessades d'alguna de les parts, es deixaven en el tinter que els electors són convocats per renovar el Congrés dels Diputats i el Senat, en conseqüència, necessiten 176 diputats per triar al President del Govern. Immediatament, el partit més votat rebutjava presentar el seu candidat i el segon no aconseguia suficients suports. Per això, es convocarien nous comicis.

Celebrades les noves eleccions el passat 26 de juny, on de nou, tots han guanyat, no pot per menys que evidenciar-se que l'abstenció del 26J s'eleva a 12,230 milions de persones (10,435 del cens interior i 1,800 de l'exterior), amb el que el percentatge definitiu d'abstencionistes no és el 30 % com indica el Ministeri de l'Interior, sinó del 33,5% amb un ascens important del nombre d'aquests en tan sol sis mesos. És a dir, 1 de cada 3 votants no va acudir a les urnes.

Aquests resultats confirmen el 26J com les eleccions generals amb més abstencionistes de la nostra història més recent. Únicament en quatre ocasions s'havia aconseguit un percentatge semblant de desafectes. Les antecessores van ser març de 1979 (31,9%), març de 2000 (31,29%), novembre de 2011 (31,06%) i desembre de 2015 (30,3%).

Un altre dels desconcerts que ens ha dispensat el procés electoral han estat les enquestes. Van encertar quant a la victòria del PP, es van equivocar en el "sorpasso" de Podem al PSOE, es van aproximar a la patacada de Ciutadans encara que no presagiaven l'augment dels populars. Acollim com a pròpies les paraules del director de Salvados, Jordi Évole, que tuitejava aquella nit: "Si l'escrutini segueix així, es confirma que als espanyols ens diverteix moltíssim enganyar a un enquestador".

També resulta digne de ressenya l'augment eleccions després d'eleccions del PACMA (Partit Animalista), els qui des dels 64.947 vots obtinguts el 2004 ja van pels 284.848 el 26 de juny, amb un creixement de 65.667 des de les anteriors al desembre. Encara que romanen sense representació parlamentària.

Quan comencen a donar-se els primers passos per a la configuració d'un nou Govern, no pot obviar-se que els espanyols han renovat la seva desconfiança en Mariano Rajoy i el Partit Popular, que aquest continua sent un partit corrupte, antisocial i anti laboral al que tan sols l'ha votat el 21,65% del cens.

En qualsevol cas, malgrat la que està caient, els populars guanyen gairebé 700.000 votants amb respecte al 20 de desembre, els socialistes perden una mica més de 100.000, la coalició de Podem amb Esquerra Unida aconsegueix que no els voti 1 milió i 376.677 vots de Ciutadans, la gran "esperança", deixen de confiar en ells.

A gairebé tots els partits el poble els ha passat factura, excepte a aquest ésser insòlit anomenat Mariano, que ha vist incrementats els suports, encara que no hàgim de deixar-nos encegar per uns resultats que recullen una part dels vots prestats a la marca blanca de l'Ibex35, Ciutadans, la desaparició de UPyD, així com altres vestigis de la dreta que han reduït els seus votants i que, no obstant això, s'han concentrat al voltant dels populars.

Ara bé, la impressionant patacada de la coalició de Pablo Iglesias i Alberto Garzón té nombroses interpretacions. Alguns apunten que la gent d'IU no estava satisfeta amb l'acord aconseguit, molt menys en veure com es relegava al seu líder al cinquè lloc de la candidatura per Madrid o davant la negativa a incloure el terme "esquerra", ja que col·lisionava amb la cerca de "transversalitat" ideològica de Podem.

Ja manifestava Juan Carlos Monedero "A Podem li falta carrer. Li falta mobilització popular, identificar-se amb els problemes socials, estar amb les protestes laborals, discutir més amb els sindicats, amb els estudiants, amb els dependents, amb les marees, amb els autònoms, amb els damnificats de les multinacionals. A Podem li fa falta menys ser brillant en la televisió -ja ho és de sobres- i més ser útil per a la gent al carrer." Exactament, no cal ser tan institucionalistes ni variar el discurs en funció de les enquestes o del que la gent vol sentir.

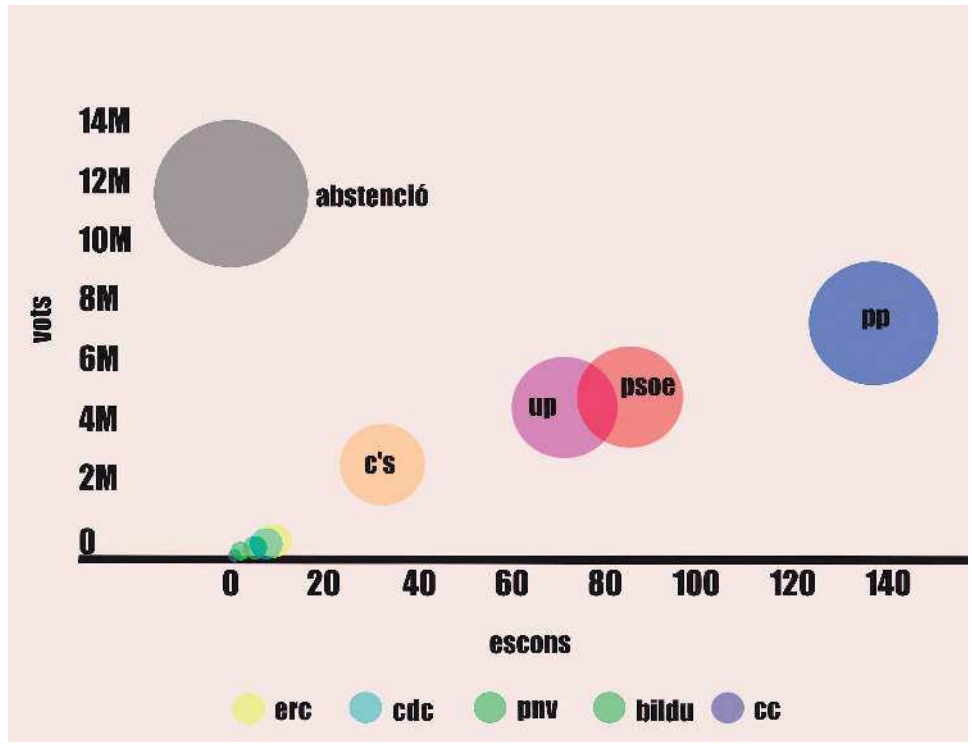

	2016	2015	DIFERÈNCIA
Vots totals	24.161.083	25.349.824	-1.188.741
Abstencions	10.435.955	9.281.757	1.154.198
Vots nuls	225.888	226.994	-1.106
Vots en blanc	178.521	187.766	-9.245

Total electores	Residents a l'Estat	Residents fora de l'Estat
36.518.100	34.597.844	1.920.256

La campanya ha estat prolífica en afirmacions dels partits quant als suports que estaven disposats a prestar. Els representants del PSOE negant el seu favor a Rajoy, ni tan sol abstenint-se, el màxim representant de Ciutadans que no faria president a l'actual líder del PP, encara que comença a desdir-se, així mateix, seguint amb l'actitud mantinguda anteriorment, el seu rebuig i retirada de suports als socialistes si s'ajunten amb els de Podem.

Però, tots tenen un punt de trobada: voler fer fora als populars del govern. Tots acusen a aquest partit d'instrumentalitzar la justícia per no condemnar la rampant corrupció. Hi haurà qui negui la major, però, la sortida a la llum dels enregistraments del Ministre d'Interior i el màxim representant de l'Oficina Antifrau de Catalunya evidencia, per si hi havia el menor dubte, aquesta utilització dels instruments de l'Estat amb finalitats partidistes per destruir a rivals polítics manipulant proves, filtrant-les a la premsa i pressionant al poder judicial.

Si mantenen la paraula donada i atès que Rajoy no concentra els diputats suficients per a la seva renovació en el càrrec, malgrat els desmentits, res impedeix una nova convocatòria electoral, sent previsible un major increment de l'abstenció. Ara bé, tampoc seria descartable una entesa que deixaria en la cuneta alguns cadàvers polítics.

I a casa nostra, com ha estat el procés? Doncs no s'ha separat excessivament dels resultats de desembre, atès que també hi ha hagut pèrdua i corriment de vots, si bé és simptomàtic que gairebé 300.000 votants del 20D han passat al bloc de l'abstenció, obtenint aquesta més del 35% del total d'electors.

Gairebé tots els concurrents han perdut suports: Ciutadans 112.000 votants menys, 85.000 CDC, En Comú Podem 81.000 i 32.000 PSC Per contra, ERC i PP eixamplen el seu electorat en 27.000 i 44.000 respectivament.

No obstant això, resultant curiós que malgrat l'aparició en els mitjans, a l'últim moment, sobre com Jorge Fernández Díaz va conspirar amb el cap de l'Oficina Antifrau catalana per fabricar escàndols contra ERC i CDC, millora els seus resultats i tan sols CDC es veu afectada, encara que en aquest cas, es correspongui més a una tònica de pèrdua de pes polític elecció dearrere d'elecció.

De Ciutadans poc que afegir que no hàgim dit anteriorment, tot apunta al fet que el globus comença a desinflar-se. Els socialistes fa temps que van perdre el nord. Quan la coalició d'Iniciativa + Podem + Ada Colau, resulten reveladors les seves paraules, que no difereixen excessivament del que es revela a nivell general amb Podem, emplaçant a "no reproduir antics partits avantguarda" i demanant fer oposició a "carrers i barris"

#RefugeesWelcome: Protegeix-te contra els rumors racistes

Unitat contra el feixisme i el racisme
http://unitatcontraelfeixisme.org

Com sabem, moltes persones estan arriscant la vida en el seu intent d'arribar a Europa, per escapar de guerres i pobresa. Davant d'això s'està estenent un brot perillós de racisme. Aquesta octaveta dóna uns consells per protegir-nos del contagi xenòfob.

No bloquegem la porta d'Europa

De vegades se senten comentaris com: "Per què vénen aquí, no poden quedar-se al seu país, o a països propers?" La majoria ho fa.

A Síria, dels 12 milions de persones desplaçades, gairebé 8 milions es queden dins del país, al voltant de 4,5 milions de persones es refugien als països veïns, i fins a finals de 2015, potser mig milió de persones sirianes havien aconseguit arribar a Europa, xifra que representa el 0,1% de la població europea. Europa no està sobrecarregada; tenint en compte la seva població i nivell econòmic, la seva resposta és totalment inadequada i inhumana.

No et fiïs dels acords de despatxos

L'acord de la UE amb Turquia incompleix el dret internacional. Com ha denunciat Amnistia Internacional, Turquia no és un país segur per a la gent refugiada; ha dut a terme expulsions massives i forçoses. En una mostra flagrant de cinisme, la UE pagarà 6.000 milions d'euros al govern turc a canvi de l'acord.

L'acord tampoc aturarà l'arribada de gent, només augmentarà el risc que persones i famílies senceres morin intentant arribar a Europa.

No posis tanques a la solidaritat

El partit feixista Plataforma per Catalunya fa campanya amb el lema "Primer els de casa". Per als partits de la dreta i de la ultradreta, la nova versió del lema és: "abans d'acollir refugiats, hauríem de atendre la gent de casa."

Però precisament els partits que promouen aquests arguments tampoc fan res per millorar els serveis socials per a la "gent de casa", sinó tot el contrari.

Ajuda a crear una societat integradora

Les persones que escapen d'una guerra o de la pobresa no necessiten exigències "d'integrar-se". Necessiten, com tothom, una societat que els respecti com a persones. L'experiència general és que si una societat realment acull les persones refugiades, aquestes es troben a gust i tenen ganes de formar-ne part. Són les societats excloents les que creen guetos.

No et deixis confondre amb històries de màfies

La UE impossibilita viatges segurs i legals i després es queixa que les persones refugiades fan servir transports il·legals. És pura hipocresia.

Podrien eliminar els traficants de persones i les màfies en un moment; només caldria introduir vies segures per viatjar i ningú arriscaria la vida en una pastera o contenidor.

No oblidis el canvi climàtic, la pobresa, la violència de gènere...

Els dirigents europeus que diuen que "arriben persones que no són refugiades de veritat" no tenen vergonya.

La UE construeix tanques, bloqueja pasteres i envia homes armats per reprimir totes les persones que intenten arribar, sense saber si tindrien l'estatus formal de refugiades. Els estats europeus incompleixen l'obligació de considerar les demandes d'asil.

De totes maneres, cal afegir com a motius d'asil la fam, la pobresa extrema, el col·lapse econòmic, el canvi climàtic, la violació com a arma de guerra…

Recorda: no porten el terror, se n'escapen

La premsa sensacionalista diu que "si acceptem persones refugiades, també vindran terroristes". És una mentida maliciosa. Els terribles atemptats a París i Brussel·les els van cometre persones nascudes i formades a Europa. I si grups com Al Qaeda o Daesh volguessin enviar agents des de l'Orient Mitjà, aquests es posarien vestit i corbata i viatjarien en avió, no arriscarien la vida en pasteres.

Hem de prioritzar millor les despeses

Mirem les següents xifres de 2015:
· Pressupost de l'Oficina Europea de Suport a l'Asil (EASO) menys de 15 milions d'euros.

· Pressupost de Frontex, la agència europea directament responsable de frenar l'arribada de persones, 114 milions d'euros.
· Despesa militar dels estats europeus: uns 300.000 milions d'euros.

La UE gasta molts diners en mesures de control inhumanes i en guerres; només escatima en l'acollida.

No donis oxigen als feixistes

Existeix l'argument que "si no aturem l'arribada de refugiats, l'extrema dreta creixerà". Aquest argument és deshonest. És cert que l'extrema dreta està creixent arreu d'Europa, fent bandera del seu rebuig a les persones refugiades.

Per això, hem de combatre els feixistes amb mobilitzacions unitàries, demostrant la falsedat dels seus arguments, i senyalant-los pel que són. Els partits institucionals que donen credibilitat als arguments racistes no resten suport als feixistes, sinó que els alimenten.

No ignoris els fets bàsics

La crisi actual es deu, en part, a les enormes desigualtats socials i a les guerres; no serà fàcil solucionar tot això.

Però el que és molt senzill és que, com a mínim, 20.000 persones han mort al llarg dels últims 5 anys, intentant arribar a Europa. I han mort perquè els estats europeus no els han deixat cap altra opció que la de pujar a pasteres perilloses, ficar-se en contenidors on moren ofegades…

Necessitem —molt i molt urgentment— vies segures perquè les persones que busquen refugi puguin, com qualsevol altra persona, viatjar a Europa sense arriscar la vida, ni haver de donar milers d'euros a intermediaris. Això no és gens complicat ni d'entendre ni d'aplicar.

Dinamita de cervell

De la via institucional a la revolució integral

Enric Duran

El context polític actual a escala internacional, ens està permetent constatar amb una claredat meridiana, els ferris límits del tan pretès canvi social liderat per la via institucional.

D'una banda, les experiències polítiques de noves esquerres a Amèrica llatina, han demostrat tenir un escàs impacte en les vida política real en diversos països on han tingut possibilitat de governar i sobretot una gran dificultat per a sostenir processos a llarg termini, donada la seva dependència de els processos electorals on els lobbies i mitjans corporatius privats tenen conegudes estratègies que inclouen de tot menys fair play per tombar governs, mirem sense anar més lluny el que ha passat al Brasil fa unes poques setmanes.

D'altra banda la trajectòria del govern de Grècia aquest últim any, és una obra mestra per aprendre com prendre el govern no és prendre el poder -cas comentat més en detall en aquest article – https://www.diagonalperiodico.net/global/28173-ni-dentro-ni-fuera-hacia-comunidad-socioeconomica-pueblos-europa.html

Per la seva banda a l'Estat Espanyol, on repetir eleccions no ha servit per anar un pas més enllà del que demostra "com les majories clares als carrers i a les xarxes socials, no serveixen per crear majories parlamentàries"

Allà, el moviment 15M va aconseguir en 30 dies, fer cap per avall l'imaginari polític de diverses generacions, però la seva pretesa consequencia política no ha pogut en més de dos anys, ser decisiu ni tan sols a través d'un programa per realitzar polítiques institucionals de tipus socialdemòcrata

Al mateix país, en el primer any de trajectòria de les anomenades ciutats del canvi hem vist que si bé el discurs i el tarannà han pogut millorar de manera significativa, en les decisions clau, la dependència del sistema capitalista i de les jerarquies estatals no han fet possible ara ni tan sols assumir mesures humanitàries, amb els desallotjaments o acollir refugiats. Ja no parlem de mesures estructurals.

A canvi d'aquestes reformes pírriques, una generació d'activistes experimentats i reconeguts en els carrers, s'ha vist immersos en una dinàmica institucional que inhabilita la seva capacitat de ruptura desobedient.

Així, aquesta realitat, està molt lluny d'aquella proposta del municipalisme llibertari de Bookchin, que quan s'arribava al govern municipal, proposava dissoldre i cridar a una assemblea popular. En el seu lloc, els anomenats hereus del 15M quan arriben als ajuntaments, estan sacrificant el seu compromís desobedient per encorcetarse en la burocràcia i les jerarquies de les institucions de govern, un sistema lligat i ben lligat.

En canvi després d'haver deixat el 15M enrere, en la capacitat d'acció d'un moviment desobedient massiu no si ha aprofundit prou, encara que l'impacte de les ocupacions de la PAH a l'estat espanyol per exemple, és una bona mostra del que es pot arribar a dur a terme.

En aquest sentit hi ha dues preguntes estratègiques que deixo en l'aire.

La primera: '¿Què és més factible aconseguir que més del 50% de la població voti partits que qüestionin a través del seu programa -no realitzat- l'ordre establert o que el 5% que és sabut que qüestiona radicalment aquest ordre, s'organitzi de forma autònoma i desobedient mostrant a la pràctica com pot ser l'altre món que portem dins?

La segona: ¿De quina forma és més possible aconseguir poder real per transformar les coses, tractant de reformar l'economia des de governs que no tenen el poder bancari ni d'emissió monetària que el tractat de Lisboa va regalar al BCE, o tractant de construir una altra economia , amb noves sobiranies, bancàries i monetàries?

Construcció des de baix d'autonomia democràtica

Afegint altres perspectives, podem analitzar com en diversos llocs del món processos de base, que estan basats en la construcció gradual i des de baix, d'autonomia democràtica, com els Zapatistes a Chiapas, o els kurds a Rojava i Kabur, segueixen desenvolupant amb solidesa i amb força, malgrat tenir als Estats usant forta violència en contra seva any rere any.

Resulta significatiu que mentre els processos de canvi radical més inspiradors de les últimes dècades, tenen en comú que es fan des de baix al marge de l'Estat, a Europa, milions de anticapitalistes, prefereixen donar-se cops de cap una i altra vegada amb el sistema parlamentari estatal sense aconseguir el que pretenen i renunciant a bona part del seu discurs i valors en el camí, en lloc de prioritzar contribuir a

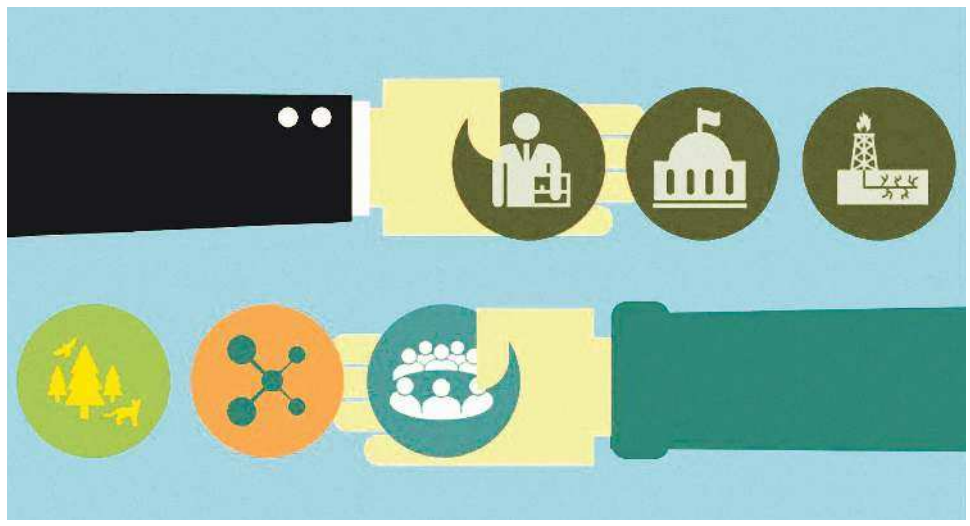

l'extensió de les iniciatives autogestionàries que amb força real, -encara que lluny de tota la que es podria si es comptés amb tots aquests suports- segueixen transicionant des de baix cap a una altra societat.

A nivell planetari, si aquest segle va començar amb moviments de resistència al sistema de globalització neoliberal, i va continuar amb fòrums socials que constataven que un altre món és possible, ara en la segona desena del segle XXI, és l'era de la construcció d'aquests altres mons .

Fins i tot a Europa, aquestes iniciatives autogestionàries que s'oposen als Estats existents, no només no s'han ensorrat, amb tanta hegemonia parlamentarista en els últims anys, sinó que seguim avançant i enfocant nous reptes.

Així per exemple la Cooperativa Integral Catalana, és una realitzeu ja amb un nivell de consolidació significativa després de 6 anys més de 700 projectes i diversos milers de participants. Altres cooperatives integrals i projectes afins, s'estan estenent especialment a diverses regions del sud d'Europa. També s'estenen moviments com l'agricultura recolzada per la comunitat, les empreses recuperades pels treballadors i les experiència d'economia comunal, que construeixen pràctiques on la reciprocitat i el do, predominen sobre el mercat.

Aquestes realitats prefiguratives, encara incipients, es fan més fortes a través del treball en xarxa i transversalitzant les seves intercolaboracions a nivell local.

Són milers les pràctiques de monedes socials, grups de consum, centres socials autogestionaris, escoles lliures, i autònomes, grups de solidaritat amb refugiats amb o sense papers, que desafien el model capitalista i el paper predominant de la legalitat estatal; sent llavors vives per a l'extensió d'un moviment rupturista amb el que estableix, desobedient amb els Estats, per construir una nova sobirania col·lectiva sobre la base de l'autodeterminació i autoorganització de comunitats d'éssers humans lliures.

FairCoop, per la construcció d'una altra economia

Per potenciar els espais de col·laboració internacionals (o per ser més precisos, interautónoms i intercomunals) es va crear FairCoop un ecosistema global i multilocal que contribueix al procés de construcció d'una altra economia per a una altra societat, compartint principis de revolució integral com són, la participació oberta i assembleària, el no reconeixement dels Estats com a subjectes legítims i per tant la desobediència integral per alimentar la construcció d'altres formes de convivència i autogovern.

Faircoop recupera els principis de la revolució integral com a procés de transició radical al marge del sistema actual, en tots els àmbits de la vida i construeix en coherència amb els mateixos un ecosistema de projectes, recursos i eines que té com a objectiu facilitar processos de revolució integral arreu del món, és a dir processos de construcció d'autogestió i autonomia democràtica a totes les escales, local, regional i global.

Entre ells faircoin, una moneda social p2p que busca finançar aquests processos autogestionaris, i interconnectar a qualsevol escala, iniciatives d'una altra economia (des de l'economia solidària a l'economia comunal), reforçant la tasca que fan i als moviments que habitualment a escala local, utilitzen i promouen les monedes socials. A més faircoin pretén actualitzar les tecnologies que fan servir aquests sistemes monetaris alternatius, fent-los així més forts i resistents a hipotètics atacs institucionals. (Si vols llegir més detall sobre això, llegeix-te l'annex sobre Faircoin 2)

És moment de fer realitat la conjectura de Galeano "Molta gent petita, en llocs petits, fent coses petites, pot canviar el món"

i aplicar-la també a algunes coses més grans, com ara a generar eines per a l'articulació de totes aquestes coses petites i aplicar metodologies que s'han mostrat reeixides per respectar la diversitat de tots els participants com el confederalisme democràtic que sent una forma d'organització política antiga en llocs com la península ibèrica, ara els kurds estan popularitzant.

Després de tants esforços dedicats a la via institucional, que tal si li donem una tirada ben gran a la via autogestionària?

Saps que? Respondre que sí, és molt més que un vot, és afirmar que vols fer de la teva vida un exemple del món que portes dins, és a dir conjurar teoria i pràctica. Respondre que sí, és entrar en una dimensió en què ja no depenem de si ells són més que nosaltres per tenir èxit; tant si som milers com si arribem a ser milions, dependrem de nosaltres mateixos i fins on estiguem disposats a portar per fer realitat els nostres somnis. T'atreveixes?

Faircoin 2

En aquesta postdata, volem entrar amb més detall al nivell tecnològic sense generar una barrera d'accés a la part principal de l'article. L'invent del blockchain i les seves conseqüències per a iniciatives monetàries i sistemes contractuals, està duent ràpidament a un escenari en què la centralització d'Estats, Corts judicials i Bancs centrals deixa de ser necessària, per generar un sistema econòmic, polític i jurídic autònom.

El blockchain o cadena de blocs, permet comptabilitzar operacions econòmiques d'una manera incorruptible i no manipulable gràcies a la combinació d'encriptació i descentralització en centenars d'ordinadors que disposen de la mateixa informació sobre tot el sistema.

Tot i així, el nou capitalisme tecnològic no escatima esforços a invertir en tot el relacionat amb el blockchain, integrant-se ràpidament en l'estratègia per renovar els sistemes organitzatius de bancs i empreses; convertint la major part d'iniciatives basades en la cadena de blocs en una avançada del nou capitalisme de xarxa que tant agrada als anarcocapitalistas de Silicon Valley.

Per aquest capitalisme punter no sembla important que en casos com bitcoin el consum energètic i la cursa industrial del minat es disparin, perquè va en benefici dels inversors (tant els dóna pel que sembla que no vagi en benefici del planeta) o que la distribució de les noves monedes beneficiï els que tenen més …

A nosaltres en canvi si ens importa i molt. Per això, perquè el blockchain i les tecnologies associades puguin ser realment eines per al bé comú, és per al que FairCoop, està treballant en Faircoin 2. Un blockchain cooperatiu i distribuït, que permetrà adaptar aquesta tecnologia als valors dels moviments socials , afins amb els valors dels commons, de l'economia solidària, col·laborativa i comunal ….

Ja que faircoin no compta amb elits econòmiques que inverteixin porquè prioritza el bé comú en lloc del benefici privat. Necessitem que des de gent del costat dels 99% es comprengui la importància d'aquests desenvolupaments per al canvi social i participem de forma col·laborativa en fer-les possibles. És per això que fins dijous 7 de juliol, està activa la campanya de crowdfunding de Faircoin 2.

Si vols col·laborar en què les innovacions que Faircoin aporta al món com a bé comú puguin anar endavant al mateix temps que es mantenen en gent amb valors cooperatius i solidaris, com els teus, ara pots fer-ho i al mateix temps aconseguir els teus primers faircoins.

Aconsegueix informació més detallada en aquest enllaç: https://coopfunding.net/ca/campaigns/faircoin-2-inversio-col%c2%b7lectiva/

Takis Fotopoulos i la Democràcia Inclusiva

Joan Pedragosa

L'oligarquia liberal, que regeix la societat actual, descansa sobre dues institucions: l'Economia de Mercat capitalista i l'Estat. La primera, en nom d'una suposada autoregulació mitjançant la competència i el mecanisme de preus, impedeix que les polítiques econòmiques fonamentals derivin de decisions col·lectives que obeeixin anàlisis rigoroses que cerquin el bé comú. El segon, administrat a través d'una democràcia suposadament representativa, impedeix que la ciutadania prengui decisions directes sobre els assumptes públics.

La concentració de poder en una minoria ens ha portat a l'estat de crisi multidimensional i generalitzada en què ens trobem i que es manifesta: en l'àmbit polític, en la desafecció generalitzada de la política; en l'àmbit econòmic i social, en la precarietat laboral, l'exclusió social creixent i l'augment de la criminalitat; i en l'àmbit ecològic, en la destrucció, degradació i espoliació creixent de la naturalesa.
Aquesta crisi posa en dubte la societat jeràrquica contemporània —amb totes les estructures i els valors sobre els quals es recolza—, que ens fa ser víctimes i botxins de les agressions contra la humanitat i la natura.

El projecte de la Democràcia Inclusiva

La Democràcia Inclusiva —derivada d'una síntesi dels conceptes de democràcia clàssica i socialisme, però que també engloba aportacions de l'ecologisme radical, el feminisme i els moviments d'alliberament del Sud— és un

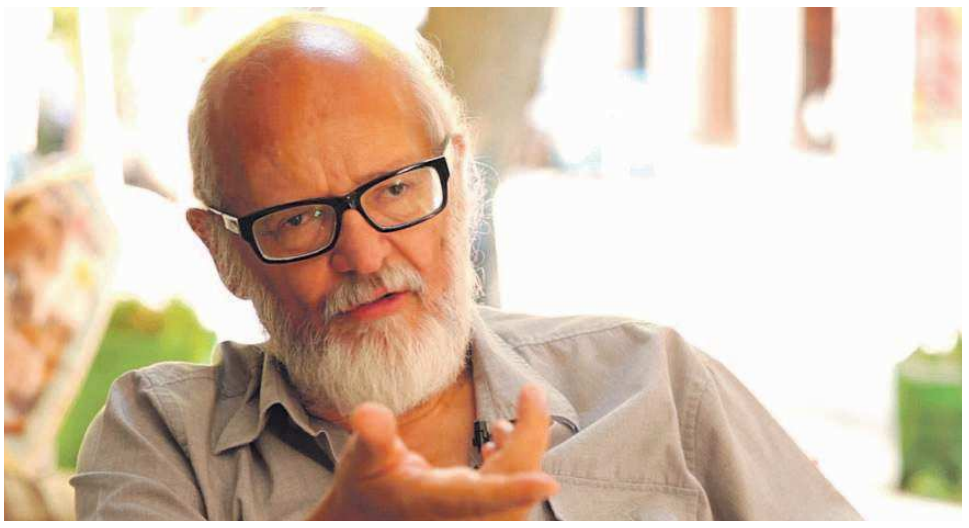

projecte nascut a partir de les propostes de Takis Fotopoulos, un economista i filòsof polític grec que proposa la integració de la societat amb l'economia, la política i la natura.
La democràcia política es basaria en l'Assemblea Popular com a òrgan sobirà de presa de decisions polítiques —tots els ciutadans de cada comunitat geogràfica podrien participar en igualtat de veu i vot, prèvia deliberació col·lectiva— que serien transmeses a àmbits comunitaris i confederats més amplis.
La democràcia econòmica s'assoliria a partir d'estructures i processos que implicarien la igualtat de poder entre tots els membres de la ciutadania, que permetrien satisfer les necessitats bàsiques de tota la població, alhora que garantirien la llibertat d'elecció individual pel que fa al treball i al consum, i que partirien del pressupòsit que els recursos productius han de ser gestionats pel conjunt de la ciutadania de cada àrea geogràfica.

A la democràcia social s'hi arribaria a través de la igualtat de poder en l'àmbit social, és a dir, en la llar, el treball, l'educació i la cultura; així com de l'autogestió en tots els centres de treball que, mitjançant la gestió de les seves assemblees, vetllarien per l'assoliment dels objectius d'interès general expressats per les Assemblees Populars.

I una vegada aconseguides les democràcies política, econòmica i social, es tindrien a l'abast les condicions d'equilibri que permetin aconseguir una democràcia ecològica.

Quin camí s'ha de seguir per arribar a una Democràcia Inclusiva?

L'oligarquia liberal pot ser desmantellada i substituïda per una altra construcció social que reparteixi de manera igualitària el poder, però per assolir-la cal una acció massiva i decidida per assolir certs objectius:

Impulsar les assemblees de ciutadans i aconseguir que s'hi deliberen i decideixen qüestions importants sobre el barri, el poble o la ciutat. Amb una bona participació, es poden acabar convertint en un ens que faci activitats alternatives a les de l'ajuntament oficial –o que li presenti propostes alternatives— i que, quan sigui possible, faci entrar els seus delegats a l'ajuntament oficial per aconseguir que la presa de decisions es traspassi a unes noves institucions democràtiques locals, les Assemblees Populars.

Substituir l'economia de mercat de les empreses capitalistes per una economia basada en empreses populars i cooperatives que compti amb la complicitat d'una ciutadania dotada d'una consciència altersistèmica.
Afavorir que es puguin produir, vendre i comprar els béns de consum a l'àmbit local per trencar amb les cadenes dels grans fabricants i distribuïdors.

Impulsar una moneda paral·lela, controlada per les Assemblees Populars, per incrementar l'autodependència de la comunitat; crear cooperatives d'estalvis locals, gestionades democràticament i l'objectiu de les quals sigui finançar projectes del sector econòmic popular; i traspassar el poder de fixar impostos a les ciutats/pobles.

Crear d'espais de reflexió i formació amb l'objectiu de promoure el desenvolupament de persones autònomes i afavorir el desenvolupament d'uns mitjans de comunicació altersistèmics amb vista a esdevenir portaveus de l'opinió popular.

Diccionari militant

Joan Pau Fàbregas (1893-1966)

Agustín Guillamón

Joan Pau Fàbregas Llauró va néixer a Sant Martí de Provençals el 1893. Era fill de Pau Fàbregas, taverner, i de Maria Llauró Espinàs. Va realitzar estudis primaris i de comptabilitat. El 1909 va ser ferit durant els esdeveniments de la "setmana tràgica".

Va emigrar a l'Argentina, on va treballar de forner. Va residir breument als Estats Units, aprenent anglès. Al seu retorn va estar ocupat algun temps a la taverna paterna i a una fleca.

Les seves primeres anàlisis sobre economia internacional les va efectuar en el Centre Internacional d'Intercanvi, que dirigia ell mateix, al carrer Fontanella número 12 de Barcelona. En aquest despatx professional, Fàbregas es va dedicar a l'estudi de mercats, a l'assessorament d'empreses, a l'orientació per a l'exportació i als informes comercials. A mitjans dels anys vint aquesta activitat financera i econòmica, teòrica i pràctica, el va convertir en un expert assessor i conseller. Dirigia i editava una revista econòmica i mercantil, que es venia per subscripció, titulada "*El Productor*."

El 1930 va publicar "*A través del Pròxim Orient*", on va exposar la seva visió dels països europeus i asiàtics, que va visitar per realitzar un estudi de mercats per a un gremi de fabricants.

Es va presentar com a candidat d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC) per Barcelona a les eleccions municipals del 12 d'abril de 1931, alhora que s'afiliava al Sindicat de Professions Liberals de la CNT. Fundador del "Institut de Ciències Econòmiques de Catalunya" (ICEC, 1931) com a secció de l'Ateneu Enciclopèdic Popular i presentador del seu butlletí econòmic. Aquest ICEC pot considerar-se com la primera Facultat de Ciències Econòmiques existent a Espanya, amb la particularitat de ser una entitat obrera, orientada a l'educació i emancipació del proletariat.

Interessat en qüestions d'Economia Política, durant els primers anys de la república va publicar "*Assaig d'Economia Política*" en tres volums (1932-1933-1934) que recollia els cursos impartits en l'ICEC durant aquests mateixos anys.

Al desembre de 1932 va impartir un curs d'Economia Política a l'Ateneu Sindicalista Llibertari de Barcelona, organitzat pels trentistes. Va publicar també "*Les possibilitats econòmiques d'una Catalunya independent*" (1932), on estudiava les relacions financeres entre Catalunya i la resta de l'Estat espanyol, i a més "*Irlanda i Catalunya. Paral·lelisme politico-Econòmic*" (1932) i "*La crisi mundial i les seves repercussions a Espanya*" (1933), on analitzava la crisi de 1929 des d'una perspectiva antimonetarista.

A l'inici de la Guerra Civil va representar al Sindicat d'Ensenyament i Professions Liberals de la CNT en el Comitè de l'Escola Nova Unificada (CENU), constituït el 27 de juliol de 1936, juntament amb Albert Carsí, Miguel Escorihuela Guitart i Joan Puig Elías (president). El CENU va expropiar les escoles religioses i va impulsar la creació d'una escola pública, racionalista, aconfessional i en llengua catalana, fonamentada en els principis llibertaris de l'Escola Moderna.

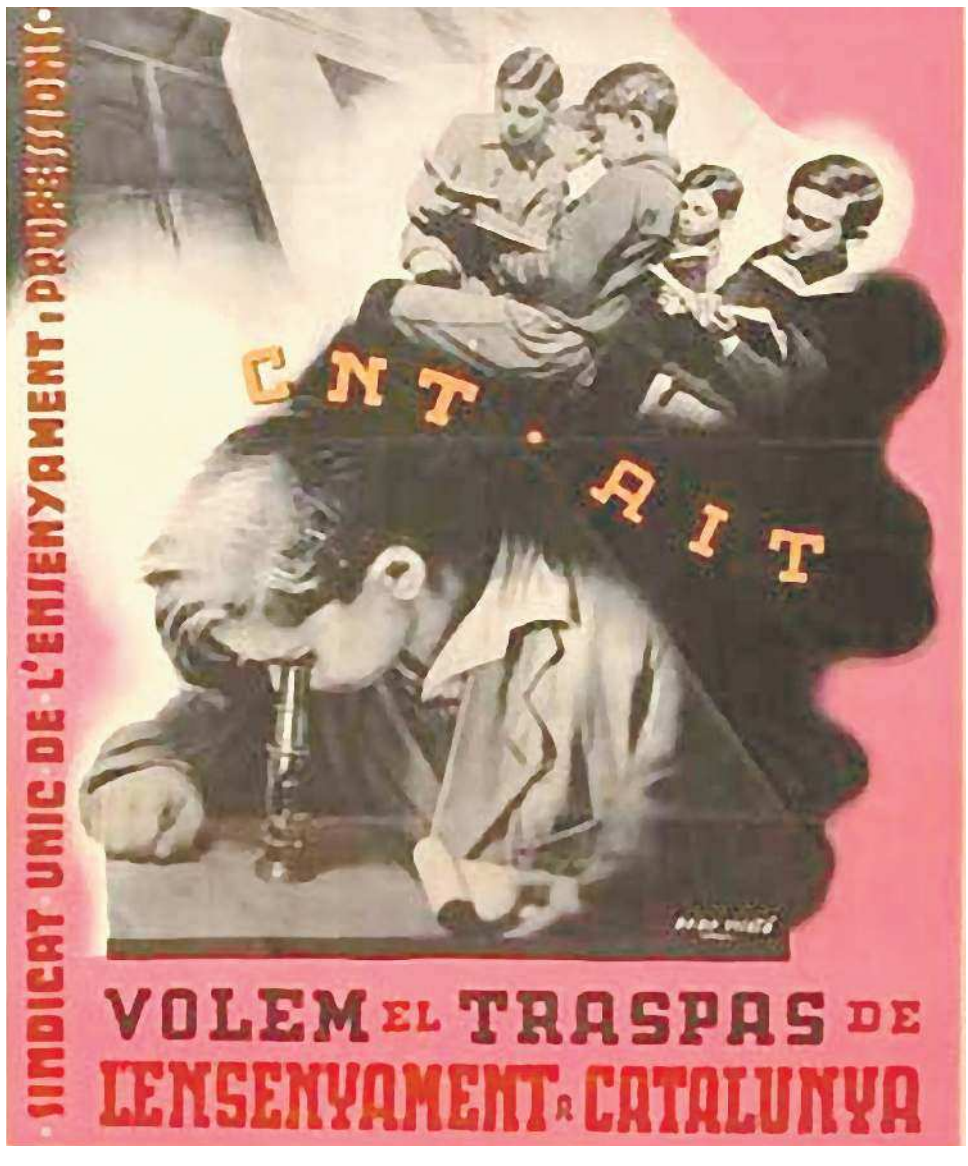

L'11 d'Agost va representar a la CNT al Consell d'Economia, al costat d'Eusebio Carbó i Cosme Rofes, assumint el càrrec de vocal-conseller de Finances del Consell d'Economia.

El 24 de setembre de 1936 va participar en el Ple de Sindicats de Catalunya, dedicat als problemes econòmics de la revolució, elogiant les activitats realitzades pel Consell d'Economia de Catalunya, al qual considerava "un producte genuí de la revolució que estem vivint". Va explicar que en constituir-se el Consell d'Economia de Catalunya, "va sorgir una pugna entre les dues centrals sindicals representades", CNT i UGT: mentre els cenetistes defensaven "la noció federalista i llibertària de la socialització, els marxistes (POUM i PSUC) defensaven el centralisme i la nacionalització. Finalment "va prevaler el criteri de la col·lectivització, que era el més adequat i el més pràctic per a la revolució". La paraula "col·lectivització" havia estat una troballa del mateix Fàbregas, que va semblar acontentar a tots.

El 26 de setembre de 1936 va ser nomenat conseller d'Economia del govern de la Generalitat, presidit per Josep Tarradellas, i va formar part de la seva comissió permanent.

El 15 d'octubre, a instàncies de Joan Pau Fàbregas, es va decretar la creació de la Junta de Comerç Exterior i l'ús obligatori de la denominació d'origen "Catalunya".

El 24 d'octubre 1936 va signar el Decret de Col·lectivitzacions i Control Obrer, la disposició legal més important en matèria econòmica promulgada durant la Guerra Civil. Encara que no hi ha dubte que Joan Pau Fàbregas va ser l'impulsor d'aquest Decret, la seva redacció va ser obra d'Eusebio Carbó, en la mesura que sigui possible personalitzar un text jurídic col·lectiu, fruit de la negociació i l'acord.

El 26 de novembre de 1936, el PSUC (estalinista) va plantejar formalment la crisi del govern de la Generalitat, perquè els decrets no es complien i perquè era un govern que no governava. Proposava un govern obrer o sindical CNT-UGT, amb participació dels Rabassaires. Era tot just una excusa per desfer-se d'Andreu Nin i del POUM. Joan Pau Fàbregas s'havia guanyat l'enemistat de Santillán (CNT), de Comorera (secretari del PSUC) i de Companys (president de la Generalitat). Circulava a més un expedient anònim de "proves" contra l'honorabilitat de Joan Pau Fàbregas, que malgrat la seva inconsistència va bastar per apartar-lo del seu càrrec com a conseller d'Economia.

El 5 i 6 de desembre de 1936 milers de treballadors van acudir al Palau de Montjuïc per escoltar les dissertacions del conseller d'Economia Joan Pau Fàbregas, de José Jiménez i de Ruiz Ponsetí. L'acte es va tancar amb unes paraules del president de la Generalitat, Lluís Companys. Les dues sessions de la Primera Jornada de la Nova Economia van exposar al poble treballador la nova estructuració de l'economia catalana.

Fàbregas va dir que el Decret de Col·lectivitzacions "era un instrument i no un fi, una base inicial per al progrés i la civilització. Que calia que el proletariat es donés compte de la seva transcendència, ja que amb ell es posa en mans dels proletaris la font de riquesa del país, riquesa que d'aquesta manera serà distribuïda per parts iguals entre tots els ciutadans productors".

Va afegir que la seva aplicació s'hauria de fer amb esperit de sacrifici, pensant en l'esforç mancomunat de les diferents forces polítiques i sindicals. No era hora de impaciències, sinó d'evitar el fracàs amb paciència. La guerra no es guanyaria si es perdia la batalla per l'economia.

Va acabar amb una cita de Goethe: "únicament és mereixedor de la vida i de la llibertat, aquell que s'ha fet digne i ha lluitat per elles". Va ser molt aplaudit, tant a l'acabar com en alguns paràgrafs del seu discurs.

El 15 de desembre va informar a la premsa que la crisi de govern es devia al enfrontament entre PSUC i POUM, i no, com informava *El Noticiero Universal* del dia anterior al malestar i escaramusses existents en el si del Consell de la Generalitat, entre Companys, Tarradellas, Comorera, Nin i Fàbregas. El seu diplomàtic desmentit, que no citava cap nom, no era creïble i a més no explicava la seva pròpia sortida del govern.

En els seus vuitanta dies (del 27 de setembre al 16 de desembre de 1936) com a conseller d'Economia, va donar nombroses conferències, moltes d'elles radiades, per popularitzar el seu pensament econòmic. Assistia gairebé diàriament a la Casa CNT-FAI per informar els comitès de les seves activitats.

El pla econòmic de Joan Pau Fàbregas era molt coherent, i es sostenia sobre aquests tres pilars:

1.- Mobilització civil dels treballadors a la rereguarda, per guanyar la guerra mitjançant un augment de la productivitat en les fàbriques.

2.- Monopoli del Comerç Exterior, mitjançant la creació d'una eficient xarxa en els principals mercats estrangers, que fomentés les importacions i exportacions. L'obtenció de mercats a l'estranger permetria reprendre la producció de les fàbriques catalanes, algunes d'elles paralitzades per la pèrdua del mercat interior espanyol. La centralització del control de les divises permetria que les exportacions financessin les importacions, en primer lloc de matèries primeres, inexistents a Catalunya i indispensables per a moltes fàbriques, així com d'aliments i armament. Aquest monopoli del comerç exterior (i del control de les divises) abaratiria els preus de compra, garantiria els crèdits i impediria l'especulació.

3.- El Decret de Col·lectivitzacions i Control Obrer legalitzaria les conquestes revolucionàries de juliol de 1936, amb importants repercussions en l'exportació, impedint les confiscacions per demandes jurídiques de particulars, com succeïa amb les potasses.

El 20 de desembre de 1936, el projecte del monopoli del comerç exterior va ser immediatament rebutjat per Comorera, en favor del lliure mercat i l'aniquilació dels comitès revolucionaris de barri. La sortida d'Andreu Nin va ser àmpliament comentada. La significativa sortida de Joan Pau Fàbregas va passar desapercebuda, i només va merèixer el comentari de Federico Urales en un petit diari de comarques d'escassa difusió.

El 5 gener de 1937 Fàbregas va acabar l'informe sobre el seu viatge a París i Londres, "en compliment de les instruccions del conseller d'Economia, company Santillán, d'acord amb el Comitè Regional, per mitjà del company secretari Mas". El viatge es va iniciar el 18 de desembre, és a dir, l'endemà de la seva sortida del Govern de la Generalitat, i va acabar el 31 de desembre. L'objectiu del viatge era el d'elaborar un estudi sobre "els organismes creats a França" durant la seva gestió com a titular d'Economia. Es tractava de valorar l'eficiència dels organismes i empreses creats "per la Junta de Comerç Exterior, adscrita a la Conselleria d'Economia". Al retorn del seu viatge a l'estranger va tornar al seu càrrec de vocal-conseller de Finances del Consell d'Economia, el que exercia abans del seu nomenament com a conseller d'Economia.

El diumenge, 14 de març de 1937, Joan Pau Fàbregas va pronunciar una conferència al cinema Coliseum, que va tenir una enorme repercussió i va ser immediatament impresa en fullet. A l'abril va ser ampliada la seva argumentació i publicada en un llibre de 170 pàgines: "*Els factors Econòmics de la revolució*". La tesi fonamental sostenia que per guanyar la guerra calia abans guanyar la batalla econòmica.

El 25 de març de 1937 va pronunciar una conferència sobre les finances de la revolució, al Teatre Llibertat de València, interrompuda pels bombardejos aeris, que al juliol va ser publicada en format de llibre.

El 5 d'abril de 1937 va formar part amb Valerio Mas, Domènech i Manuel Escorza de la delegació cenetista que va tractar la vigent crisi de govern de la Generalitat. Va haver-hi "un viu incident" entre Fàbregas, Escorza i Companys que va empitjorar encara més les relacions existents entre tots ells. L'incident, segons sembla, va ser provocat pel veto inicial del president Companys a les candidatures de Joan Pau Fàbregas i d'Aurelio Fernández com a consellers de la Generalitat.

El juny de 1937 va participar en el Ple de Sindicats de la CNT, en representació del Sindicat d'Ensenyament i Professions liberals, i va signar un dels dictàmens del Ple. En les reunions de comitès superiors de finals de juny de 1937 es va alinear al costat dels que volien rebutjar l'oferta de tres carteres proposada a la CNT per Companys, considerant que era una representació insuficient.

Després de diversos mesos com a gestor de la Companyia Internacional d'Exportacions (fundada per la CNT) i com a assessor econòmic internacional de la Conselleria d'Economia, regida per Santillán, va tornar al CENU, però a primers d'agost de 1937 es va exiliar definitivament, residint a França, temorós de la repressió anticenetista en auge, de caràcter judicial per part del govern de la Generalitat i de caràcter txequista per part del PSUC.

El setembre de 1937 va publicar en un llibre la seva experiència en el govern.

El 10 de setembre de 1938, exiliat permanentment, no va poder assistir a l'enterrament de la seva mare.

A l'inici de la segona Guerra Mundial va decidir traslladar-se a Londres, on va col·laborar amb la BBC i va fundar una empresa d'exportacions.

Va morir a Londres als 73 anys, al setembre de 1966. Seguint les seves disposicions testamentàries el seu cadàver va ser traslladat a Barcelona. El funeral va tenir lloc a l'església de Santa Madrona. Va ser enterrat al cementiri del Sud-oest en presència de la seva esposa Narcisa Cardona, familiars i amics.

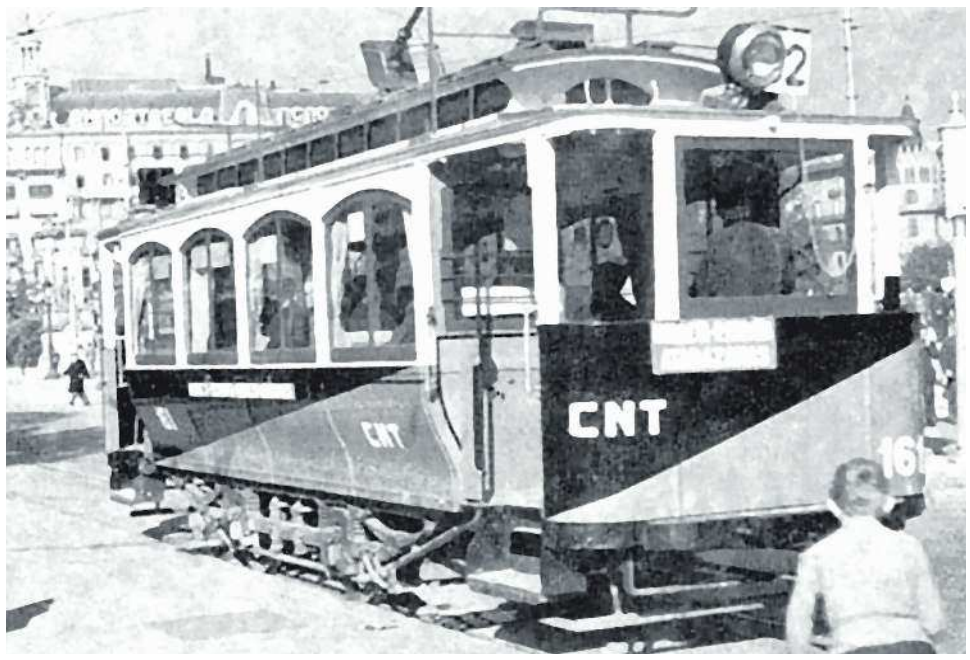

El far

Jornades Llibertàries Internacionals, Barcelona 1977

Ferran Aisa

L'organització de les Jornades Llibertàries Internacionals del 1977 a Barcelona va anar a càrrec del Sindicat d'Espectacles de la CNT, dels diversos comitès de la confederació a Catalunya, dels sindicats confederals barcelonins, de l'organització Dones Lliures, dels col·lectius ecologistes i antinuclears, dels ateneus llibertaris, de la revista contracultural Ajoblanco, de l'ADTE i de la militància llibertària en general.

La idea de portar a terme aquest gran esdeveniment llibertari a la ciutat que fou rosa de foc va ser del militant del Sindicat d'Espectacles Andrés Grima, la proposta va ser acollida amb entusiasme per els integrants de l'ADTE, Carles Luzena i Mario Gas, per la redacció de la revista Ajoblanco, Pepe Ribas, Ramon Barnills, Toni Puig, Fernando Mir i, finalment, va tenir el suport del CR de Catalunya de la CNT, sobretot del secretari de Coordinació Luis Andrés Edo.

Una vegada assumides les Jornades per l'organització confederal va ser la jove militància de la CNT qui va posar en marxa el projecte. Novament un acte llibertari trencava motlles i milers i milers de persones van passar pel Diana i sobretot pel Parc Güell, la xifra d'assistents és alta, s'ha parlat de la presència en les jornades de duescentes-cinquanta mil a mig milió de persones. Cap altra festa política ha arribat mai més a l'alçada d'aquestes jornades, ni tan sols les populars Festes del Treball del PSUC.

Les Jornades Llibertàries Internacionals es van celebrar doncs a Barcelona entre el 22 i el 25 de juliol de 1977. Abans de començar el comitè organitzador ja havia rebut el suport de nombroses adhesions d'intel·lectuals i artistes d'arreu del món: Jean-Paul Sartre, Daniel Guerin, Gaston Leval, Frederica Montseny, Josep Peirats, Fernando Savater, George Moustaki, Léo Ferré, Agustín García Calvo, José Luis García Rua, Daniel Cohn Bendit, Joan Baez, Fernando Arrabal, Jean-Luc Godard, Costa-Gavras, Ionesco, Noam Chomsky, Hans Magnus Enserberger, Abel Paz i molta gent del cinema: Emma Cohen, Fernando Fernán Gómez, Vicente Aranda, Luis García Berlanga, José Maria Nunes, Antonio López Campillo, Antonio Artero, Rafael Azcona, Jordi Grau, Francesc Bellmunt, Maria Espinosa, Basilio Martín Patino, Ramon Font...

Durant quatre dies l'empenta llibertària entroncava la ciutat de Barcelona amb la seva història més rebel i tornava a convertir-la en la rosa de foc, la capital mundial de l'anarquisme. Els debats al Saló Diana, plena de gom a gom, eren inacabables. L'estil oratori del maig-68 parisenc era present a la Barcelona llibertària de juliol de 1977.

Els quatre temes principals dels debats van versar sobre els temes següents: "Valoració de la pràctica llibertària internacional des de 1936"; "El marxisme il'anarquisme davant les qüestions de l'Estat i la política"; "Moviment llibertari i organització"; i "Crítica de la societat industrial i alternatives". També es van organitzar taules rodones tant al Saló Diana com al Parc Güell o a la seu dels Ateneu Llibertaris. El temes principals que els llibertaris van tractar eren: autogestió, antimilitarisme, ecologia, sexologia, comunes, antipsiquiatria, drogues, problemàtica de la dona, ensenyament, cinema, oci, cultura, joc i treball. A la Rambla es va col·locar una carpa geodèsica que va ser retirada per la policia.

Al Parc Güell proliferaren els debats simultanis en petit format, el passi de pel·lícules de la Guerra Civil com 'El pueblo en armas' o 'Entre el fraude y la esperanza' i altres documentals d'actualitat com "Sobrevivir en Mauthausen" de Llorens Soler, "Can Serra" i "Carn crua" de la Cooperativa de Cine Alternatiu i, entre altres, "'Tribunal Russell" del Col·lectiu de Cine de Classe. També es projectaren pel·lícules comercials com 'L'orgia' de Bellmunt, 'La boda' d'Emma Cohen i curtmetratges muts d'un desconegut Pedro Almodovar. Hi hagueren representacions teatrals a càrrec de grups com Els Comediants, Tripijoc, La Tràgica, TEC i, entre altres, el grup francès Les Troubadours i el Plan-K de Bruselas. No faltaren els grups d'animació com Ziassos i grups de marionetes com La Fanfarra que presentà "Les aventures d'en Melic".

Les paradetes muntades pels sindicats, els ateneus, els col·lectius ecologistes i les organitzacions llibertàries de tot arreu servien per donar a conèixer els seus butlletins, les seves activitats, les seves experiències, els seus projectes, etc. Les revistes Ajoblanco i Star exposaven i venien els seus exemplars. Els ateneus llibertaris convidaven a moscatell, naturalment, llibertari.

A l'escenari situat en la plaça central del Parc hi havia actuacions ininterrompudes de grups i de cantants: Ramon Muns, Jorge Utge-Royo. Carles Andreu, Pau Riba, Sisa, José Antonio Labordeta, José Afonso, Els Pavesos, Pablo Guerrero, Araceli Banyuls, Marina Rossell, Los Peruchos, La Banda Trapera del Río, La Propiedad es un robo, Daniel Viglietti, Luis Pastor, Triana, Orquesta Plateria, Blai Tritono, Rondalla de la Costa, La General Sonora, Dolors Lafitte, Secta Sònica, Troana, Gualberto, Suck Electrònic Enciclopèdic, Oriol Tramvia... El ball, la marxa i la disbauxa van ser presents totes les nits en acabar els debats i les nombroses ofertes lúdiques que s'hi feien simultàniament. La rauxa surt a escena amb la irrupció del pintor transvestit Ocaña i la seva troupe entre els quals hi havia el dibuixant Nazario i l'artista Camilo, que van muntar una veritable orgia pública, alhora que convidaven al públic a despullar-se. Això servirà perquè la premsa tracti les jornades de "pasotes" i "amorals", fins i tot aquesta crítica vindrà de part d'alguns sindicats de la CNT tant de l'exili com de l'interior.

Durant els dies que van durar les jornades l'organització va editar el periòdic Barcelona Libertaria, que fou dirigit per Ramon Barnils i va comptar amb la col·laboració del col·lectiu redactor d'Ajoblanco: Pepe Ribas, Toni Puig, Francesc Boldú... Al primer número del diari (23 de juliol) dóna la benvinguda: "Ante todo queremos transmitir desde estas páginas, un saludo fraternal y solidario a todos los trabajadores, a todos los oprimidos del mundo, a todos los que luchan por la causa de la libertad contra el Estado, contra el Capital, contra el Poder en suma. (...) Por último, la bienvenida calurosa a los que estáis aquí, porque vuestra presencia es la afirmación de que estamos vivos, de que el anarquismo renueva cada día, late hoy como ayer y es eternamente joven, la gran fuerza motora de la verdadera revolución en el mundo."

Les Jornades Llibertàries van acabar amb diverses perfomances i accions al centre de Barcelona, i una manifestació davant de la Model en solidaritat als presos de la COPEL. Els manifestants clamaven per l'amnistia total i per l'alliberament de tots els presos Finalment hi hagué un encadenament a la plaça de Sant Jaume de militants del Comitè de Presos de la CNT a favor de les lluites que es portaven a les presons espanyoles i per l'amnistia.

Un comunicat del CR de Catalunya justificava la celebració de les Jornades Llibertàries Internacionals i afirmava que es devia al gran creixement que havia tingut l'organització des de la seva reconstrucció. Però la cota més alta d'afiliació encara no havia tocat sostre, aquesta es donaria en els mesos següents al Míting de Montjuïc i a les Jornades Llibertàries Intencionals. Sindicats de la FL de Barcelona com metall va passar de tenir 1.069 afiliats el juny de 1977 a tenir-ne 13.500 el desembre de 1977; Arts Gràfiques de 425 a 5.010; Transports de 510 a 5.410; Química de 125 a 3.542; Banca i Bolsa de 346 a 3.005; Espectacles de 665 a 2.216; Construcció de 48 a 1.554; etc. El total d'afiliats a la FL de Barcelona era 4.152 abans de les Jornades i 41.714 després. A nivell de Catalunya l'afiliació més important es donava a ciutats com Badalona, Manresa, Berga, Vilanova i la Geltrú i Cerdanyola-Ripollet. El total d'afiliats a la regional catalana passava dels setanta mil, a nivell de l'Estat Espanyol hi havia uns cent vint mil afiliats a la CNT el desembre de 1977.

La llum llibertària

Josep Estivill
https://lallumllibertaria.wordpress.com/

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

Bitter Lake
Adam Curtis, 2015

★★★★

Documental sobre l'Afganistan com a enigma. Un lloc on han fracassat les principals potències colonials (anglesos, russos i nord-americans). No és una narració lineal dels fets polítics i militars, sinó un assaig sobre l'enginyeria social, sobre les utopies polítiques que condueixen al malson. Els intents per implantar la democràcia política, el capitalisme, el comunisme i, fins i tot, rames de l'islamisme radical, com el wahabarisme, són els principals factors que interactuen amb una realitat tossuda de múltiples ètnies i grups tribals i d'actituds persistents com la corrupció a tots els nivells de l'administració.
Adam Curtis rebusca en els arxius de les televisions milers d'hores de filmacions de tota mena: soldats rasos fent declaracions a la televisió, imatges de balls de saló, visites protocol·làries, anuncis de publicitat, noticiaris, etc. Algunes procedeixen dels gabinets de premsa governamentals i altres de programes o pel·lícules d'entreteniment. Trobem reveladores intervencions dels caps de govern, com Ronald Reagan, Margaret Tatcher o Toni Blair amb uns discurs d'idees simplificades on el colonialisme es justifica amb una dialèctica de bons contra dolents. Però com hem dit, el documental no és una narració lineal sobre els fets sinó una reflexió més oberta, buscant les bases del pensament polític més enllà de la propaganda. Així, resulta brillant la inclusió de fragments de dues pel·lícules comercials. L'una és "Carry On… Up the Khyber" (1968), una comèdia paròdica sobre la presència colonial dels britànics a l'Afganistan i l'altra és la coneguda "Solaris" d'Andrei Tarkowsky, una visió de la perplexitat i la desorientació dels russos en un món desconegut. Les dues funcionen molt bé per dotar el documental d'un caire metafòric.
El muntatge és d'una dialèctica marxista, amb una constant confrontació dels discursos dels poderosos amb el dels pobres, de la mentalitat occidental amb l'oriental, del contrastat paradoxal de la propaganda amb la realitat. Ens mostra els diferents agents: les potències mundials, les organitzacions terroristes, el terrorisme d'estat, el comerç d'armes, el pensament religiós, els poders financers, etc. La música i el muntatge, molt acurats, incideixen a donar un caràcter hipnòtic al documental que tot i la seva llargada i el caràcter discursiu resulta definitivament fascinant. Més que aclarir els grans dubtes sobre aquest país tan enigmàtic als nostres ulls occidentals, ens planteja molts interrogants de difícil resposta. El resultat: absolutament inquietant.

La vall
Barbet Schroeder, 1972

★★★★

Original i definitivament fascinant road movie protagonitzada per l'esposa en crisi d'un cònsol francès. Una dona de mitjana edat, atractiva i intel·ligent, que es guanya la vida amb el comerç il·legal de plomes d'aus exòtiques que ven a una botiga de Paris. Coneix casualment una hippys que es preparant per accedir a una vall molt remota a l'interior de Nova Guinea, una zona no cartografiada, però que pel testimoni d'algunes persones aborígens podria tractar-se del paradís. Amb ells descobreix les drogues i l'amor lliure.
La pel·lícula, rodada tota ella en paratges naturals i barrejant imatges de ficció amb documental, és pura admiració per la bellesa i la sensualitat de les societats primitives. El viatge com una renúncia de l'equipatge material i espiritual. Surten en un vehicle tot terreny, després viatgen en cavall i finalment a peu. Els diners, les ambicions, els prejudicis, etc. es van llençant en favor d'una cerca de l'espiritualitat i de la felicitat. El contacte amb les tribus primitives els provoca un xoc cultural, no exempt també de lúcides reflexions sobre la veritable organització social en les societats primitives fins al punt que en veure aquesta gran pel·lícula ens plantegem el debat sobre el primitivisme com una alternativa al capitalisme. La fotografia bellíssima del català Néstor Almendros i la música de Pink Floyd arrodoneixen una gran pel·lícula de Barbet Schroeder.

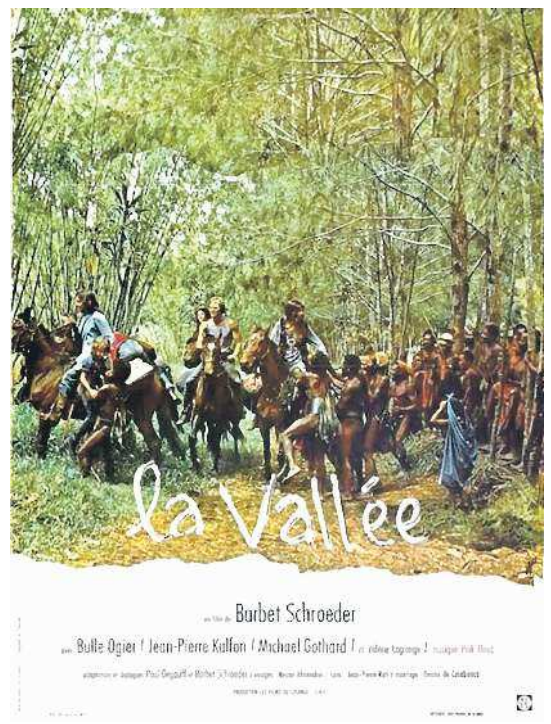

Silkwood
Mike Nichols, 1983

★★★★

Drama basat en fets reals sobre la treballadora manual d'una central nuclear que recull proves de la falta de mesures de seguretat. Per aquesta raó s'enemista amb els directius, però també amb els companys, que tenen por de ser acomiadats. La pel·lícula mostra la seva evolució emocional. És una persona alegre, amb un caràcter espontani i extravertit que sempre fa broma. Està separada i pateix per veure els seus fills petits. Comparteix casa amb el seu company sentimental i amb una amiga lesbiana.
És una pel·lícula que ofereix un bon retrat de la vida a la central, del caràcter dels companys, de la por a perdre la feina... Conserva l'esperit combatiu del millor cinema polític i de denúncia dels anys setanta.

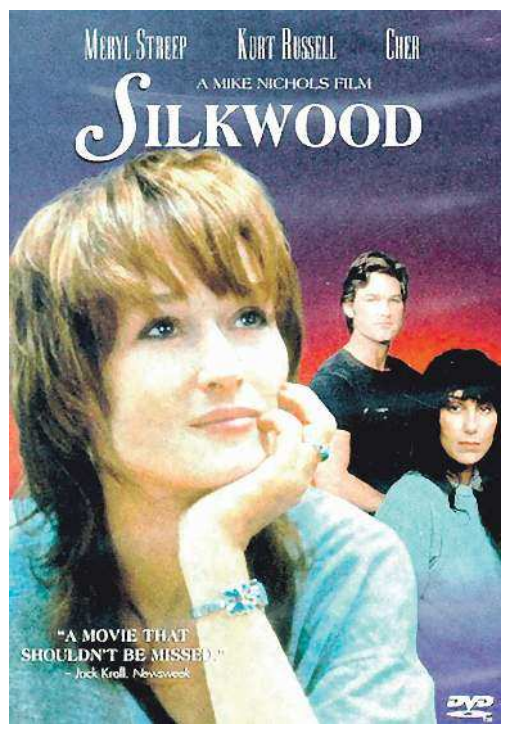

80 anys de la revolució social de 1936

Joaquín Ortin i Pepe Berlanga, Fundació Salvador Seguí Catalunya

En aquestes dates de juliol es compleixen 80 anys de la revolució social que va tenir lloc en la meitat d'Espanya que no va ser sotmesa pel cop militar feixista dels generals dirigits per Mola (el Director) de la trama colpista, que havia d'ocasionar una guerra civil de gairebé tres anys i el final dels quals va il·luminar una de les èpoques més fosques de la història d'Espanya i per descomptat de Catalunya, lloc on la revolució va arrelar amb major força.

El 19 de juliol de 1936 (el dia de les sirenes) un jove de 21 anys, Joan Sans va sortir de la seva casa a Badalona per defensar juntament amb uns altres milers de cenetistes els interessos dels treballadors enfront dels que volien imposar de nou una altra dictadura, ens ho explica en un petit llibre autobiogràfic el títol del qual és precisament aquest, el dia de les sirenes.

35.000 homes formaven la guarnició de Barcelona, unida a la incertesa més absoluta sobre quina seria la resposta de les forces de órden públic, fonamentalment la guàrdia civil, tot això no presagiaven res bo. La falta d'armes, malgrat la requisa realitzada dies abans, a més de la negativa de la Generalitat de lliurar-les per enfrontar-se als colpistes, anunciava una lluita desigual.

Aquell matí d'estiu, entre les quatre o les cinc, les sirenes de les fàbriques van sonar per tota la ciutat, també per les poblacions industrials del cinturó de Barcelona, cridant als treballadors a defensar amb les armes a la mà, els seus interessos de classe enfront dels que de nou volien imposar la seva llei per la força.

La classe obrera de Barcelona, dels seus barris obrers, Poble Nou, el barri xino, Poble Sec, Sants, etc., es va mobilitzar seguint la trucada dels sindicats de la CNT i d'altres partits revolucionaris com el POUM per impedir que els militars colpistes dominessin la ciutat. Després de tirotejos i enfrontaments, molts morts i ferits, el cop va ser avortat i els seus responsables detinguts.

La constitució del Comitè Central de les Milícies Antifeixistes de Catalunya, expressió del triomf popular, amb representació de tot l'elenc sindical (CNT i UGT) i polític antifeixista (ERC, Rabassaires, UR, POUM, Partit Socialista i la FAI), es va convertir en l'únic poder efectiu de Catalunya.

La majoria dels representants de l'alta indústria, terratinents, grans financers, havien fugit a l'estranger, la fugida de dipòsits de més de 90 milions en les dues setmanes anteriors a l'aixecament militar són prova fefaent de la connivència i coneixement del que es preparava.

A partir d'aquests dies de juliol la ciutat es transforma, els treballadors prenen el control d'ella, el transport, els serveis, els proveïments de la ciutat queden sota la responsabilitat dels sindicats en una experiència autogestionaria que no ha tingut parangó en la història. Ens ho han explicat amb tot detalli els vells llibertaris que van viure aquesta experiència que els marcaria per a tota la vida malgrat les vicissituds de la guerra i de l'exili forçós. Ens ho han explicat també voluntaris estrangers que van venir en defensa d'aquesta revolució com ho va fer George Orwell en la seva novel·la "Homenatge a Catalunya".

El procés de transformació col·lectivista va comptar amb una àmplia acceptació en les empreses, entre el 70% i 80% d'aquestes serien colectivizadas per decisió dels seus treballadors, aconseguint també la constitució d'agrupacions per territoris.

Un moment històric durant el qual Catalunya va aconseguir les cotes més altes d'independència i autogovern (capacitat de fer i decidir, tant en l'econòmic, com en el social, com en el polític), on les masses populars van ser els veritables protagonistes, ho havien guanyat amb la seva sang i sacrifici.
Un procés que no sempre va comptar amb la comprensió exigible. Les desconfiances del govern central de la República i dels comunistes confluirien en els enfrontaments de maig de 1937, on la contrarrevolució s'imposaria sense pal·liatius.

Una experiència que va ser silenciada durant dècades sota la llosa de la dictadura franquista i posteriorment pel vergonyós pacte de la desmemoria subscrit pels actors de la "modèlica transició". L'experiència d'economia colectivizada, tant a les fàbriques com en els camps va ser un desafiament als dos sistemes imperants, el capitalisme occidental i el socialisme d'estat de la Unió Soviètica. És per això que no podia prosperar, era un mal exemple per als treballadors d'altres països, un desafiament en tota regla a l'ordre capitalista i burgès. Les "democràcies" occidentals aviat es van rentar les mans i van abandonar al govern republicà a la seva sort amb el seu pacte de no intervenció, les potències feixistes es van aliar de seguida amb la reacció, quan la URSS decideix recolzar a la República és per acabar amb la revolució anarquista.

La utopia es va convertir en realitat, els treballadors organitzats controlen tots els aspectes econòmics del dia a dia, la producció i la distribució queden a les seves mans, les fàbriques col·lectivitzades produeixen tota classe de béns per al consum i per a la guerra, una altra societat és possible, sense explotadors ni explotats, una societat igualitària i lliure per la qual portaven anys preparant-se els llibertaris.

Tot això no es recordarà en els noticiaris, ni en la premsa, ni en la història oficial; se'ns tornarà a repetir com sempre que va ser una guerra fratricida, que va ser una lluita entre dues Espanyes, la cosa que no se'ns dirà és que darrera de les bombes, les bales i els tancs batega una revolució que va ser sufocada des de fora i des de dins. El seu exemple era massa perillós i per això estava condemnada des del principi.

Llibres

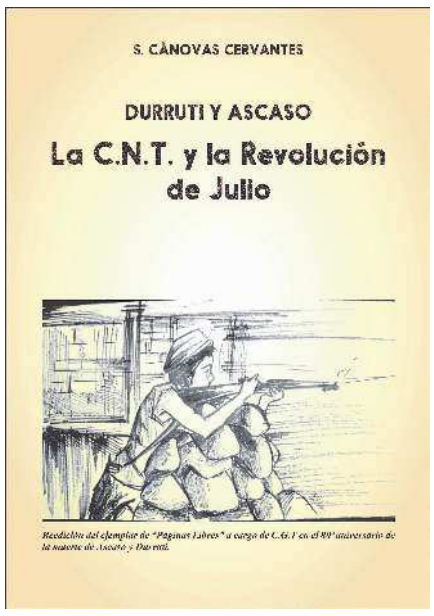

Durruti y Ascaso. La CNT y la revolución de Julio

S. Cánovas Cervantes.
CGT, 2016, 36 pàg.

Des del Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT, juntament amb la Confederació d'Aragó-La Rioja, s'ha reeditat, amb motiu del 80è aniversari de la Revolució Llibertària de 1936, el llibret "Durruti y Ascaso. La CNT y la revolución de Julio".

Aquest any es compleix el 80 aniversari de la Revolució Llibertària i de la mort de dues de les seves figures més representatives, Francisco Ascaso i Buenaventura Durruti, dos militants de la CNT i del Moviment Llibertari que van compartir una destinació comuna en la lluita per la Idea fins a la seva mort. La mort de Francisco Ascaso es va produir el 20 de Juliol de 1936 en l'assalt a la caserna de Drassanes a Barcelona als primers moments de la Revolució.

Una de les primeres columnes anarcosindicalistes arribades per alliberar l'Aragó feixista va ser la "Columna Ascaso". Tercera columna anarcosindicalista organitzada a Barcelona que va partir al front aragonès el 25 de juliol. Només 4 mesos després de la mort d'Ascaso, el 20 de Novembre d'aquell mateix any, la destinació els va unir de nou en la glòria i en la mort. El seu amic i company inseparable de lluita, Buenaventura Durruti, queia abatut per una bala perduda mentre defensava Madrid de les hordes feixistes.
Des de CGT celebrem la recuperació d'aquests textos, publicats en els anys 40 del segle passat, en la col·lecció llibertària "Pàgines Libres", col·lecció que editava l'exili llibertari a Tolosa de Llenguadoc durant els anys més durs de la postguerra.

Serveixi la reedició d'aquest text per apropar a les generacions joves la memòria de Francisco Ascaso i Buenaventura Durruti, com a exemples de vides i coherència militant.

Autor: S. Cánovas Cervantes. Revisió: Kike García. Dibuixos: Alba Navarro Francés

Quan la CNT cridà independència. Sindicalistes i separatistes catalans contra Primo de Rivera

Marc Santasusana i Corzan.
Editorial Base, 2016, 152 pàg.

En plena dictadura de Primo de Rivera, Francesc Macià liderarà una conspiració anomenada Comitè d'Acció de la Lliure Aliança. Organitzada des de París, tenia per objectiu un alçament independentista a Catalunya i a Euskadi, i havia de rebre patrocini estranger suficient com per armar un exèrcit que comptés fins i tot amb aviació. Hi participaren des de venedors d'armament fins a banquers i especuladors de diverses nacionalitats, però sobretot un variat ventall d'opositors a la dictadura: l'aleshores dirigent d'Estat Català Manuel Carrasco i Formiguera, membres de grups armats d'acció anarquistes com Joan Garcia i Oliver, separatistes bascos i socis d'uns clubs secrets implantats entre l'emigració catalana a Amèrica.

Aquesta àmplia conspiració ha passat pràcticament desapercebuda durant nou dècades, i ara que surten a la llum pública tots els detalls, revolucionaran l'estat de la qüestió sobre l'actitud de la CNT respecte al fet nacional català.

Nascut l'any 1980 a Barcelona, Marc Santasusana i Corzan es llicencià en història per la Universitat de Barcelona. Després de cursar-hi el màster d'Estudis Històrics menció d'Història Contemporània, l'any 2009 guanyà el premi Josep Carbonell i Gener del Grup d'Estudis Sitgetans amb una primera aproximació a la trajectòria de Pere Curtiada i Ferrer. Centrant la seva recerca en aquell polític sitgetà, l'any 2013 esdevingué doctor en Història Contemporània amb una tesi que sintetitza en aquesta obra..

Documental: Valentín, la otra transición

Secretaria de Comunicació Comitè Confederal CGT
sp-comunicacion@cgt.org.es

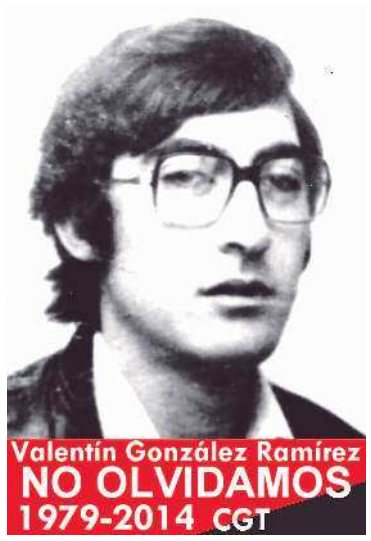

El documental 'Valentín, la otra transición' aborda un dels molts capítols tràgics i silenciats en la història del moviment obrer en els anys de la Transició. El 25 de juny de 1979 va ser assassinat a mans de la Policia, en el transcurs d'una vaga pacífica i legal dels treballadors de càrrega i descàrrega del Mercat de Proveïments de València, el jove cenetista de 20 anys Valentín González Ramírez. El fet va commocionar a tota la població valenciana i va suposar la major vaga general que es coneix a la comarca.

Us recordem que s'han editat DVD per a l'afiliació i per a les presentacions. Des d'aquesta Secretaria se centralitzaran tant la distribució de les pel·lícules com les possibles estrenes confederals per federacions que es vulguin realitzar. A efecte de presentacions comptem amb una còpia de major qualitat per poder exhibir.

Recordem també que la pel·lícula, tal com es va aprovar al seu moment, pot ser utilitzada per a la realització de jornades, debats o similars que tractin, des de l'òptica llibertària, el procés històric de la denominada Transició Espanyola, la repressió al moviment obrer o el desenvolupament del capitalisme des del franquisme fins als nostres dies.

La pel·lícula completa ja es troba disponible al següent enllaç:
https://www.youtube.com/watch?v=dmeigw2ed5e

Revistes

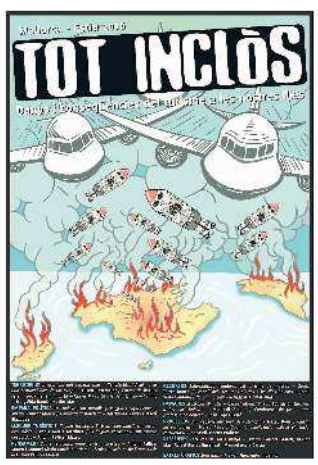

TOT INCLÒS

Revista sobre els danys i les conseqüències del turisme massiu a les Illes Balears,
https://totinclos.noblogs.org/

ENCICLOPÈDIC

Revista de l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona,
http://www.ateneuenciclopedicpopular.org/

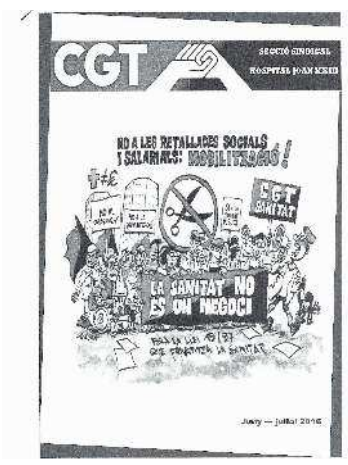

CGT JOAN XXIII

Butlletí de la Secció Sindical CGT a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona,
https://www.facebook.com/JoanXXIII.CGT/

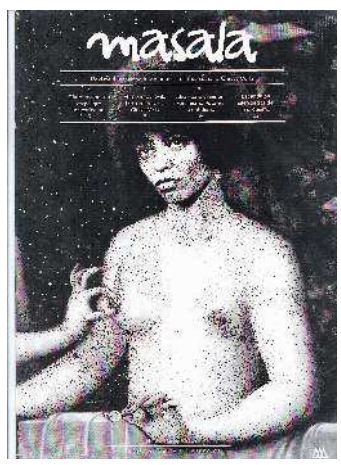

MASALA

Revista d'informació i crítica social de Ciutat Vella, Barcelona,
http://masala.cat/

Jordi Martí Font, investigdor de Josep Llunas i l'anarquisme del XIX

"Llunas és l'anarquista català més destacat del segle XIX"

"Defensa i practica un catalanisme popular, de base lliurepensadora i anarquista col·lectivista"

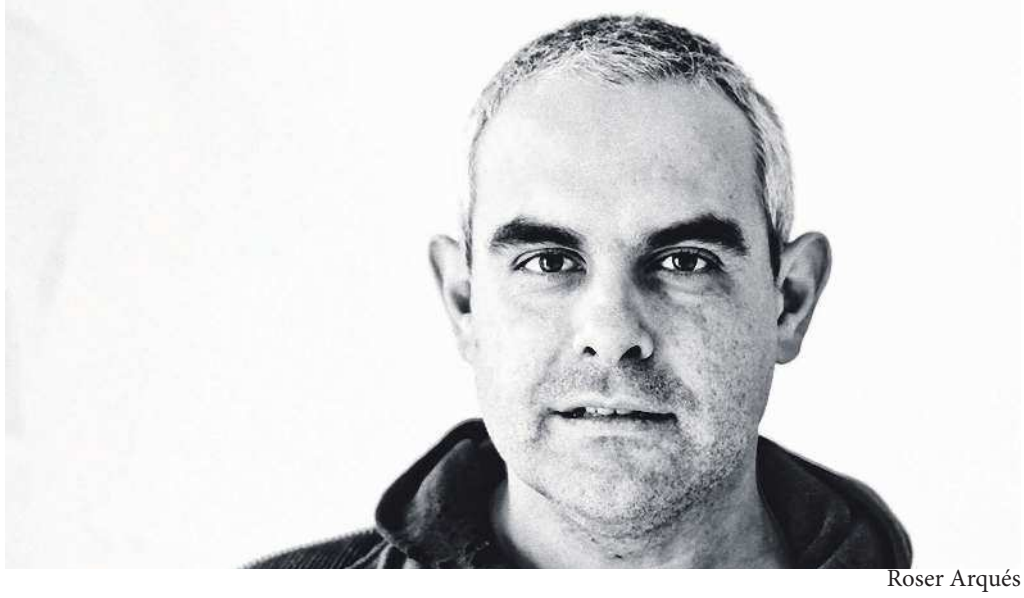

Roser Arqués

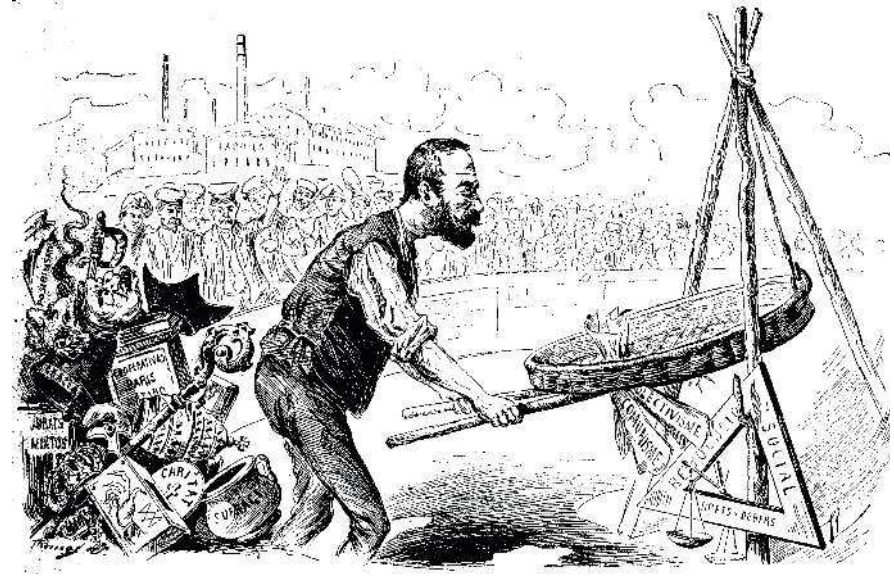

Josep Estivill

Jordi Martí Font és doctor en Filologia Catalana per la URV amb la tesi "Josep Llunas, la literatura obrerista i la construcció de l'anarquia en català al segle XIX", amb què va obtenir cum laude. Ha escrit diversos llibres, com "Les paraules són punys" o "Ni Nadal ni Setmana Santa". És professor de Secundària i regidor de la CUP a Tarragona i ha desenvolupat diversos càrrecs a la CGT de Catalunya i de Tarragona, alhora que durant anys va ser el coordinador de la revista "Catalunya".

- Qui va ser Josep Llunas i com va es va iniciar en el pensament obrerista?

Llunas és, sense cap mena de dubte, l'anarquista català més destacat del segle XIX. Un noi de Reus nascut en una família de classe baixa que als deu anys ha d'emigrar cap a Barcelona com a conseqüència de la fam del cotó. A la capital, passa a treballar com a tipògraf i es forma en els àmbits republicans i federals fins que esdevé anarquista. Llunas entra en el moviment obrer procedent de l'Ateneu Català de la Classe Obrera, on havia rebut classes de cant de Clavé, i d'un entorn de tipògrafs en què destaca el seu mestre i amic Rafael Farga Pellicer.

Llunas connecta i adapta les idees de Proudhon i Bakunin amb el pensament de Pi Margall. Esdevé un teòric anarquista de primera línia, amb pensament propi que recull en diversos llibres però de forma concloent a "Qüestions socials". Aquest llibre, que recuperarem aviat, és un text desconegut avui que no dubto a qualificar de clàssic, ja que en el seu moment va tenir tiratges de milers d'exemplars i recull les seves idees i com havia de ser la societat anarquista que ell proposava.

Un altre dels seus llibres destacats, sobretot perquè trenca amb els propis tabús, és "Los partidos socialistas españoles", en què proposa crear un partit polític anarquista. Si més no, curiós.

- Quina va ser la seva participació en l'organització del moviment obrer?

Molt diversa i continuada. Va tenir molt diversos càrrecs orgànics, des de secretari de la Federació de Sindicats de la Internacional a Barcelona fins a impulsor de la Societat d'Impressors, o la creació de la Societat de Noògrafs, que agrupava tothom que treballés en l'àmbit del pensament, de periodistes a tipògrafs, d'impressors a dibuixants. El 1881, va ser el més destacat orador en el Congrés de creació de la Federació de Treballadors de la Regió Espanyola i líder destacat els anys següents.

Després del procés de Montjuïc, el 1896, quan va ser bàrbarament torturat, va abandonar la lluita obrera i es va dedicar a la premsa esportiva, que just en aquell moment estava naixent, dirigint "Barcelona Sport" i, sobretot, "Los Deportes", la primera gran revista esportiva de tot l'estat, fins a la seva mort el 1905.

- Fes-nos cinc cèntims sobre la revista anarquista "La Tramontana"?

És una publicació que surt durant 16 anys, 717 números, i esdevé així la publicació anarquista de més durada durant el segle XIX a l'Estat espanyol. És escrita només en català i es venia a tot l'àmbit lingüístic català, a tots els Països Catalans, de Fraga a Perpinyà, Maó, Alcoi o Falset. Només el "Catalunya" que ara teniu a les mans ha tingut més durada i difusió en llengua catalana. Insisteixo molt en el fet que era una publicació anarquista però alhora popular.

- Com interpretes el seu contingut tan anticlerical?

L'anticlericalisme era l'espai comú de totes les esquerres del moment, una actitud completament lògica si entenem el paper de control social i repressor que tenia el clero en aquell moment. Llunas s'enfrontà sempre amb l'Església i l'arribaren a tancar a la presó per posar en dubte la virginitat de la Mare de Déu dient que els catalans eren tan anticlericals que a la "mare de Déu" ningú mai li deia "verge". I "La Tramontana", la seva publicació, va ser suspesa en multitud d'ocasions per publicar textos o dibuixos que eren clarament anticlericals.

Alhora, però, tenia un gran coneixement sobre la cultura religiosa, com molts altres anarquistes del XIX, i en feia ús subvertint la "història sagrada" i, sobretot, utilitzant l'humor per riure's dels que ells anomenava "carcundes". Com ja sabem, cap poder aguanta el riure.

- A nivell literari, quina va ser la seva obra i, en particular, el seu paper en la reivindicació de la llengua catalana?

A nivell literari és un dels molts autors àmpliament llegits per les classes populars catalanes del segle XIX, allunyat completament dels models medievalitzants que la literatura "culta" utilitzava sobretot com a conseqüència de la Renaixença. Llunas té prop de 200 poemes que crec que són més importants pel que diuen que no pel seu valor estètic. També és l'autor d'un llarg poema èpic sobre la Comuna de París, "La Revolució", que va ser publicat en llibre a banda i que està situat a Barcelona. La Comuna, a Barcelona.

Llunas també és l'autor del primer conte de literatura utòpica escrit en català: "Amoria". És qui inaugura aquest corrent literari que portarà a l'actual ciència ficció. Es tracta d'un conte que publica a "L'Almanac de La Tramontana" i que uns anys després Anselmo Lorenzo s'atribuirà, traduït al castellà, a "La Revista Blanca".

Alhora, però, i aquí sí que podem atorgar-li un paper destacadíssim, fa teoria literària defensant la literatura popular que conrea i crea dos certàmens literaris amb el nom de Certamen Socialista que pretenen, en un principi, plantar cara als Jocs Florals i incloure-hi el tema social.

- Per tant el podríem qualificar com a "catalanista"?

Sí si entenem aquesta definició com a prou àmplia per fugir d'alguns dels significats reduccionistes. Llunas defensa i practica un catalanisme popular, de base lliurepensadora i anarquista col·lectivista en el seu cas. Utilitza el català sempre en les seves intervencions públiques, s'enfronta a representants del governador civil que el volen fer parlar en públic en castellà i escriu en català, tant els seus poemes i la seva revista, com textos teòrics anarquistes, i això ja no és tan comú. De fet, és un cas únic.

A banda, crec que és molt interessant veure com durant anys treballa envoltat dels que seran alguns dels pesos pesants del catalanisme d'esquerres del moment. Estic parlant de Valentí Almirall, Cels Gomis, Emili Guanyavents, anarquistes els dos i autor el segon de la lletra d'"Els Segadors", o Jaume Brossa. Li pesi a qui li pesi, el primer catalanisme i el primer anarquisme tenien tants espais i homes comuns que a vegades resulta complicat de diferenciar una cosa de l'altra.

- Com va ser que la ciutat de Reus va donar o acollir tantes figures de l'anarquisme (Joan Montseny, Teresa Mañé, Federica Montseny, Garcia Oliver, Cels Gomis...?

Reus és, durant el segle XIX, una ciutat en plena expansió industrial, la segona ciutat de Catalunya en població. Té una burgesia important i culta i una classe obrera que es construeix com a tal a la ciutat, tot i que quan esdevé més important és quan fa les barcelones. Llunas afirmava que Reus era "la ciutat mes liberal del món".